

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 114

Dijous, 13 de febrer de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 73, segona reunió, 74 i 75

Í N D E X

Sessió núm. 73.2

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència
(tram. 300-00643/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament (tram. 300-00943/06) (p. 7)

Interpellació

sobre una possible intervenció militar a l'Iraq (tram. 300-01702/06) (retirada) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la necessitat d'ordenació de la seguretat marítima a Catalunya
(tram. 300-01073/06) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya (tram. 300-00336/06) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-01071/06) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social
a Catalunya (tram. 300-00782/06) (p. 25)

Proposició de llei

sobre la Carta d'acolliment per a les persones nouvingudes a Catalunya (presa en consideració)
(tram. 202-00177/06) (p. 31)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concertació dels serveis sanitaris a Catalunya
(tram. 302-00290/06) (p. 39)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conurbació de Barcelona i la realitat
metropolitana (tram. 302-00291/06) (p. 44)

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inflació a Catalunya (tram. 302-00292/06) (p. 49)

Proposició no de llei

sobre les accions per a trobar una solució alternativa al conflicte bèl·lic al voltant de la situació de l'Iraq (tram. 250-03358/06) (p. 54)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00293/06) (p. 59)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora (tram. 302-00298/06) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat marítima a Catalunya (tram. 302-00294/06) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de riscos de contaminació del medi marítim a causa d'accidents i la reacció en cas d'emergència (tram. 302-00295/06) (p. 65)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció, control i vigilància en el cas de sinistres que afecten el medi marí (tram. 302-00302/06) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana (tram. 302-00296/06) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació internacional per al desenvolupament (tram. 302-00297/06) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics (tram. 302-00299/06) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives i renovables (tram. 302-00300/06) (p. 78)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya (tram. 302-00301/06) (p. 81)

Sessió núm. 74**Propostes de resolució**

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 44/2002, del 22 de novembre, de mesures de reforma del sistema financer (tram. 212-00012/06 i 212-00013/06) (p. 87)

Sessió núm. 75**Propostes de resolució**

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2002, del 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica (tram. 212-00014/06) (p. 92)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 73.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, les conselleres de Justícia i Interior i d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Després de desitjar un bon dia a vostès, que sigui feliç, i tranquil i pacífic, que contrasti amb tota la política mundial d'aquests moments, es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència (tram. 300-00643/06)

Té la paraula, en aquests moments, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president, pels bons desitjos, i més quan el diputat que els parla no té la veu...

El president

Si em permet, un nou desig: que es curi ben aviat.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, president.

El president

A vostè.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputat, honorable consellera, segons la darrera enquesta de seguretat pública de Catalunya, els principals problemes dels catalans, a hores d'ara, són: en primer lloc, la inseguretat ciutadana, amb un 14%; i, en segon lloc, la immigració, amb un 12,2%. Un 7,33% dels catalans diuen que el terrorisme representa, també, un greu problema i una amenaça per a la nostra convivència.

Aquesta preocupació dels catalans per la seva seguretat pot explicar-se, des del nostre punt de vista, des de diferents perspectives. Per una banda, perquè les dades d'eficàcia de la Policia de la Generalitat, pel que fa a la resolució de delictes i faltes, es troba molt lluny encara del que la societat catalana reclama d'una policia moderna i preparada com és o com hauria de ser la nostra. Per altra banda, honorable consellera, aquesta sensació d'inseguretat ve provocada, també, per situacions com les que es donen a ciutats com Barcelona, en concret, en el districte de Ciutat Vella, en què el mateix

delinqüent ha estat detingut i posat en llibertat més de cent cinquanta vegades el mateix any.

Per aturar aquesta situació que estava realment, doncs, alertant els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i de l'Estat espanyol, era necessari impulsar mesures legals que garantissin la seguretat dels nostres ciutadans; mesures legals per resoldre de debò, d'arrel, el problema de la inseguretat ciutadana. Calia impulsar un pla contra la delinqüència que no es quedés només, com reclamava el Partit Socialista de Catalunya, a incrementar el nombre d'efectius policials.

És obvi, honorable consellera, que són necessaris més policies al carrer. Per això, el Govern del Partit Popular, com vostè sap, ha convocat 12.825 noves places per al Cos Nacional de Policia i 7.175 noves places per a la Guàrdia Civil, al marge, que també és important, de 80 nous jutges i 70 nous fiscals.

Però és que a Catalunya, honorable consellera..., i lamento sincerament que no hi hagi cap diputat del Grup Socialista present a l'hemicicle, no?, perquè han criticat molt sovint el fet que manquen policies a Catalunya, i tan vostè com jo sabem que, a hores d'ara, disposem de 4.000 agents de policia més que l'any 1994. És a dir, l'any 94 teníem 13.400 agents i ara en tenim més de 17.000. Per tant, a diferència del que diuen els socialistes, aquest problema no se soluciona amb més policies, perquè ja en tenim.

Per aturar la delinqüència, nosaltres crèiem, i ho creiem, que calia impulsar reformes legals com les que està proposant el Govern del Partit Popular. I el Govern del Partit Popular, honorable consellera, està fent, està proposant aquestes mesures, si em permet, malgrat que el seu Govern a vegades no sembli estar d'acord amb les mesures que planteja el Partit Popular. Ho estem fent amb el consens i la participació del principal Partit de l'oposició, del Partit Socialista Obrer Espanyol, i amb una actitud, per part del Govern de la Generalitat i també del PSC, a vegades demagògica i a vegades irresponsable.

El 5 de gener, vostè mateixa deia que el Govern del Partit Popular havia presentat les mesures contra la delinqüència i contra el terrorisme de manera oportunista per amagar la crisi del *Prestige*. El mateix president de la Generalitat va titllar d'electoralista el Pla del Partit Popular contra la delinqüència, i el primer secretari del Partit Socialista a Catalunya, el senyor Montilla, va dir que només era propaganda i que aquest Pla només serviria per incrementar el nombre de reclusos a les nostres presons. I si això és així, segons vostè, honorable consellera –i segons el Govern de la Generalitat, i segons el president de la Generalitat, i segons el conseller en cap–, em pot explicar per què el conseller en cap criticava aquestes mesures el mes de setembre passat, molts mesos abans de l'enfonsament del petrolier?

Pot dir-me si l'actitud del seu Govern, ara, a 13 de febrer, respecte al Pla del Govern del Partit Popular contra la delinqüència i contra el terrorisme, és la mateixa que la del mes de setembre passat, quan el seu Govern, a través del conseller en cap, va anunciar que la Generalitat «no prestaria la seva col·laboració al Govern de l'Estat en aquest Pla contra la delinqüència»?

Pot explicar a aquest Parlament quines són les mesures que el seu Govern ha posat sobre la taula per lluitar contra la delinqüència?

Pot dir-nos si, a hores d'ara, dóna el seu Govern suport a aquestes mesures contra la delinqüència i contra ETA? O continuen entestats, com el mes de setembre, a oposar-se pel simple fet d'escenificar una nova controvèrsia institucional entre el Govern de l'Estat i el de la Generalitat?

Vostè mateixa va anunciar en un mitjà de comunicació que Convergència i Unió donaria suport a l'increment de les penes per als delictes de terrorisme, i jo, en nom del Grup Popular, li ho vull agrair. El PSOE també s'ha manifestat a favor d'incrementar les penes per als delictes de terrorisme fins als quaranta anys. Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i la plataforma de suport a Maragall, Ciutadans pel Canvi, ja s'han manifestat contraris a aquestes reformes. El que no sabem encara és el que en pensa Pasqual Maragall; però això, sincerament, a banda, no ho sé, cap novetat..., la veritat és que és una altra història, no?

En tot cas, voldria aprofitar el temps que em resta d'aquesta primera intervenció per referir-me, molt breument, a l'altra segona qüestió que també preocupa molt els catalans.

Segons dades del seu Govern, honorable consellera, el 90% de les persones que ingressen cada any a la presó Model de Barcelona són estrangers. Nou de cada deu persones que ingressen a la presó Model són ciutadans de fora de l'Estat espanyol. I el 26% del total de la població reclusa catalana és estrangera. Aquestes són dades objectives. Nosaltres no equiparem, en cap cas, la immigració amb la delinqüència, però som plenament conscients que els immigrants que arriben a Catalunya de manera il·legal només tenen dos formes per poder sobreviure: o deixant-se explotar per empresaris sense escrúpols o delinquent. És més, fins i tot per a molts d'ells delinquir era fins ara un mecanisme per poder romandre en el nostre país.

Fa pocs dies, honorable consellera, el secretari per a la immigració del Govern de la Generalitat deia que al seu Govern, al Govern de la Generalitat, no li tremolarien les cames a l'hora d'expulsar immigrants il·legals i aplicar la Llei d'estrangeria. Darrera d'aquesta, des del meu punt de vista, desafortunada expressió, s'amaga la incapacitat del seu Govern, honorable consellera, per col·laborar amb el Govern de l'Estat en la lluita contra la immigració il·legal.

Per tant, honorable consellera, a mi també m'agradaria que vostè pogués explicar-nos què és el que està fent el seu Govern, al marge d'obrir oficines a l'estranger, per lluitar contra la immigració il·legal a casa nostra.

Moltes gràcies, honorable consellera, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li desitjo que es posi bé, eh? Anem ja cap al cap de setmana, a veure si dissabte i diumenge millora la seva salut.

Contestant la seva interpellació, en primer lloc, li vull dir que des del Govern de la Generalitat som ben conscients que dos dels pilars fonamentals sobre els quals es basteix la convivència i el progrés social en tota societat democràtica, i en la catalana, són la justícia i la seguretat. I així ho hem vist i ho hem fet durant vint-i-tres anys.

I en aquesta última remodelació del Govern vam considerar, entre altres motius, perquè una de les preocupacions dels catalans és la seguretat, que els dos àmbits, les dos polítiques de justícia i seguretat estiguessin sota un mateix sostre, perquè la seva coordinació fos encara més efectiva, i més en moments i en èpoques que el Govern de la Generalitat té competències plenes en matèria de seguretat i té bastants competències –no totes les que voldríem– en matèria de justícia.

Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya reclamen i mereixen millores sobre aquests dos àmbits, en els quals hi estem treballant i hi esmercem tots els recursos necessaris: en l'àmbit policial, en el de l'Administració de Justícia i en el de les mesures d'execució penal i penitenciària. Perquè, dins del Departament de Justícia i Interior, com vostè sap, també tenim els serveis penitenciaris, i tenen, en molts moments –en molts moments–, una interrelació molt gran amb la seguretat i amb la justícia.

Des de la perspectiva dels objectius que persegueix la nostra acció de Govern en aquests àmbits, considero positiu –i ho considero en línies generals– que el Govern de l'Estat hagi adoptat, per una banda, un pla de xoc contra la delinqüència, i, per una altra, el Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia. Això jo ho he dit sempre, després, lògicament, es matisa. I es matisa dient en quins punts creiem que es podria haver fet millor, en quins punts creiem que s'havia d'haver consensuat i en quins punts, com li posaré després algun exemple, s'havia d'haver parlat abans, com a mínim amb un altre govern, que la seva Administració té competències en les mateixes matèries.

I és en aquests punts on jo, en alguna ocasió, he estat crítica. I li accepto i, a més, ho he dit. Perquè, per exemple, vostè ha posat un exemple al final de la seva intervenció respecte a les mesures que, a través del futur nou Codi penal, es puguin establir amb els estrangers il·legals.

Jo, aquestes mesures les vaig parlar amb el ministre Acebes, i li vaig demanar que, en tant que érem Administració penitenciària, l'altra Administració penitenciària de l'Estat espanyol, poguéssim veure l'avantprojecte i poguéssim fer-hi aportacions. Perquè jo entenia que l'experiència de divuit anys era prou important com per poder col·laborar amb l'Estat. I el ministre Acebes ho va considerar positiu, però jo no vaig tenir el text, i em vaig assabentar del text per la premsa, pels mitjans de comunicació. I jo crec que això no és... –com li ho diria per no molestar ningú?–, no és colla-

boració, no és interès per cooperar, no és voluntat perquè Convergència i Unió després digui que sí a una mesura que, probablement, en molts aspectes és positiva; però, com a mínim, el fet que l'altra Administració té les mateixes competències, les mateixes en execució penitenciària, és un deure, fins i tot polític, de poder comentar i poder consensuar algunes d'aquestes mesures.

El Pla de xoc contra la delinqüència, presentat pel Govern de l'Estat, inclou tres grans àrees d'actuació: la revisió d'algunes lleis –que si tenim temps després comentarem, i concretament algunes–, l'aprovació de mesures operatives que intensifiquin l'eficàcia policial i l'augment del nombre d'efectius policials, de jutges i de fiscals.

Jo aquí voldria fer un esment: cal tenir present que alguna d'aquestes mesures, concretament alguna de les legislatives, el Govern de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió, ja les va posar en pràctica, com és el cas dels judicis ràpids, l'any 1992. Nosaltres teníem competències des del 90, i l'any 92, en motiu dels Jocs Olímpics, i en col·laboració i d'acord amb l'Administració de Justícia a Catalunya, per fer front al previsible increment de determinats tipus de delictes, especialment menors, vam posar en marxa quatre jutjats de guàrdia; n'hi havien dos i en vam posar dos més. Va ser un èxit, va ser tant èxit que va continuar la implantació dels judicis ràpids, en aquell cas, voluntària, i ara amb la nova Llei, amb la proposta de la nova Llei serà obligatòria, que crec que és positiu, perquè el fet de la seva voluntarietat va solucionar molts temes a Catalunya, però en va deixar pel camí molts més.

Ara, jo li puc dir, amb l'estadística del jutge degà a la mà, que el 44% dels casos que van per procediment abreujat, l'any 2002 van anar per judicis ràpids. Això és important: el 44% dels casos a Barcelona.

Per tant, algun mèrit deu tenir Catalunya, algun mèrit deu tenir Convergència i Unió, algun mèrit deu tenir el Govern de la Generalitat quan, des de l'any 92, va assumir la implantació dels judicis ràpids, en un moment en què pràcticament ningú sabia el que era, ni sabia el que passaria.

Per això, en alguns moments sóc crítica, perquè crec que hi han mesures que el Govern de l'Estat explica, i, en canvi, no explica que aquestes mesures han anat acompanyades d'una experiència llarga en el temps, una experiència positiva, o bé d'alguna iniciativa d'algun altre grup parlamentari que, potser, en dos ocasions almenys ho va reclamar, i que després, en forma de projecte de llei ho va aprovar el Govern un divendres de Nadal o un divendres de Cap d'Any o un divendres de Reis. I jo també em referia, en algun moment, a «l'oportunitat», entre cometes, de presentar reformes tan importants com les que s'han posat sobre la taula, una mica no dic a batzegades, perquè estan ben elaborades, però sí per entregues, una mica per entregues.

Pel que fa al pacte d'Estat per a la reforma de la justícia una de les aportacions que va fer el Grup Parlamentari Català a Madrid va ser la introducció de l'enjudiciament immediat pels delictes menys greus i per les faltes, tal com consta ara en el text que està per aprovar en el Congrés de Diputats.

Com a consellera de Justícia i Interior, és evident que haig de dir que estic satisfeta per la voluntat decidida del Govern de l'Estat de lluitar contra la delinqüència. En aquest punt estem absolutament d'acord. Ja li he dit que, a vegades, hi poden haver matisos, però hi estem d'acord, però és a vegades la forma o la manera amb la qual jo sóc crítica i no hi puc estar d'acord. Aquest, el de lluitar contra la delinqüència, és un objectiu que compartim plenament i que, a més, compartim a incidir en aquest objectiu mitjançant l'aprovació d'un catàleg de mesures concretes en una millora efectiva de la seguretat ciutadana.

També sobre el pacte d'Estat per a la reforma de la justícia, no en primera instància perquè no se'ns va convidar, sí en segona, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va assumir el pacte d'Estat. Una altra cosa –i potser un altre dia n'haurem de parlar– és com s'està portant a terme aquest pacte d'Estat. Jo crec que es va iniciar molt bé i amb una gran voluntat de treball i d'efectivitat, i, passats dos anys i mig d'aquell pacte, l'efectivitat i la celeritat no és el que inicialment semblava.

Ja li he dit al principi que, si bé en el fons del contingut de la proposta, tant del pacte d'Estat com del Pla de xoc i de totes aquestes mesures que el Govern de l'Estat ens ha plantejat, hi estic substancialment d'acord, no és el mateix cas pel que fa a la forma amb què s'ha dut a terme aquesta iniciativa. D'una banda, la manca de consens previ a l'adopció de determinades mesures, que també ha passat *a posteriori* amb algunes del pacte d'Estat per a la reforma de la justícia. O bé la manca de sensibilitat, jo no diria de voluntat, envers les competències que en matèria de justícia i seguretat tenim assumides les comunitats autònomes, i molt especialment Catalunya en matèria de serveis penitenciaris. Hem notat o hem denotat una certa actitud oportunista del Govern de l'Estat de sortir com a pioners, com a únics en aquesta iniciativa, i no han tingut en compte que per a l'execució amb èxit d'un gran paquet de mesures, com és el que han plantejat, necessiten la participació de tothom.

Després, en la meua segona part de la intervenció, continuaré amb aquelles mesures que vostè m'ha demanat, que fem des del Govern de Catalunya i que puc dir-li, no només les que hem fet i fem, sinó les que farem.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, vostè ha dit a l'inici de la seva intervenció que la principal o una de les principals prioritats del Govern de la Generalitat és la seguretat, no? I la veritat és que a nosaltres –li ho he dit a l'inici de la meua intervenció, no?– ens preocupa molt les dades d'eficàcia de la nostra policia. Regió Policial de Girona, any 2001: d'un total de 43.067 delictes, només s'han resolt 13.400; és a dir, eficàcia policial d'un 31%. A Ponent, mateix any: 14.548 delictes; només se n'han

resolt 6.217; un 43%. A la Regió Policial Central, eficàcia policial d'un 34%: 2.800 delictes resolts sobre 8.300 delictes i faltes produïdes.

Jo, honorable consellera, li he de dir que estic d'acord amb el que vostè ha dit. El diàleg, el consens previ, la sensibilitat i la confiança han de ser la base d'actuació de dos governs o de dos partits que col·laboren; a Madrid, òbviament, però també a Catalunya, honorable consellera, també al Parlament de Catalunya.

La falta de diàleg no pot portar, honorable consellera, el seu Govern, no pot portar el conseller en cap a augurar una crisi en el Govern pel Pla contra la delinqüència al mes de setembre. La manca de diàleg, honorable consellera, no pot portar el president de la Generalitat a titllar d'electoralista el Pla del Partit Popular contra la delinqüència. I la manca de diàleg no pot portar-la, a vostè, a dir que el Govern del Partit Popular ha presentat aquestes mesures per evitar, per aturar les crítiques pel tema del *Prestige*, quan vostè sap que aquestes mesures s'impulsen des del mes de setembre, molt abans, com li deia abans, de l'enfonsament d'aquest petrolier.

Però en tot cas vostè ha dit que contestaria les meves peticions, que he fet a la primera part de la meua intervenció, no?, i jo volia que també m'expliquéssiu què està fent el Govern de la Generalitat per lluitar contra la delinqüència, contra els immigrants que arriben al nostre país de manera illegal. Perquè el Govern de l'Estat està fent moltes coses i en canvi tenim la sensació que el Govern de la Generalitat no col·labora tot el que hauria de col·laborar amb el Govern de l'Estat.

Miri, li dono unes dades molt ràpides, no? Només a Catalunya el Govern del Partit Popular ha retornat més de 33.164 immigrants il·legals a la frontera. Només a Catalunya el Govern central ha expulsat 3.500 immigrants il·legals i ha proposat, també, i només a Catalunya, l'expulsió d'altres 4.400 immigrants il·legals. Aquestes xifres, que posen de manifest l'eficàcia del Govern de l'Estat contra les màfies que trafiquen amb persones immigrades, contrasten, honorable consellera, si em permet, amb el ridícul nombre d'immigrants il·legals que la Policia de la Generalitat ha posat en els darrers tres anys a disposició dels jutges i tribunals: l'any 2000, 33 persones; l'any 2001, 34 persones; l'any 2002, 49 persones. Cent setze persones en tres anys no sembla, honorable consellera, una xifra que serveixi per demostrar ni l'eficàcia ni la col·laboració del seu Govern en la lluita contra la immigració illegal. Jo m'alegro, i me n'alegro de debò, que al seu secretari per a la Immigració no li tremolin les cames, però fora bo que la nostra Policia no mirés cap a un altre costat davant les persones que entren a Catalunya i a Espanya de manera illegal, explotats per màfies sense escrúpols.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera...

La consellera de Justícia i Interior

Quines actuacions estem fent o farem en matèria de justícia i seguretat? Doncs miri, en matèria de justícia,

des de l'any 2000 a l'any 2002, per tant en tres anys, hem proposat i hem creat a Catalunya quaranta-un òrgans judicials nous, entre jutjats penals, jutjats d'executòria penal —que són, com sempre passa, els primers a tot l'Estat espanyol. Fa deu anys es van crear aquests jutjats d'executòria a nivell laboral i ara estan arreu de l'Estat perquè han funcionat bé.

Doncs, en matèria penal, i per l'èxit dels judicis ràpids, hem creat quatre jutjats d'executòria penal, que no només seran per a Barcelona sinó per a Barcelona i per a aquells partits judicials de més de vuit òrgans judicials de l'entorn metropolità, on, d'acord amb les dades de seguretat de l'enquesta anual que realitzem, ens diuen aquestes dades que Barcelona, l'entorn metropolità i Tarragona són els llocs on a Catalunya tenim índex de delinqüència més alta. I per tant la nostra idea és, amb aquesta coordinació de les polítiques de justícia i seguretat, anar atacant en aquells punts i en aquells llocs on realment les enquestes ens van dient a on pot haver o hi ha més conflicte o més delictes.

A Tarragona, concretament, el que hem fet —i ja està funcionant— és la divisió de les jurisdiccions penal i de primera instància, precisament per poder tenir aquestes jurisdiccions separades, i tota la jurisdicció penal amb un jutge unipersonal que permeti treballar més a fons en el tema de la delinqüència.

S'ha creat una fiscalia de guàrdia de vint-i-quatre hores a Barcelona en tot el que afecta els menors; una fiscalia que és l'única també a tot Espanya, que va costar molt convèncer el fiscal general de l'Estat perquè es creés, i que nosaltres vam donar confiança als fiscals de Catalunya, amb els quals ens reunim cada tres mesos per revisar i repassar les necessitats que té la fiscalia a Catalunya, i vam considerar que aquesta, per l'experiència que teníem, era positiva. Funciona des de fa un any i el balanç que vam fer al mes de gener amb el fiscal general de l'Estat, que va estar aquí, va ser un balanç positiu, malgrat que al principi no ho veia ni ho entenia.

Es va crear a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya una sala especialitzada en violència domèstica. És un tema que, com vostè sap, preocupa i que des de Catalunya, des de fa molts anys, hi estem treballant.

S'han signat convenis amb tots els col·legis d'advocats i procuradors de Catalunya per assistir les persones víctimes de maltractaments. I s'ha creat un grup de treball per treballar, per fer una proposta sobre la justícia de proximitat en aquelles grans ciutats i per atendre, sobretot, la petita delinqüència.

S'ha dividit, com li he dit, la jurisdicció civil i penal, a part de Tarragona, a Sabadell i a l'Hospitalet del Llobregat, per guanyar eficàcia i rapidesa en la resolució dels assumptes.

I anem a seguretat. Unes dades, unes dades que no vull en absolut contrarestar les que vostè ha dit, perquè són les dades que surten. En primer lloc cal tenir present que, si bé s'ha produït a Catalunya un increment relatiu de la criminalitat o de la delinqüència del 3,46%, l'any 2001 respecte del 2000, Catalunya es manté per sota de la mitjana estatal: 48,48% delictes per cada mil

habitants. O bé, respecte de Madrid, 69,54 delictes a Madrid, o 79,69 a la Comunitat Valenciana, o 79,89 a la Comunitat de les Illes Balears. Vull dir, són dades que també és important dir-les, no només hem de dir allò que no va o que no funciona, sinó allò que va i que funciona.

Una altra: en els territoris on ja s'ha desplegat el Cos de la Policia de la Generalitat, la ràtio de policies per cada mil habitants és de 4,73, incloent-hi Mossos d'Esquadra i policia local. A aquestes xifres s'hi ha d'afegir el contingent de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat que encara romanen per a l'exercici d'altres funcions com són les extra o supracomunitàries. Aquesta ràtio és significativament alta si la comparem amb la mitjana europea. I jo crec que també és important dir –i això ja és una percepció personal– que quan hem desplegat la policia autonòmica en diferents llocs de Catalunya, i vostè ho ha vist com jo en els mitjans de comunicació, la gent, el veïnat, els ciutadans i ciutadanes que se senten afectats per la presència de la Policia de la Generalitat estan satisfets d'aquesta presència. I jo dic normalment que pot passar qualsevol cosa, lògicament, d'aquí dos mesos, d'aquí tres, però el més important és que aquella sensació d'inseguretat que tenien molts ciutadans, allà on ens hem desplegat han perdut aquesta sensació; per una sola raó: perquè la percepció és molt important i el patrullatge és molt important. I el fet de veure visualment la policia al carrer dona molta més seguretat.

Podem continuar un altre dia, senyor diputat.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament (tram. 300-00943/06)

La següent interpellació, la formula l'illustre diputat senyor Joan Boada, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, sobre la qualitat de l'ensenyament. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, amb relació a la qualitat de l'ensenyament podríem parlar de moltes coses, però nosaltres voldríem parlar avui d'un tema concret, però que ja és preocupant a les nostres escoles. Sobretot que últimament estem assistint a un fenomen que no és nou a l'entorn europeu proper, però sí que és una novetat entre nosaltres, no?, sobretot derivat de la relativament recent situació com a país d'acollida d'immigrants, d'immigració.

Hi ha hagut un tema que ha canviat des de temps enre, en els últims, podríem dir, deu anys. Els fluxos d'arribada d'alumnat a les escoles han deixat de ser estàtics i el seu dinamisme i variabilitat fan que comencem a parlar d'una cosa nova que n'hauríem de dir «matrícula viva» com un fet habitual. De vegades en diem, últimament, el tema dels «nois d'incorporació tardana», però potser serà millor utilitzar el terme «matrícula viva»,

que vol dir matrícula al llarg de tot el curs, cosa que temps enre això no succeïa, no?

Fins fa poc, a la majoria de centres docents s'obria un procés de matriculació durant el tercer trimestre del curs i com a molt s'apuntava nova gent al setembre, i algun canvi de domicili esporàdic al llarg dels trimestres següents. Això vol dir que la planificació també era diferent, o sigui, la planificació que s'havia de fer de la població escolar de cada centre i dels recursos humans i materials que es necessitaven per atendre-la era relativament fàcil. S'havia de fer al principi, sabies més o menys la quantitat d'alumnes que tindries, ho podies..., perquè d'aquesta manera també podries dissenyar la plantilla. Es podria tancar el curs fent alguns ajustaments, poquets, el mes de setembre.

Aquesta situació és absolutament diferent en aquests moments a moltes zones de Catalunya i des de fa uns quants anys. Evidentment que el gruix de la matrícula segueix sent en el període normalitzat, però hi ha dues puntes més d'incorporació d'alumnat que corresponen a l'inici del curs, el setembre, i a l'inici de l'any, el gener, i un degoteig constant d'incorporacions al llarg de tot el curs que corresponen tant a la immigració exterior i interior com a la mobilitat de domicili de les famílies, i moltes d'aquestes famílies també de la immigració, on hi ha una gran mobilitat.

Li'n posaré només un exemple que s'ha explicat i que ha posat sobre la taula Comissions Obreres a Girona, no? Durant el curs 2001-2002, a les comarques de Girona es van matricular prop d'un miler d'alumnes fora dels períodes estàndard de preinscripció, un miler. En el present curs, 2002-2003, en el primer trimestre, només en el primer trimestre, ja eren més de sis-centes, les noves incorporacions, i només en la primera setmana del segon trimestre ja se n'havien matriculat cent més. O sigui, aquesta situació és molt preocupant, perquè vol dir que és difícil poder fer una planificació des de bon principi, i *a posteriori* no és pas que el Departament d'Ensenyament sigui gaire amatent en aquestes qüestions.

Això, aquesta situació nova, que no és d'aquest any, eh?, sinó que ja portem quatre, cinc anys enre, que això va succeint a les nostres escoles, al nostre país, això genera noves necessitats: d'una banda, les que es deriven de l'increment de l'alumnat i de les característiques d'aquest increment, que, com he dit, no és estàtic –i això és un element importantíssim–, i d'altra banda, les que es deriven de les especials circumstàncies culturals, socials i econòmiques que sovint acompanyen la població escolar de nova incorporació –això també és un element importantíssim, que evidentment s'hi ha de fer front.

Però aquí hi ha un altre problema afegit: que aquest alumnat es concentra en les escoles públiques, ja que les escoles privades concertades, que cada vegada n'hi ha més i que són un percentatge important en el nostre país, ja elaboren estratègies dissuasives de matriculació, que ara no en parlarem, perquè ja li ho hem explicat moltes vegades, i vostè n'és totalment conscient, encara que no faci re per solucionar-ho, però sí que aquestes estratègies, doncs, fan que molts d'aquests alumnes ja no vagin a aquestes privades concertades.

Clar, això fa que en alguns centres i en algunes zones de Catalunya els percentatges d'alumnes procedents de la immigració arribin fins al 70%. Clar, aquesta és una situació, també, complexa i que la tenim a molts i molts centres del nostre país, cada vegada més. És veritat, concentrades en unes zones concretes, això també és veritat, no es pot generalitzar, perquè si féssim la ràtio general de tot el país, evidentment, aquest percentatge baixaria, però, és clar, ara ja no ens importa quina és la situació general, sinó que en unes zones concretes sí que s'hi ha de fer front, a aquest creixement importantíssim dels alumnes de procedència de la immigració. I, si parlem d'alumnes procedents dels països emporbrits, doncs, el 90% d'aquests alumnes va a la pública i el 10% a la privada concertada.

Això ens pot portar, i en alguns centres, hi insisteixo, en alguns centres i, fins i tot, en algunes zones del país, a una progressiva guetització d'alguns centres escolars públics, perquè el que passa immediatament és el progressiu abandonament de la població autòctona d'aquestes escoles, i d'aquesta manera a vegades la ràtio no puja perquè n'arriben molts, sinó perquè en marxen dels anomenats «autòctons».

Per cert, quan estem parlant de dades, senyora consellera..., és veritablement difícil obtenir dades del Departament d'Ensenyament sobre la quantitat d'alumnes procedents de la immigració, l'opacitat és important. I no dit per aquest diputat o per aquest Grup Parlamentari, sinó que diferents instàncies que hem utilitzat per fer aquesta interpellació, per buscar dades, ens han ratificat constantment, doncs, que és molt difícil poder tenir dades i que el Departament d'Ensenyament no dóna les dades ben clares sobre tot aquest tema; dóna dades generalitzades que no ens serveixen per fer un estudi. No entenc per què, senyora consellera. Potser vostè ens ho explica ara, d'aquí a un moment.

Però a la pregunta que és d'aquí de la interpellació: i què fa el Departament per resoldre aquesta realitat?, vostè me n'explicarà unes quantes coses i ho podrem discutir. Però hi ha una realitat: el Departament es mou amb la mateixa normativa que planificava i regulava la matrícula estàtica i no la matrícula viva. Davant una nova realitat que ja fa molts anys que està tenint aquest país, el Departament regula com si no hagués passat absolutament res en el tema de la matriculació. I el que és pitjor: la dotació de recursos respon a aquesta mentalitat administrativa, superada cent vegades per la realitat, que en alguns casos és francament sagnant, senyora consellera, i que no hi han fet absolutament res.

Fins i tot, les mesures d'intervenció social que ofereix el Departament estan pensades per a alumnes amb allò que s'anomena «necessitats educatives especials», i aquí hi entra tot: hi entren els alumnes procedents de la immigració i altres alumnes amb diferents discapacitats físiques, psíquiques o alteracions de conducta, etcètera. O sigui, aquesta intervenció social no està pensada per a alumnes amb unes necessitats ben diferents, com són els provinents de la immigració, com jo li he dit fa un moment, no? Des del nostre punt de vista, cal fer front a aquestes dues necessitats, i cal fer-ho d'una manera urgent, no?

En primer lloc, des del nostre punt de vista, hem de tenir un sistema d'admissió d'alumnes que no sigui discriminatori, evidentment, però que eviti la concentració..., deixi-m'ho dir d'una altra manera: de dificultats en uns centres determinats. Ja he tret la paraula, fins i tot, «concentració», de quantitat d'alumnes en un centre concret; no, estic parlant d'una concentració de *dificultats* en uns centres determinats. Mentre no aconseguim un decret que aconseguixi una regulació efectiva, haurem de desenvolupar al màxim les zones singulars que permet l'actual Decret, de forma que tots els centres sostinguts amb fons públics –aquí, evidentment, la privada concertada– puguin buscar l'equilibri de la població escolar completa, i no només –i no només– el de la població immigrant. Ja li dono una altra dada, fixi's què li dic: no només la població immigrant, sinó tota la població escolar que pugui ser distribuïda, doncs, d'una manera..., entre totes les diferents escoles finançades amb fons públics. Això vol dir que les comissions d'escolarització permanents i les oficines úniques de matriculació haurien de tenir un rol important a desenvolupar si es potenciessin adequadament.

I en segon lloc, des del nostre punt de vista, cal incrementar i flexibilitzar la dotació de plantilles i de recursos. No es pot acceptar que les plantilles dels centres es tanquin el mes de juny, quan se sap l'arribada constant de nou alumnat, i ara ja ens en tornarà a arribar, ja està arribant, l'alumnat, sobretot sud-americà, que acaba el seu curs, hi ha reagrupació familiar, i aprofiten aquests mesos de gener i febrer per tal, doncs, de fer aquest reagrupament, i arriben aquests nois i noies, ho repetixo, des de la zona d'Amèrica del Sud, Centreamèrica.

No podem acceptar que es mantinguin aquestes plantilles, que es tanquin el mes de juny, però tampoc es pot acceptar que els recursos humans considerats estàndards siguin els únics amb què pot comptar un centre que es troba a les zones d'acollida permanent. No hem fet res per canviar aquests reforços, aquests recursos humans, no? Des del nostre punt de vista, cal incrementar la dotació de serveis i programes, i cal buscar-ne una coordinació efectiva, que en tenim molts, però, de coordinats, poc, per no dir que els centres necessiten persones de suport que els permetin treballar amb grups d'alumnes més reduïts, evidentment, quan es troben en les situacions esmentades.

Aquests són elements que en aquests moments posem sobre la taula, que des del Departament d'Ensenyament s'hi haurien de fer actuacions molt més clares, molt més contundents, perquè el que no podem fer és anar mantenint situacions antigues i obsoletes amb una realitat ben diferent i ben canviant, com és la que té en aquests moments el nostre país des del punt de vista de l'ensenyament i d'acollida de nous alumnes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora consellera.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. L'honorable consellera d'Ensenyament té la paraula.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyor diputat, senyors diputats... Bé, el tema que vostè ens planteja és un tema prioritari per al nostre Govern, no només en l'àmbit escolar, sinó en l'àmbit de la política general, que és com s'acull l'immigrant, com s'acull a l'escola el fill, filla, de família estrangera.

Potser vostè ja coneix –jo crec que sí– que nosaltres hem elaborat un pla, per iniciativa del Departament d'Ensenyament, que es farà públic molt properament, que s'ha fet en els mateixos centres, que s'ha fet amb els directores i directores dels nostres centres, sobretot en aquells que és on tenen tot el flux de la immigració, i que hem d'emmarcar-lo, aquest pla, com una resposta, entre les diverses possibles –no només n'hi ha una, de ben segur–, per veure com l'escola acull aquest nou alumnat estranger.

Però jo crec que, quan parlem d'aquest tema, ens hi hem d'aproximar amb una reflexió més àmplia, no només la dels recursos i els centres; que en tenim molts, de recursos, perquè només aquest any 2002, per al fet de l'alumnat d'origen estranger, hi hem posat addicionalment, tenim addicionalment en el 2002, que ha acabat, 8.534.000 euros, i tenim pensat en el 2003, dins del pla, més d'11 milions d'euros, en un pla que després abastarà fins al 2006, en una progressió també pressupostària. Però, sobre la immigració, hem de reflexionar-hi i hem de veure quins són els elements que ara la defineixen.

Primer, la seva geografia variable i la seva concentració, l'assentament territorial de les famílies que vénen i pervenen de l'estranger obeeix a unes regles i a uns comportaments sociològics que són inalterables: van allà on hi ha algú que parla la seva llengua, on hi ha algú que pertany a la família, on hi ha algú que pertany al seu poble, i vol dir on pot trobar una xarxa de solidaritat pròpia. Això fa que es concentri en determinades zones, i aquestes acostumen a ser aquelles que ja ho eren, que ja eren guetos, reduïdes de pobresa, en el nostre país. Jo això ho he dit diversament: ja es donava en alguns casos; és quan es podria parlar, en tot cas, de guetització. I nosaltres anem a combatre la guetització, perquè el problema no és si s'és immigrant o no; el problema, que és molt complex, és el de la pobresa dels habitants que són en aquella zona.

Vostè diu: «Estan a la pública, estan a la privada...», miri, és evident que nosaltres tenim..., bé, és sabut, tenim 945, 946 municipis. Però de pública, primària pública, 494 municipis tenen primària pública; primària concentrada, 110 municipis; pública primària i pública secundària..., de pública secundària, 193 municipis; concertada secundària, 106. Primària pública amb secundària pública, pública concertada, concertada primària, concertada secundària, només hi han 106. Vull dir, a la força hi ha una concentració, perquè la majoria dels nostres municipis només tenen escola pública i no hi ha escola concertada, o en aquests municipis hi ha un gran nombre d'escola pública i només una escola concertada. Per tant, el fenomen de la geografia variable pel territori i, a més, la concentració a determinades zones.

Un altre aspecte que s'ha de valorar és la intensificació que hi hagut del flux migratori i el canvi accelerat de fesomia. Vull dir, jo, com a consellera, tinc un costum: he instaurat..., no sé si una nova cultura, però en el meu cas ho és, i espero seguir-ho fent durant molts anys. Com a consellera, des del primer moment que vaig ser nomenada consellera, vaig a tots els nostres territoris i em reuneixo amb tots els directores i directores de les nostres escoles públiques i dels nostres instituts. El primer any vaig explicar quin programa anàvem a fer, i llavors faig una roda oberta, oberta absolutament, en què tots els directores i directores poden preguntar-me, poden criticar, poden observar, poden fer suggeriments de la nostra política educativa. I això ho faig cada any, cada any ho faig. Per tant, amb la nostra gent tinc un tracte directe i, a més, una obertura directa.

Miri, el primer any, quan vaig arribar, tots em parlaven dels problemes que els donaven els alumnes autòctons, i per això vam triplicar les unitats d'escolarització externa. El segon any em van parlar de l'alumne immigrant en el nostre imaginari: el magribí. Enguany, ja del de Centre i Sud-amèrica, però ja no es presenta com un problema: l'escola catalana l'està ja assimilant com aquell nou alumne que tindrem, que serà allò en què es convertirà la nostra societat del futur.

Són evidents, les dades: l'any 2000-2001 teníem 10.000 alumnes originaris del Magreb, en aquest curs actual en tenim 15.000, però de Centre i Sud-amèrica en teníem 6.900, enguany en tenim 23.600; de l'Europa no Unió Europea en teníem 1.476 el curs 2000, el 2001, 2.574, el 2002, 4.543. Ja no és, l'alumne magrebí, ja no és l'objecte d'aquells fòrums..., durant dos anys fòrums per parlar de la religió, la cultura diferent, etcètera. Ara tenim una nova fesomia d'immigració que ens ve molt diferent, amb escolaritzacions diferents, amb currículums més aproximats al nostre o amb currículums diversos.

Després, tenim un inconvenient, en les nostres dades, en les dades de tothom: la definició de què és un alumne immigrant. Nosaltres només sabem què és un alumne estranger, perquè administrativament s'és estranger, perquè no es té la nacionalitat espanyola. Llavors, tots els nens i nenes que tenim que diem que són estrangers i que la gent confon amb immigrants perquè tenen un color diferent, perquè tenen una fesomia física diferent de la nostra, que han nascut a Catalunya per nosaltres són alumnes catalans, però no ho podem destriar. Aquests números que diem, aquestes entrades que diem noves durant el curs, són nens i nenes, infants, que els seus pares viuen i treballen a Catalunya, són catalans, malgrat que no tinguin la nacionalitat. Per tant, les xifres són sempre enganyoses, perquè, a més, també la nostra societat considera immigrant la persona que té unes característiques físiques diferents de les nostres.

I, després, hi ha un altre aspecte que cal veure també, com el veurà el nostre Pla, que és la integració social. Miri, l'escola fa la seva feina, la fa molt bé, els nostres professionals eduquen, donen eines de progrés, i el que falta és la integració social del nostre alumnat. Jo no sé si va veure... No, no el va veure, un programa que es va fer diumenge passat a una de les nostres televisions que parlava del fenomen de la immigració a les escoles, i

ens ensenyava el cas dels oriünds de Bangla Desh a Londres, que viuen aïllats en un barri, en una zona de Londres que només és d'ells, amb les seves escoles, amb els seus vestits populars, amb les seves creences, malgrat que havien entrat allí amb un document que deia que eren britànics o que eren, havien estat, de l'Imperi Britànic. Van ensenyar uns barris de Marsella en què els alumnes..., eren ja francòfons, els seus pares, quan van arribar, de les colònies de França, i viuen en un barri aïllat en què no poden tractar amb ningú més. I, després, ens van ensenyar uns alumnes nostres parlant un català segurament millor que el meu, perquè l'han après a l'escola, i que deien..., tots dos van dir dos frases que a mi ja em van «frapar» enormement; són nanos que, probablement, gràcies a l'escola podran sortir del seu barri, però que, malauradament, en l'últim estudi que s'ha donat sobre Barcelona ciutat i la província de Barcelona i que ha fet la mateixa Diputació de Barcelona, es diu que els joves emancipats, el 70%, no surt mai del seu barri, no surt ni podrà canviar, segurament, el seu barri. Aquests joves..., un d'ells deia, diu..., vivia en un barri, és clar, havia conegut gent de totes bandes, però quan havia deixat l'escola continuava vivint al seu barri, i ell deia, en català: «No sé què més puc fer per ser català: parlo català, també sé castellà. No sé què haig de fer per ser més català.» I un altre deia: «Tinc molts amics, m'ho passo molt bé, estic molt bé a Catalunya», però va dir una frase, i em perdonaran, però és la pròpia dels nostres joves –dels nostres joves–, va dir: «Però, hosti, tu...»

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

«...m'agradaria també un amic català.» M'ha perdonat?

El president

Està absolutament perdonada...

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies. Ja he acabat?

El president

...i per tots els pecats del futur que pugui cometre. (*Rialles.*) Ja ha acabat, sí, el seu temps.

La consellera d'Ensenyament

Doncs seguirem després.

El president

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, això és el Parlament de Catalunya i no és la televisió ni és un spot publicitari, i el que vostè ha estat explicant ara al final –el que vostè ara ha estat explicant al final– ha permès que no

m'hagi respost absolutament res de les propostes que jo li he posat sobre la taula davant una realitat que patia aquest país, res. Què m'ha explicat que si ara els nens, ara, els de Catalunya parlen català i que això vol dir que hem fet una gran integració aquí a Catalunya amb els temes de l'ensenyament en relació amb Londres i amb França, països amb un procés d'immigració importantíssim des de fa molts anys, amb estratègies completament diferents, l'anglesa i la francesa, quant a la integració –l'anglesa han fet barris, típic de l'imperialisme anglès, fent aquells barris aïllats uns dels altres, o la francesa, que ha fet un procés, un intent, d'integració, i que amb la segona i tercera generació té altres problemes? Però què té a veure el percentatge d'immigració que tenen França o Anglaterra amb el que tenim nosaltres? I sé que parlen català, i també, doncs, hi haurà gent, doncs, de Bangla Desh que arriba, doncs, a Anglaterra i parlarà anglès també des de petits, doncs, com la resta. Vull dir que no té sentit. O sigui, tenim una realitat concreta, i quines estratègies utilitzem des del Departament d'Ensenyament per fer que aquesta realitat sigui al màxim d'integradora possible i que provoqui en el professorat les menys dificultats possibles? Això és del que estem parlant? Només estem parlant d'això; allò altre, els espots i aquestes coses, deixi-les molt més per al conseller en cap, que li agraden molt més i perquè en té necessitat, de fer aquestes qüestions, però vostè no, i menys quan la interpel·lem des d'un grup que ha fet una interpel·lació molt positiva en aquest sentit –ep!, és la meua opinió, eh?–, molt positiva. És a dir, hi ha una realitat, s'haurien de fer unes estratègies, li ho posem sobre la taula. Vostè què en fa? (*Veus de fons.*) No, el fet de dir que és positiu o no no és petulància, senyor conseller, eh? En aquest cas jo crec que són adjectius bastant moderats en aquest sentit, no?

(*Veus de fons.*)

El que no entenc és com vostè no em pot explicar quines són... A veure, en aquest Pla d'actuació que diu que ha sortit, i que ha sortit, i que és un document en elaboració, i que vostè diu que ja l'ha discutit amb els diferents directors, etcètera, escolti, quines són les coses concretes? Quins són els diners que hi pensen destinar? Que jo..., no hi són, aquests 8 milions que vostès han destinat a la integració no els hem vist enlloc. Vostè barreja les xifres sempre, sempre i sempre. No hi són ben clarificades, i aquests 11 milions d'euros que ara pensen destinar, doncs, tampoc els veiem, no? En tot cas, en aquest Pla d'actuació per ara no hi ha un document pressupostari que l'acompanyi. Els perfils professionals que vostè planteja aquí dels coordinadors, etcètera, no estan, de cap de les maneres, plantejats, no? Què en farem, dels EAP, de la compensatòria, del Sedec, que són tres vies diferents que els manca total coordinació en tot això, que ja es podria fer fins aquest moment i que encara no s'ha fet, no? I, és clar, i després me surt dient..., ara les dades d'estadística me les ha dit per municipis, municipis que tenen pública i municipis que tenen... Com que per municipis? Dintre d'un municipi n'hi ha moltes de públiques i moltes de privades, i en algun municipi, fins i tot, n'hi ha més de privades que de pública, però, en tot cas, a Salt, o a Palafrugell, o a Figueres, que hi ha moltes escoles privades concer-

tades, els percentatges són els que són en relació amb la pública. Digui a aquests municipis que hi ha tanta privada com pública, quasi, i, en canvi, la major part de la proporció va a la pública. Home!, no surti –o Barcelona–, no surti amb aquestes històries, perquè ja ho hem discutit moltes vegades! Si vol, miri, només ho he utilitzat dues o tres vegades, allò de privada i concertada, per posar-li-ho fàcil, perquè no entréssim ja en la discussió típica. Jo li he dit: «Hi ha una realitat concreta que hi ha en aquest país: incorporació tardana, matrícula viva.» Jo li he dit: «Encara utilitzem normatives i regulacions antiquades, fora de la realitat que hi ha en aquests moments.» Li estem dient: «Canviïn.» La següent: «Els recursos humans encara són totalment obsolets, perquè estan destinats a necessitats educatives especials que encara existeixen i que Déu n'hi do que bé que s'han arreglat, però no les noves necessitats que produeixen els nanos que vénen de la immigració.» I això no ho han fet, i no entengui la immigració com una qüestió administrativa, si són els que viuen i treballen a Catalunya, tota aquesta història. Escolta, parlem de les necessitats que tenen aquelles persones, independentment del color de la pell, jo no ho he dit en cap moment, el color de la pell; és possible que algú pugui pensar-ho, però jo no..., sinó el que ens importa són aquelles necessitats, i aquelles necessitats no les determina el color de la pell, sinó que les determina el seu fet cultural, social, econòmic, que nosaltres quan ens arriba a l'escola, doncs, hi hem de fer tot el possible per aconseguir aquesta integració.

I hi torno a insistir, i amb això sí que coincidim: no és l'escola l'única que ha de fer aquesta funció. Això sí que és l'única cosa, almenys de les poques coses, en què coincidim vostè i jo en aquest sentit. Altres administracions també hi han de jugar un paper important, altres organitzacions també han d'intervenir en aspectes bàsics de la integració social i laboral de les famílies nouvingudes, però el que jo li demano, i que és el que ens pertoca ara en aquests moments, és que em digui exactament quines són les actuacions que pensa fer el Govern de la Generalitat davant aquesta nova realitat que hi ha en el país en el món de l'ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyora consellera?

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Boada, jo he parlat de recursos, i, a més, he parlat molt seriosament del fet de la immigració, dels fills i filles de les famílies estrangeres, perquè no es pot parlar d'un tema sense parlar del seu conjunt. Hem de situar-lo, emmarcar-lo, en seu àmbit, i l'àmbit és el que jo li he comentat abans. Vostè sap, perquè l'ha llegit, perquè el té –perquè el té–, perquè l'han passat els directors dels nostres centres de tot Catalunya perquè ens en donessin l'opinió, i sobretot perquè l'han fet directors dels nostres centres, dels centres que tenen el 70% i el 60% d'immigració, i aquest Pla l'han construït ells, l'han fet ells i surt d'ells. Per tant, el Pla respon a aquestes necessitats.

No és només a Salt, on en tenim, en tenim també, com sabem, a la Ciutat Vella de la ciutat de Barcelona, que és la ciutat, evidentment, la que té més recepció d'aquests alumnes de famílies estrangeres. El que està clar és que a cap país s'ha trobat la millor manera de gestionar la immigració, a cap país –a cap país–, i en els països colonialistes que tenen obligacions respecte al seu passat no hi han trobat solució, solució que per a tothom fos bona.

I jo crec que nosaltres intentem en aquest Pla, pretenem i penso que ho aconseguirem, donar no sé si solució, però donar un millor acolliment i aconseguir la integració social, perquè el que ara ens preocupa a nosaltres –a nosaltres– i ens ha de preocupar a la societat catalana, ja no és què hi ha a l'escola, perquè està demostrat que l'escola fa la seva feina i molt ben feta, els nostres alumnes que estan a qualsevol escola segueixen el currículum, se'ls adapta el currículum a les seves necessitats i, amb bastanta bona fortuna, en tots els àmbits, els nostres alumnes que estan a l'escola surten preparats. El que ens preocupa és els que arriben o molt tard, al final de la secundària o molt tard, i ja vénen amb currículums absolutament diferents o desescolarització, i tots els que estan en determinats barris de les nostres ciutats no assoleixen la integració plena a la societat catalana. I el nostre Pla formalment va adreçat a què passa després de l'escola i des que són petits. Aquesta és, diria, la nova visió del que és la immigració, què passa després de l'escola? I, llavors, el nostre Pla parla de coordinar totes les instàncies –ajuntaments, serveis socials, Departament de Benestar Social, Sanitat, nosaltres– per fer activitats complementàries i extraescolars per als nens, no només fills de famílies estrangeres, sinó per a tots els nens i nenes, nois i noies, que estan en l'àmbit en què el problema real és el de la pobresa, que va afegida a la condició de l'origen. Per això aquest Pla s'adreça a això, i això és quelcom nou, nou a cap país, preparem. Què es fa a l'hora de l'esbarjo? Què es fa a l'esbarjo? Jocs en català, jocs en què jugui tothom. Què farem..., colònies escolars el mes de juliol? Farem colònies escolars per a aquests nens i nenes, perquè vagin amb altres nois i noies d'altres llocs. I hi tenim un pressupost posat; el que passa és que vostè no el sap, perquè, el pressupost, no el vam donar als directors dels centres i a les directores. El pressupost, l'hem elaborat nosaltres i, aquest full, no el tenen, els centres. Però tots i totes saben, perquè jo em reuneixo amb els nostres directors i directores, què diu aquest projecte. Quan fem el projecte públic, el dia abans l'hi enviarem, senyor Boada, perquè el sàpiga. Però jo li dic que el 2002 van ser 8.533.000 euros específicament com a ajut addicional, que el 2003 passarem a 11.100 i que l'any 2006 tenim com a previsió genèrica –no la del 2003, que ja la tenim inclosa– gairebé 17 milions d'euros, només per a això, susceptibles a partir del 2003 d'anar-se incrementant si és necessari.

Jo crec que Catalunya i la nostra escola ho estan fent bé, francament bé. I també crec que el que ens falta és que tota la societat catalana, totes les entitats creguin que aquest tema és el tema amb el qual des de l'escola i amb l'ajut de tothom podem construir una millor societat del futur.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora consellera.

———— **Interpellació sobre una possible intervenció militar a l'Iraq** (tram. 300-01702/06) (retirada)

La següent interpellació ha estat retirada per acord de tots en presentar la resolució que tractarem aquesta tarda sobre la mateixa qüestió.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre la necessitat d'ordenació de la seguretat marítima a Catalunya** (tram. 300-01073/06)

El quinze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la necessitat d'ordenació de la seguretat marítima a Catalunya. La presenta l'il·lustre diputat senyor Martí Sans, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, hem presentat aquesta interpellació per dues raons: perquè els fets que han passat a Galícia, doncs, ens han disparat altra vegada l'alarma a tots plegats pel que fa a la seguretat marítima, i també perquè el Grup que jo represento, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ja a l'anterior legislatura havíem fet interpellacions en el sentit de la necessitat d'una agència marítima catalana, o de l'agència catalana marítima, en diguin com vulguin. És un objectiu que pensem que hi hem de continuar treballant i, una mica, la meua interpellació, senyor conseller, anirà en aquests dos sentits.

És veritat que la tragèdia del *Prestige* ha estat un desastre econòmic, social, ecològic, i jo també diria que psicològic. En podem treure un aspecte positiu, que és la solidaritat d'institucions i de persones amb el poble gallec, i un aspecte negatiu, que és que, al meu entendre, el Govern del Partit Popular no ha administrat gens bé la crisi aquesta. Però, en tot cas, aquest és el Parlament de Catalunya, i això ja ho dilucidaran els parlamentaris, les institucions i les persones de Galícia. Nosaltres entenem que aquí hem de parlar de la nostra.

Però, a veure, senyor conseller, què hauria passat si això del *Prestige* hagués passat a Catalunya? D'entrada, és una casualitat, però el dia que va passar això del *Prestige*, el remolcador més gran que tenim a Catalunya estava avarat a Cartagena perquè estava espatllat; escolti, s'espatllen, però estava espatllat. Amb això vull dir que sols, en aquest tema, no anirem enlloc. I és un tema que l'hem de plantejar des del nostre autogovern, des de la nostra capacitat, però també amb una relació molt estreta, eficaç, cordial i lleial amb l'Estat i amb la resta de comunitats que tenen interessos, com nosaltres, en el mar.

El tema del mar –i vostè, a la Moció..., i després en parlaré, de la seva Moció– a Catalunya té molta histò-

ria, perquè ha tingut mar sempre, i el mar ha existit sempre; per tant, és inevitable que tinguem història. Carles III, copiant la marina anglesa, que era la més potent del món, va muntar una armada i una flota civil i va fer zones marítimes. Catalunya estava a la dellevant i tenia cinc punts estratègics: Barcelona, Palamós, Tortosa, i ara no recordo els altres dos, però hi posava ja el que en deien un ministre de Marina, per tant, un responsable civil, que era el que coordinava una mica tots els assumptes del mar. Per tant, el mar ha existit sempre i s'ha procurat donar respostes a aquestes exigències.

Però quan parlem de seguretat marítima, senyor conseller, hem de tenir en compte la complexitat internacional en el tema del mar i la nostra realitat, que també és complexa. Som un país de sis milions d'habitants, però tenim molta costa i, d'aspectes relacionats amb el mar, en tenim moltíssims. Per tant, coordinar tot això té una certa complexitat.

Avui la premsa encara deia que a partir del desastre del *Prestige* s'han modificat legislacions, però que no són suficients, i que en aquests moments encara hi ha segons el CEMA –un organisme que estudia això–, set mil vaixells al món –set mil vaixells al món– tan perillosos com el *Prestige*. Això vol dir que si no passa res més..., d'acord, però que el risc hi és. D'aquests set mil vaixells, en aquests moments vint-i-dos estan ancorats en ports espanyols. El 10%, o sigui, set-cents vaixells, en els últims cinc anys han fet escala en ports espanyols. I, quant a travessar aigües, el 100% dels vaixells que tenen destins a Europa passen o bé per l'Atlàntic cantàbric, un 70%, o bé pel Mediterrani, un 30%. I d'aquests set mil vaixells, mil quatre-cents tenen més de trenta anys, i algun més de cent. Per tant, el risc encara hi és, i la feina per descomptat que també hi és.

Què tenim a Catalunya? Jo m'he molestat, honorable conseller, a fer un llistat de la complexitat que tenim a Catalunya i de les administracions que hi intervenen, i això no és fàcil d'ordenar, tot plegat, perquè tothom té la seva responsabilitat i té les seves obligacions, i a vegades encaixar tot això, doncs, és complicat.

Competències marítimes, vint-i-una; les he relacionat. Potser me'n deixo alguna, però m'hi he dedicat, eh? Vint-i-una competències marítimes, que no totes són de la Generalitat: exercici de la sobirania de l'Estat, defensa, seguretat de la navegació, seguretat de la vida humana, pesca i cultura, salvament de vides i béns, policies, sanitat, immigració, etcètera.

Organismes intervinents: Ministeri de Defensa, Ministeri de Foment, MAPA, Secretaria General de Pesca Marítima, Ministeri de l'Interior, Ministeri d'Economia i Hisenda, Agència Estatal d'Administració Tributària, Servei Especial de Vigilància Duanera, Ministeri de Foment - Ports de l'Estat, Ministeri de Sanitat i Consum, Ministeri de Treball i d'Afers Socials, Direcció General de Ports, Departament de Cultura, Departament d'Ensenyament amb algun serrell que hi ha, Departament de Treball, Benestar Social i Departament de Medi Ambient. Escolti, Déu n'hi do! Déu n'hi do la quantitat d'organismes que tenim a Catalunya que intervenen d'una manera directa o indirecta en els temes marítimes.

Els estalviaré de relacionar-les: funcions públiques marítimes, noranta; noranta funcions públiques marítimes.

I serveis públics que desenvolupen funcions marítimes: capitanies marítimes del Ministeri de Foment, Societat de Salvament Sasemar - Ministeri de Foment, Autoritat Portuària Ens Públics Ports de l'Estat - Ministeri de Foment, Ports de la Generalitat, Servei de Ports - Direcció General de Ports i Transports, Secretaria de Pesca Marítima, Direcció General de Pesca i Afers Marítics, Gerència de Parcs Naturals, Servei Marítim, etcètera. L'Armada Espanyola, del Ministeri de Defensa... Per tant, molts organismes que incideixen... El Servei Marítim de la Guàrdia Civil, l'Institut Social de la Marina, capitanies marítimes i centres de salvament... Per tant, està, diguéssim, tot molt esmicolat, això.

Jo li dic això, senyor conseller, perquè la proposta que nosaltres farem en aquesta interpellació anirà en funció de fer alguna aportació positiva per ordenar, en el present i en el futur, per anar ordenant o facilitant o maximitzant l'eficàcia en tots aquests temes.

Espanya, home, té una costa immensa. Jo no sé, ara no sé..., no voldria parlar de memòria, però deu tenir dos mil cinc-cents o tres mil quilòmetres de costa. Per tant, la complexitat de l'ordenació de tot això també és important. I encara és més important perquè, com vostè sap molt bé, cada vegada més des d'Europa es marquen les directrius sobre els temes aquests, marítics.

A mi, senyor conseller..., jo no sé si vaig equivocat o no, però he estat donant voltes a la Moció que han presentat i en què demanen instar la Unió Europea, el Govern central i la Unió Europea, per a la creació de l'Agència de Seguretat Marítima a Europa. Jo ho vaig mirar ahir, i avui m'ho he tornat a mirar per veure si ho havien canviat, perquè jo estic fet un embolic, i li ho dic amb tota la sinceritat del món. Perquè jo tinc un document aquí, senyor conseller, que diu: «Reglamento 1406/2002 del Parlamento Europeo y del Consejo del 27 de junio de 2002, por el que se crea la Agencia Europea de Seguridad Marítima». Ja està creada! Com es pot posar en una moció la creació d'una agència, si ja està creada? El Reglament és del 27 de juny del 2002, senyor conseller.

Però després, és clar, avui he preguntat, quan venia, jo anava una mica atabalat i he preguntat... -i a veure si trobo on ho he posat...-, sí, que m'han dit que en el *Butlletí Oficial de la Comunitat Europea* del 5 d'agost del 2002 ja es va constituir, i que ha començat a funcionar l'1 de gener del 2003. Home, senyor conseller... Vostè no ha de saber-ho tot, però quan es fa una moció s'ha d'estar «al tanto», perquè vostès són el Govern de Catalunya, vostès tenen relacions amb Europa. Això està creat. No dic que estigui en un funcionament eficaç, perquè ha començat a funcionar, però està creat. I en una moció demanar que es creï una cosa que ja està creada... Escolti'm, és que -ara li ho dic de veritat, i em sap greu com a català- si vostès se'n van amb aquesta Moció a Madrid triomfaran, perquè li diran: «Sí, home, sí, no hi ha cap problema, això ja està», però es faran un tip de riure. Es faran un tip de riure que el Parlament de Catalunya presenti una moció on demana una cosa que ja està creada. I li ho dic: és que m'ho he mirat per

tots costats, és un error, no passa res, però, en tot cas, queda clar que s'haurà de retirar això de la Moció, perquè...

Hi ha un altre aspecte a la Moció que també li he de dir que tenen raó: no està ben clar, això dels comitès regionals, i sí que s'hauria de pressionar perquè estigués clar això dels comitès regionals en aquesta directiva, en aquesta Resolució. Això sí que li ho dic.

Per tant...

El president

Senyor diputat, vagi...

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Continuaré després.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Moltes gràcies, senyor diputat. Sincerament, sí que haig de reconèixer que jo també l'he notat una mica atabalat aquest matí, perquè no he acabat d'entendre ben bé què és el que m'ha plantejat en la interpellació, però espero que en el torn de rèplica ho podrem concretar una mica millor.

M'agradaria recordar que ja vàrem tenir l'ocasió de parlar el passat mes de desembre, concretament en el Ple dels dies 17 i 18 de desembre, sobre les mesures que calia adoptar en matèria de seguretat marítima per preveure i reaccionar d'una manera eficaç davant d'accidents i catàstrofes com a la que en aquests moments encara estan sotmeses les costes no només de Galícia, sinó de moltes altres regions espanyoles, i també d'altres estats europeus. Una catàstrofe com aquesta, evidentment, és una catàstrofe que exigeix per part de tots els governs i les institucions la millor de les prevencions i les actuacions més decidides per intentar estar amatents que no s'esdevinguin davant de casa nostra i, si s'escau, estar preparats al millor possible.

En aquella ocasió ja vaig constatar també una certa coincidència general d'altres grups de la cambra amb el Govern, en quines eren les mesures que caldria prendre i que espero que amb les mocions que, com vostè ha recordat, es votaran avui, i també a conseqüència d'aquesta interpellació en els propers plens tindrem ocasió, crec jo, d'acordar amb caràcter bastant ampli.

Com saben, i com sap, senyor diputat, el Govern de la Generalitat té competències, per bé que limitades. En la primera de les seves relacions, vostè ha anomenat, si no m'equivoco, entre dotze i tretze organismes de l'Estat i només dos de la Generalitat. Per tant, tenim una certa limitació competencial. I, de fet, la totalitat de competències amb relació a la seguretat marítima i a la prevenció de la contaminació al mar corresponen bàsicament a l'Estat espanyol, al Ministeri de Foment, a

través de la Dirección General de la Marina Mercante –de la qual depèn també la Sociedad Estatal de Salvamento y Seguridad Marítimas (Sasemar)–, i també de l'Ente Público Puertos del Estados.

En aquest sentit, el mes de gener de l'any 98, el mateix Consell de Ministres de l'Estat espanyol va aprovar el Plan Nacional de Servicios Especiales de Salvamento de la Vida Humana en el Mar y de la Lucha contra la Contaminación del Medio Marino per als anys 98-2001, que s'ha demostrat, lamentablement, del tot ineficax per afrontar emergències com les que en aquests moments estem vivint.

També ha quedat demostrada la manca de mitjans tècnics disponibles per afrontar situacions amb immediatesa, i igualment, també, per minimitzar les conseqüències d'accidents com els que s'han produït.

L'única norma aprovada amb posterioritat al desastre del *Prestige* per part del Govern espanyol és un Decret llei del 13 de desembre de 2002, que prohibeix, en coherència amb moltes directives europees i també ja iniciatives internacionals, l'entrada de bucs petrolers de casc únic en ports espanyols, en terminals o en zones de fondejament, quan transportin fuel pesant, quitrà, betum asfàltic o petroli cru pesant.

Dit això, i reconeixent aquesta limitació competencial, també volem reafirmar des del Govern que nosaltres estem convençuts que som la instància, que som l'Administració, més adequada per gestionar els temes referents a l'administració marítima amb eficàcia i amb eficiència.

Estem defensant, d'altra banda, com ja s'ha aconseguit, de moment formalment, i esperem que des d'un punt de vista funcional ben aviat també, el traspàs a instàncies superiors a l'estatal, és a dir, a instàncies europees, de competències efectives i reals per fer front a emergències de gran magnitud, que molt difícilment poden ser solucionades de manera efectiva i única des d'un estat.

Nosaltres creiem i estem convençuts que hem d'actuar en cinc àmbits o fronts diferents. En primer lloc, i la redacció era correcta i oportuna quan es va presentar, doncs, a finals d'any, però en aquests moments està ja creada l'Agència Europea, però cal impulsar d'una manera ràpida i efectiva el funcionament i el desenvolupament de l'Agència Europea de Seguretat Marítima. És evident que aquesta Agència va ser creada pel Reglament de la Comissió Europea 1406 de l'any 2002, pel mateix Parlament i pel Consell. Un consell d'administració que està previst que es compongui per representants de tots els estats membres de la Unió Europea, més quatre representants de la Comissió i quatre professionals dels sectors més afectats.

La norma de creació preveu també la possibilitat que es creïn centres regionals d'aquesta Agència, amb l'objecte de realitzar conjuntament tasques de vigilància de la navegació del tràfic marítim, si bé per la seva creació caldrà l'acord dels estats interessants. I en aquest sentit nosaltres proposarem i defensarem que es creï una agència o un centre regional de l'oest del Mediterrani, en el qual Catalunya pugui tenir també una certa participació.

Ara bé, el gran handicap d'aquest Agència, de l'EMSA, de l'Agència Europea de Seguretat Marítima, és que avui per avui encara no té poder de decisió real per dictar normes homogènies per a tots els estats membres d'obligat compliment. Tampoc no es preveu encara que disposi de mitjans materials i humans per afrontar situacions d'emergència, i fins i tot encara no podrà realitzar funcions d'inspecció en diversos estats per no estar autoritzada. Per tant, l'esperit de la nostra Moció és que l'Agència haurà d'assumir aquestes competències –i això és el que es reclama– en matèria de salvament, de prevenció, per afrontar sinistres greus.

També defensem davant del Govern de l'Estat, o també davant d'Europa, que més enllà de la necessària adopció de mesures de control i d'eliminació progressiva dels bucs monocasc hi hagin altres mesures; altres mesures que a nivell europeu puguin tenir una incidència real en la seguretat marítima, és a dir, el de regular les banderes de conveniència i el control efectiu de les societats de classificació, i que hi hagi mecanismes, també, per garantir la professionalitat de les tripulacions d'aquests vaixells.

Hem de tenir en compte, de totes maneres, que no tots els països del marc europeu comparteixen aquest mateix capteniment. El Regne Unit, Països Baixos, Grècia, avui no són països partidaris d'establir, per exemple, corredors que limitin el trànsit d'aquest tipus de vaixells, i també, evidentment, les grans empreses multinacionals estan efectuant fortes pressions a l'hora de poder desenvolupar una legislació internacional que garanteixi una millor seguretat marítima internacional.

Un segon front en què hem d'actuar: un millor diàleg amb el Govern de l'Estat, i, per tant, seguim defensant la necessitat de transferir a la Generalitat totes les funcions executives que actualment s'exerceixen a través de les capitanies marítimes. Aquesta transferència s'hauria de portar a terme mitjançant l'elaboració d'una llei orgànica o bé en el marc del nou Estatut, que crec que la propera legislatura veurà la llum. Hauria d'incloure totes les funcions i també tots els mitjans humans i materials existents, i, per tant, la transferència efectiva de les capitanies marítimes a la Generalitat de Catalunya.

És a dir, creiem que la Generalitat ha de ser l'autoritat responsable per autoritzar l'entrada i sortida de bucs en aigües i ports catalans –avui no ho som–; per determinar per raons de seguretat marítima les zones de fondejament i maniobra en aigües i zones exteriors als ports catalans –avui no ho som–; per determinar les condicions dels canals d'entrada i sortida dels ports catalans –avui no ho som–; per establir els criteris per maniobrar els bucs amb mercaderies perilloses o condicions excepcionals en ports i aigües de Catalunya, així com els serveis portuaris necessaris per garantir la seguretat marítima –avui no ho som–; per supervisar la inspecció tècnica dels bucs, les mercaderies i les seves tripulacions –avui no ho som–; per exercitar, en definitiva, totes les funcions referents a la navegació, seguretat marítima, salvament marítim i lluita contra la contaminació del mar en aigües i ports catalans –avui no ho som.

Un tercer front en què hem d'avançar, i ho estem fent: col·laborar amb una millor cooperació regional en el nostre entorn mediterrani. En aquest sentit ja estem en contactes amb diferents regions incloses en aquest arc nord-occidental del nostre mar amb vistes a establir convenis i línies de cooperació en matèria de seguretat marítima i lluita contra la contaminació, incloent de manera especial el control de l'abocament incontrollat d'hidrocarburs i altres matèries contaminants en aigües mediterrànies. Concretament estem en converses amb Balears, País Valencià, Lluçanoves del Nord, Còrsega, Sardenya i el nord d'Itàlia. Creiem, repeteixo, que aquest és el marc perquè es creï un centre regional de l'Agència de Seguretat Marítima Europea.

Un quart front es situa en els ports de Catalunya. Tots els ports comercials de Catalunya sobre els quals la Generalitat exerceix competència exclusiva –en aquest cas, Palamós, Vilanova i la Geltrú i Sant Carles de la Ràpita–, així com els dos ports d'interès general –Barcelona i Tarragona–, avui ja tenen aprovat i operatiu un pla d'emergència propi i disposen d'elements d'actuació, com ara són barreres antiabocaments. Estem permanentment i periòdicament revisant i formant nous cursos de formació per actuar davant d'emergències i incidències com aquestes, i s'hi porten d'una manera periòdica, rigorosament, simulacres d'aquest tipus d'incidències.

En els casos dels ports d'interès general, de Barcelona i Tarragona, a més, avui estem impulsant la revisió dels respectius plans de seguretat i d'autoprotecció dels ports per garantir que s'hi prevegin tot tipus de contingència.

D'altra banda, més enllà de l'estricta marc competencial de la Generalitat, estem treballant per garantir la col·laboració activa de tota la comunitat portuària, amb les autoritats i administracions competents en matèria de seguretat marítima, per tal d'incrementar les inspeccions dels bucs que visiten els nostres ports.

I, finalment, un cinquè front consisteix en l'elaboració del Pla de salvament marítim i de lluita contra la contaminació marítima de les aigües territorials de Catalunya. Com ja ens hi vam comprometre, i més enllà de les nostres limitacions competencials, avui estem treballant d'una manera interdepartamental i amb la col·laboració d'experts externs, en un nou pla del qual disposarem, dins d'aquest primer semestre, de la seva aprovació.

Aquest Pla hauria d'incloure i inclourà l'inventari dels actuals tràfics marítims, l'inventari dels mitjans disponibles per a prevenció i control, la identificació de l'actuació més idònia per cada tipus de possible accident, la identificació dels responsables en cas de produir-se accidents, així com els mecanismes de coordinació interadministratius, la identificació de les zones de sacrifici en cas de produir-se accidents...; en definitiva ha de ser un pla que prevegi també els canals d'informació i difusió entre tots els agents implicats, incloent també l'organització i la coordinació dels serveis de voluntariat que es puguin desplegar.

Al costat d'aquest Pla promourem una comissió permanent d'experts, formada per tècnics i científics coneixedors d'aquesta matèria en l'àmbit de Catalunya i amb

col·laboradors internacionals. També preveiem que aquest comitè permanent s'aprovi i es constitueixi conjuntament amb l'aprovació del Pla que estem, en aquests moments, treballant; incorporarà experts, científics i professionals vinculats amb l'àmbit acadèmic universitari, així com també als sectors professionals i empresarials afectats.

En definitiva: més enllà de les limitacions que vostè també coneix molt bé i ha citat, el Govern de Catalunya, lluny d'inhibir-se d'una matèria que competencialment avui encara –esperem que això es solucioni aviat– no ens correspon, estem assumint responsabilitats i treballant des de ja fa temps per tenir una perspectiva més àmplia i una capacitat de reacció més important.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no estava atabalat perquè no sabia què dir-li. Ara li ho diré, que una interpellació té dues parts, senyor conseller. Jo he intentat justificar el que ara li diré; no és que no sabés què dir-li en la interpellació.

A veure, abans..., tema de corredors. D'acord que és difícil limitar el tràfic en els corredors; el que sí que sembla és que s'ha anat una mica lent a nivell europeu, a nivell mundial, a desplaçar els corredors perquè els vaixells passessin més allunyats de terra. I aquest és un tema que sembla que hi estan.

Quant a inspeccions de vaixells, jo, el que diu vostè, que hem d'assumir competències i allò que es pot fer de prop millor que es faci de prop que no pas de lluny, escolti'm, totalment d'acord amb això, eh?, senyor conseller, totalment d'acord. Però clar, amb la inspecció i control de vaixells, aplicar el Conveni de París, que és el que ho diu, i l'altra directiva europea, que jo no li he citat, que és la «relativa al establecimiento de un sistema comunitario de seguimiento y de información sobre el tráfico marítimo». Aquest també..., el que s'ha de demanar és que, tant la que li he citat abans, de l'Agència..., perquè l'Agència marítima europea..., ells, com vostè sap molt bé, en diuen «l'Agència». I, aquest Reglament sobre el control del tràfic marítim, el que s'ha d'exigir, s'ha d'exigir al Govern central i a Europa, que, les responsabilitats que té el Govern central en l'aplicació d'aquestes directives..., cedeixin la responsabilitat de fer-ho a aquelles comunitats autònomes que tenen voluntat de fer-ho.

I paral·lelament hi ha d'haver el procés de traspassos. Perquè jo crec, senyor conseller, que són dues coses que no es contradiuen. A vostè li poden dir: «Escolti'm...» –tot un procés de traspassos que implica modificació de legislació, etcètera. Perquè això és un problema de voluntat política –de voluntat política. Iniciem tot aquest procés de traspassos però mentrestant res impediria que, cedint mitjans i autoritat política, es

permetés a la Generalitat tenir ja el control, la gestió, de totes aquestes qüestions.

Jo crec que no es contradiuen les dues coses. No es contradiuen. Si a vostè li fan la cessió... No li fan la transferència perquè: «Escolti, vostè, les competències aquestes, les administren vostès, com a Administració catalana que són, d'acord amb nosaltres.» Jo penso que, en tot això, fins i tot en aquest punt, potser alguna altra comunitat autònoma s'hi sentiria còmoda. I és obvi que nosaltres hem d'anar perquè hi hagi les transferències que es corresponen amb el que diu l'Estatut d'autonomia i el que diu la Constitució.

Per tant, són dos elements, són dues situacions que no es contradiuen, que es complementen, perquè per damunt de tot –per damunt de tot– el que s'ha de buscar és l'eficàcia. I un bon servei públic. I no hi ha res que indiqui que fent les coses des de la proximitat no es pugui millorar l'eficàcia, per coneixement, per proximitat, per més capacitat de reacció, per mil coses. Per tant, en aquest sentit anirà la proposta que farem nosaltres de moció, senyor conseller –anirà en aquest sentit.

Miri, avui venint he sentit que el comissionat que el Govern ha posat a Galícia per la qüestió del *Prestige*, el senyor Martín Villa, es reunia a París amb els representants del Govern francès per veure com fan ells pressió a Europa per la qüestió dels ajuts pels desperfectes produïts pel *Prestige*. I han dit una cosa que li he de confessar que m'ha fet gràcia perquè és una de les propostes que jo li vull fer.

A veure, nosaltres entenem que l'agència marítima catalana –que tindria la seguretat, però és que és més ampli que la seguretat, perquè la gestió d'una agència marítima catalana tindria la seguretat però tindria altres coses de funcionament i coordinació del que són els serveis marítics de Catalunya– hauria de tenir, entenc jo... I la figura..., és que era la mateixa que jo tinc apuntada. El senyor Martín Villa s'ha reunit amb el secretari general del Mar de l'Estat francès. I jo, senyor conseller, la veritat –i està fet per ordinador..., ho he sentit per la ràdio avui...– és que tinc la mateixa proposta: a nivell polític, una secretaria general del mar. No sé si el nom ha de ser aquest o un altre; el nom no fa la cosa.

I per què li dic això? Li ho dic perquè l'agència marítima catalana seria una agència que tindria tots els departaments que hi ha a les diferents conselleries i tindria una funció de gestió, i tindria els mitjans. Però, un òrgan polític que coordinés tota aquesta diversitat i dispersió, entenc que seria una bona solució, perquè en el moment de prendre decisions es sabria exactament qui la pren, des d'on la pren, i assumint tota la responsabilitat, i tothom hauria d'assumir també l'autoritat que tindria aquesta secretaria general del mar.

Per tant –i acabo, senyor conseller–, a la nostra proposta, més o menys, a la nostra Moció, hi haurà quatre principis bàsics: aglutinar les funcions públiques existents sota el control de la Generalitat; la integració dels diferents serveis públics en un únic servei; racionalitzar la despesa pública, per tant, entenc que es racionalitzaria millor, no s'hauria d'ampliar i es podrien tenir més mitjans, i coordinació, vostè ho acaba de dir, amb els serveis públics estatals, i jo tenia «amb els del sud

de França», però vostè en diu «la zona nord-oest», de la zona aquesta marítima mediterrània. Per tant, ja em sembla que és una bona proposta.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

I això tindria dues concrecions: la secretaria general del mar i l'agència catalana d'administració marítima. Aquestes serien les concrecions –una política, l'altra de gestió– d'aquesta proposta que nosaltres fem.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, nosaltres, en principi, des d'un punt de vista conceptual, estem bastant d'acord..., ja estem treballant en aquest sentit des del Govern, i jo espero que en els propers mesos i els propers anys..., aquesta és la nostra intenció, des de la força majoritària que dóna suport al Govern de Catalunya, de tirar endavant una reforma des d'un punt de vista organitzatiu i des d'un punt de vista de capacitat de gestió de molts estaments del Govern, no?, i de l'Administració. La nostra voluntat d'avançar en el treball en programes o alguns dels projectes que dins de l'aposta del Cat 21 estem ja avançant, crec que un organisme que, amb responsabilitat política i després amb capacitat executiva i gestora, doncs, donés transversalitat a les polítiques que afecten en aquest cas el medi marítim –des d'un punt de vista, l'Agència Catalana de l'Aigua, per exemple, de pesca, de l'Administració de costes, de la gestió dels ports, de la nova acció esportiva–, en definitiva de molts àmbits, més que amb una visió vertical hauria d'avançar-se amb una transversalitat, i, per tant, aquest serà un plantejament ben segur que en els propers mesos i en els propers anys ho tirarem endavant.

Ara, prèviament a això, hem de fer un esforç i hem d'aconseguir un canvi de l'actual distribució competencial. I aquí deixi'm que jo li manifesti un cert desconcert. Segurament deu ser per una simbiosi que es produeix en els darrers temps –i em permetrà la broma, no?–, però la proximitat que de tant en tant mostra amb vostès Esquerra Republicana, doncs, també es deu traduir per part seva, per part del Grup Socialista, amb una certa desmemòria, perquè, clar, moltes de les coses que ara diuen que defensaran i que tiraran endavant vostès no van moure –no van moure– ni un dit, perquè durant més de dotze anys de govern socialista es pogué avançar amb el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a aconseguir la gestió dels ports, en definitiva, a tenir tot això que vostès conceptualment avui, doncs, estan fent una mica aquest procés de conversió miraculós però que a l'hora de portar-ho a la pràctica va ser, evidentment, zero sobre zero.

Nosaltres, evidentment que des d'un punt de vista de lògica, coincidim: u, la necessitat de reforçar, i per tant, l'Estat haurà de fer també esforços per traslladar cap a dalt, cap a l'Agència europea, capacitat de decisió i desplaçament de sobirania, i, evidentment, també creiem que hem d'aconseguir, i ho aconseguirem en els propers mesos i els propers anys, que el Govern de Catalunya disposi de les competències per assumir els traspassos de les capitanies marítimes de tota la vigilància i control de les costes catalanes, del servei de costes, d'una competència exclusiva en tot el que signifiqui la gestió del litoral català. I, per tant, desplaçament de sobirania cap a Europa, desplaçament de sobirania cap a les comunitats autònomes, en tot cas, cap a Catalunya.

Aquest és el nostre plantejament i jo crec que aquesta serà la manera més efectiva d'aconseguir una millor seguretat del nostre litoral. Però, a més d'aquests plantejaments, nosaltres —ho repeteixo— estem avançant per superar les actuals limitacions, no ens podem només fixar en el que volem aconseguir de cara al futur, sinó que en aquests moments ja estem treballant en un pla que he desenvolupat o que he explicat amb anterioritat, que presentarem dins d'aquest primer semestre, i en aquests moments ja estem plantejant la necessitat, i així ho hem fet arribar i ho farem arribar a les diferents administracions, que més enllà d'aquesta, avui encara, limitació competencial que ens afecta, que siguem capaços d'acordar, per exemple, protocols de coordinació davant d'accidents i situacions d'emergència entre les diferents administracions. Un protocol d'actuació i de coordinació que hauria de contemplar les autoritats portuàries, les capitanies marítimes, les subdelegacions dels governs a cadascun dels àmbits territorials, les delegacions territorials del Govern de la Generalitat, les empreses de salvament marítim i les companyies que tinguin responsabilitat en aquest àmbit.

I, finalment, jo esperava també, senyor diputat, que em preguntessin alguna cosa del que diuen, però ja hi estic acostumat, també. El Grup Socialista molt sovint no fa el que diu. Ho dic perquè en algun diari he llegit que avui m'interpellarien vostès sobre, perdonin, diari, si no m'equivoco d'avui mateix, el *Diari de Tarragona*, «el Partit Socialista interpellarà la Generalitat de Catalunya amb una interpellació firmada pel senyor Manel Nadal», que ha defensat vostè, sobre aquesta situació del port. (*Veus de fons.*) Vindrà a continuació? Doncs així m'esperaré i continuaré la meua resposta i la meua pregunta en la següent interpellació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, sempre s'avança amb els fets.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya (tram. 300-00336/06)

Té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal per formular la interpellació que formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre la política de ports a Catalunya.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a parlar dels ports d'interès general de l'Estat a Catalunya, del port de Tarragona i del port de Barcelona. I anem a fer un acte d'autonomia, és a dir, aquests ports que són titularitat de l'Estat però que tenen delegada la gestió en el Govern de la Generalitat, i en aquest sentit em sembla que és important que el control de la gestió dels ports el fem en el Parlament de Catalunya i que no es faci en el Parlament de l'Estat espanyol i, per tant, anem a fer, doncs, un acte de sobirania ja que la gestió la té en aquests moments el Govern de la Generalitat.

Val a dir que des que es va assumir la gestió dels ports l'any 96 fins ara els ports d'interès general de Catalunya, el port de Tarragona i el de Barcelona, han perdut quota de mercat. No dic que no haguem fet les coses ben fetes, però no hem fet prou ben feta la feina, segurament per moltes circumstàncies, i hem perdut quota de mercat. Teníem el 19,6% l'any 96, tenim el 17,2% en aquests moments, en tràfic de mercaderies, també diguem-ho clar, perquè en passatgers el port de Barcelona és capdavanter i ningú ho discuteix, però en tràfic de mercaderies sí que hem perdut pes entre els dos ports.

En aquests moments, l'any 2002 hem tingut 63 milions de tones, 8 més que els que tinguérem l'any 96, hem crescut un 13%, però el problema és que els nostres competidors, la resta dels ports d'interès general d'Espanya, han crescut un 29%, per tant, hem davallat del 19,6 al 17,2. Però això és important —és important—, però no és el més rellevant. A vegades diguem que el que importa és la qualitat de les mercaderies que transportem, doncs, molt bé, la qualitat, el valor afegit està en el tràfic de contenidors, i en aquest cas no és que haguem perdut molta quota, n'hem perdut molt poqueta; teníem el 18% l'any 96, quan es fa el traspàs de la gestió de la Generalitat, i ara tenim el 17,8%. Només hem perdut un 0,2%, però el nostre competidor més immediat, que és València, que estava a 60.000 contenidors per darrere nostre, ara està a 400.000 TEU més que a Barcelona.

Per tant, estem en una situació important, en una crui-lla que, si fem les obres amb el cens que hem de fer, potser serem capaços de recuperar la nostra quota de mercat i continuar sent capdavanter amb els ports mediterranis de l'Estat espanyol.

Tenim un inconvenient que és la indefinició sobre els accessos a aquests ports i sobre com evacuar el tràfic de mercaderies. Ahir escoltàvem encara el president de la Generalitat aquí, a aquesta tribuna, dient una cosa que és un error, i no entenc com continuem dient coses que no són veritat: «L'AVE portarà les mercaderies.» Tots sabem que l'AVE no portarà les mercaderies, com a mínim des del port de Tarragona, les del port de Barcelona jo crec que tampoc. Però no portarà mercaderies, per tant, diguem als ciutadans que hem de fer una xarxa de mercaderies d'ample europeu. Transformant la xarxa convencional? Potser sí, però no diguem que l'AVE servirà per a les mercaderies. I en aquests moments no sabem per on sortiran les mercaderies del port de Tarragona i del port de Barcelona. I això repercuteix en el futur tràfic de mercaderies d'aquests ports, no

sabem com treure les mercaderies cap a Europa, cap a França. Per tant, caldrà una acció molt decidida per resoldre aquesta incògnita de veure com fem sortir les mercaderies de Tarragona i de Barcelona amb ample europeu.

Finalment, també tenim un punt de preocupació, que lligaríem amb la interpellació anterior, que fa referència a la seguretat marítima. Els darrers fets i els petroliers ens diuen que hem de reflexionar sobre què està passant a les nostres costes, i que veiem que el nostre sistema de mesures de seguretat marítima és insuficient. Ens hem trobat durant un període de temps bastant important, tres mesos, que el port de Tarragona tenia un sistema de radars d'aproximació que no funcionava i l'autoritat marítima, el senyor Badia, no ho sabia. És greu que tinguem un sistema d'aproximació durant tres mesos sense funcionar.

I ara entrem en el perquè d'aquesta interpellació. Doncs perquè aquest sistema de gestió portuària en mans de l'autonomia, que és positiu, però no tot el positiu que hauria de ser perquè no hem avançat, sinó que hem retrocedit en quota de mercat, es veu greument amenaçat per un avantprojecte de llei que està presentat en el Consell Econòmic i Social, que és l'avantprojecte de règim econòmic i de prestació de serveis portuaris dels ports d'interès general. Aquest avantprojecte, senyor conseller, ha estat denunciat per les autoritats portuàries del conjunt d'Espanya, per les cambres de comerç de Catalunya, i és una amenaça en el que va ser un dels nusos de l'acord de Govern Convergència i Unió - Partit Popular. Vostès, en aquell document, l'acord del Majestic, de 28 d'abril del 96, senyor conseller, deien que «es transferirà la gestió dels ports a la comunitat autònoma», que «es disminuirà el fons de contribució».

Si vostè, senyor conseller, analitza en què han contribuït els ports de Barcelona i Tarragona durant aquests anys, veurà que no han disminuït la contribució al fons general. No dic el fons que ha de revertir en inversió. El fons de gestió Puertos del Estado s'ha engruixit. És a dir, vostès van assumir la gestió, d'acord, però no van saber veure, i s'han deixat enredar, com Puertos del Estado ja anava assumint més competències i més pressupost perquè vostès els anaven donant aquesta capacitat de més competències i més pressupost durant aquest temps. El fons –ho repeteixo– no ha disminuït, sinó que s'ha incrementat.

I reivindicaven llibertat de tarifes. Doncs, escolti'm, tenim un avantprojecte, que tot això que plantejaven desapareix. La llibertat de tarifes desapareix i sobretot hi ha tot un seguit d'elements de control i de centralització molt preocupants. La planificació dels ports vindrà controlada per Puertos del Estado; els pressupostos no seran de cada autoritat portuària, sinó que formaran part d'un pressupost integrat amb Puertos del Estado. Vaja autonomia de gestió si tenim tots els pressupostos amb un sol pressupost a Puertos del Estado i, a més, vigilats.

El Puertos del Estado es reserva el vot de qualitat en el Consell d'Administració de les autoritats portuàries. Puertos del Estado limita la capacitat de creació de *holding* empresarial al voltant dels ports. Això vol dir

que si aquesta llei s'aprova tal com està avui dia –esperem que no, que tots plegats la canviem– el port de Barcelona s'hauria de vendre la participació a CILSA i a World Trade Center. No poden fer grup empresarial, em sembla gravíssim, se suprimeix la llibertat de tarifes, que era un punt del vostre conveni, del seu conveni del Govern Partit Popular - Convergència i Unió. Les tarifes s'incrementen i, per tant, perdem autonomia, i a més incrementen l'aportació, aquesta llei vol incrementar l'aportació de fons a Puertos del Estado. I finalment –finalment– cometem l'error de plantejar la desregularització de la gestió portuària trencant una llarga pau social, no dic que aquest tema no s'hagi de tocar, però en aquests moments és molt inoportú.

Aquest avantprojecte de llei –aquest avantprojecte de llei– s'argumenta que respon a l'aplicació d'una directiva comunitària i s'argumenta que respon, també, a la necessitat de regular el tema tarifari.

Senyor conseller, hem escoltat a Catalunya la veu dels ports, hem escoltat la veu de les cambres, de la societat civil. Nosaltres li diem que estem en contra d'aquest avantprojecte de llei, creiem que cal modificar-lo en profunditat, perquè, si no, és un nou atac a l'autonomia de Catalunya. I vostè sap que en aquests moments en el seu àmbit, senyor conseller, el Partit Popular està fent una ofensiva de lleis sectorials i a través d'aquestes lleis sectorials recuperar competències que en aquests moments té Catalunya. Amb els ports ho està fent, amb l'avantprojecte de llei d'ordenació del sistema ferroviari també ho està fent. Vigilem l'avantprojecte de llei del sistema ferroviari que, per exemple, preveu la creació de zones de serveis ferroviaris a través de decrets estatals, sense competència autonòmica de planificació territorial ni municipal en el tema de planificació urbanística. I per tant, senyor conseller, vigilem aquesta ofensiva del Partit Popular de recuperar les competències via aquestes lleis sectorials. Podríem parlar de la llei de *montes* i, si vol, podem parlar del tema de les pensions.

Per tant, emmarquem aquest avantprojecte de llei davant d'una ofensiva del Partit Popular. Què caldrà fer, per tant? Incrementar l'autonomia de gestió, garantir la gestió empresarial dels ports, reservar en el Puertos del Estado el paper de coordinador, incrementar la competència en els ports, fer que cada port s'especialitzi, buscar la coordinació entre els ports de l'Estat, de manera solidària, però no d'una manera imposada. Busquem uns acords sobre les infraestructures, que –ho repeteixo– són un coll d'ampolla en el creixement dels nostres ports, i intentem que aquest control de la gestió dels ports es faci a nivell de Catalunya.

Parlarem, senyor conseller –parlarem–, d'un tema de gestió dels ports. Si veritablement la gestió dels ports en aquests moments està en mans de la Generalitat, senyor conseller, el port de Tarragona, que durant molt de temps ha aspirat a ser base logística de l'OTAN, si hi ha guerra, serà port logístic, també? Quines són les instruccions del Govern de la Generalitat davant de la possible arribada de portaavions de la NATO al port de Tarragona? Concretament, el Charles De Gaulle francès amb una maniobra de la NATO. El Govern de la Generalitat jugarà a aquest joc o farà que, com el poble

de Catalunya vol, el port de Tarragona sigui un port lliure d'embarcacions de la NATO en cas de guerra?

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies senyor diputat, suposo que es deu tractar de la necessària contextualització d'una interpellació presentada l'any 2001, perquè aquesta és una interpellació presentada l'any 2001, en què vostè demanava al Govern quins eren els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la política de ports a Catalunya. Per tant, per bé que vostè ha centrat la seva intervenció bàsicament en els dos ports d'interès general de l'Estat, deixin-me que faci una breu —una breu introducció— de quines han estat i quines són les nostres prioritats en política de ports, perquè crec que és important de recordar i de destacar la feina que des del Govern, i des del Parlament, també, s'ha fet ens els darrers anys en aquest aspecte.

Hem de recordar que llevat dels ports d'interès general, la Generalitat té competències exclusives, segons l'Estatut d'autonomia, en els ports i, d'altra banda, avui, gràcies a un acord que després recordaré i que vostè també, doncs, ha posat en esment aquí, tenim també capacitat de gestió sobre aquests dos amplis ports de Catalunya.

Els objectius de la política portuària del Govern són de dotar el sector nàutic i marítim d'un marc on desenvolupar de manera sostenible expectatives de creixement, de generació de riquesa, de millorar el rendiment de les nostres capacitats potencials, i de fer front, a més, als reptes d'integració europea i també de presència del nostre entorn mediterrani.

Vàrem aprovar, l'any 98, l'any 2001, disculpi, el Pla de ports de Catalunya. Un pla de ports sectorial, important, que avui s'està desenvolupant d'una manera eficaç. Tenim, ja, en tràmit, a la Comissió Jurídica Assessora, el reglament general de la Llei de ports de Catalunya que aquest Parlament va aprovar l'any 98 i que espero també que sigui aprovat aquest reglament d'una manera immediata. Estem pendants d'un informe i d'una autorització del Ministeri de Medi Ambient per desenvolupar el servei de dragatges de Catalunya, previst a la Llei de ports, que ha de permetre també regular i gestionar millor la situació d'estabilització de les platges i dels ports del nostre país. Estem pendants també que el Ministeri de l'Estat es pronunciï sobre la proposta de consorci per desenvolupar aquest servei. Estem desenvolupant importants actuacions en els ports comercials de Palamós, de Vilanova i la Geltrú i Sant Carles de la Ràpita; estem aprovant els reglaments de gestió, d'exploació i de policia d'aquests ports; els respectius plans d'emergència de tots els ports de Catalunya, i estem, també, tirant endavant un ambiciós pla d'inversions que, si vostè hi té algun interès, després li puc donar, també, algun detall.

Ara bé, és cert que en el sistema portuari català hi han dos ports que centren, no només l'interès, sinó, a més, l'atenció per la seva capacitat de generar riquesa i d'intercanvis internacionals, que són els ports de Barcelona i Tarragona, que tenen la categoria d'interès general i que depenen avui de l'Ente Público Puertos del Estado.

Deixi'm que faci aquí una referència a les seves manifestacions. Vostè sap qui va crear l'Ente Público Puertos del Estado? Vostè sap en quin any es va crear? Sí, ai senyor! És que aquí sembla que assistim, reiteradament, a uns actes de desmemòria i d'oblit de la història que són, jo crec, flagrants atemptats al que és la realitat i la veritat del que s'ha de discutir. Perquè jo li agraeixo molt sincerament, senyor Nadal, que un diputat del Partit Socialista hagi sortit en aquesta tribuna a convertir-se en garant —en garant— i en observador d'un acord polític entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, entre el Partit Popular i Convergència i Unió, de l'any 96, per mantenir l'estabilitat d'un acord polític que va significar que des de Catalunya tinguem capacitat de gestió i autoritat en els ports de Barcelona i de Tarragona. I li agraeixo molt sincerament que hagi sortit a recordar que un projecte de llei, avui, amenaça un acord del Partit Popular i de Convergència i Unió que ha permès que els ports de Tarragona i de Barcelona estiguin gestionats i dirigits, amb coordinació amb l'Estat, però dirigits i gestionats per la Generalitat de Catalunya amb presència de l'empresariat català i amb una bona coordinació de les institucions.

Perquè, clar, la Llei de ports de l'Estat i de la Marina Mercant és de l'any 92, 1992, Govern socialista. Se suprimeixen els ports autònoms de tot l'Estat espanyol, se suprimeix l'entitat jurídica pròpia mercantil i de llibertat d'actuació que tenien els ports de Barcelona i Tarragona, i es constitueix un ens que iguala el port de Barcelona amb el de Villagarcía de Arosa, any 1992, en què se suprimeixen els ports autònoms i es crea Puertos del Estado. L'any 96 s'aconsegueix un acord important que introdueix aquesta capacitat de poder gestionar des de la Generalitat de Catalunya els dos ports de Barcelona i de Tarragona.

Bé, vostè ha fet una valoració amb relació a la situació d'aquests dos ports que, evidentment, no corresponen amb la mateixa valoració que fem nosaltres. Avui, el port de Barcelona és el port punter, capdavanter, no només a nivell mediterrani, sinó dels primers, avui, ja, també, del món, per exemple, en trànsit de creuers turístics. El port de Barcelona s'ha especialitzat en un tipus de mercaderies d'alt valor i avui té com a principals clients la indústria química, l'automoció, l'alimentació, el transport marítim, i, en els darrers sis anys, ha incrementat el seu tràfic i els seu volum d'activitat en més d'un quinze per cent del tràfic total.

L'any 2002, el tràfic ha superat els 25 milions de tones, cosa que suposa un increment, en relació amb l'any 2001, i per tant en uns anys difícils també, de més d'un 2,5%. El port de Barcelona és avui, en nombre de tones, també, seguit a curta distància pel de València, però avui també ja pel de Tarragona, amb 22 milions de tones, només superat per un port que té unes característiques especials de port d'intercanvi de parada tècnica, que és el d'Algesires.

El port de Barcelona avui té un important projecte de creixement que superarà i que permetrà que abans de deu anys disposi del doble de superfície per operar, i que permetrà, per tant, ens permetrà duplicar els tràfics totals de contenidors i d'activitat amb relació a les xifres actuals. Dues noves bocanes, dos nous llits, el doble d'equipaments; és a dir, un salt en creixement quantitatiu i qualitatiu molt significatiu.

I l'altre gran port, el de Tarragona, avui s'ha consolidat com una alternativa de primer ordre en el marc de la circulació de mercaderies de la Unió Europea. Ha augmentat els tràfics i els transports de granel líquids, de sòlids i de mercaderia en general. És el primer port de l'Estat espanyol en volum mogut per ferrocarril; i, a més, també, la xifra anual de més de 30 milions de tones anuals representa una de les més importants del sistema portuari de l'Estat.

És un dels primers en productes petrolífers i gasosos i, també, com he dit abans, un dels primers a moure granel i mercaderia en general, també com a vehicles. I el seu pla director, amb més de 300 milions d'euros d'inversió, també permetrà la construcció de noves terminals i de doblar, duplicar el seu volum d'activitat.

El port de Tarragona, en els darrers sis anys, també ha superat un increment de més del 15% d'augment dels seus volums i, per tant, repeteixo, avui ja podem afirmar que entre Barcelona i Tarragona avui se supera més del 17% del tràfic total d'activitat.

Avui podem dir que el tràfic de mercaderies a Catalunya mogut pels ports creix més que la mitjana espanyola –i això ho diuen els mitjans de comunicació d'aquestes darreres setmanes–, amb increments importants, conjuntament entre Barcelona i Tarragona, de més del 5,85% del seu volum mogut l'any 2001. Per tant, estem en uns nivells d'evolució positius que els projectes d'ampliació ens fan preveure, doncs, que continuaran durant els propers anys d'una manera important a l'alça, i que ens han de permetre aconseguir aquest objectiu que ens hem proposat entre tots de situar Catalunya com el portal sud de la logística i del transport de mercaderies d'Europa i d'aquest sector del Mediterrani.

I, finalment, per acabar aquesta primer intervenció, centrem-nos en l'altra aspecte que vostè ha comentat. Nosaltres no estem absolutament d'acord amb l'Avantprojecte de llei de règim econòmic i de prestació dels serveis portuaris en els ports d'interès general. Alguns dels aspectes atempten clarament en relació amb el nivell d'autogovern i de capacitat de gestió que nosaltres hem aconseguit els darrers anys. Recordo un acord polític de l'any 96, que li agraeixo que vostè hagi defensat d'una manera tan fefaent aquí, senyor Nadal. No acceptarem que en els ports de Barcelona i de Tarragona perdem capacitat de gestió i de decisió, ni que es duplicuin tràmits administratius ni que es faci més carregós un nivell de gestió que creiem que està avançant d'una manera positiva, amb millor eficàcia i eficiència. No acceptarem que existeixi un pressupost únic per a tot el sistema portuari; estem en contra que el Fons de compensació interportuària encara capti més recursos generats i més beneficis generats pels ports de Barce-

lona i de Tarragona, perquè no són redistribuïts correctament i equitativament a casa nostra. No estem d'acord amb el nivell d'intervenció que es planteja per part de l'actual Projecte de llei. I, en aquest sentit, també estem en contra de la manca d'oportunitat de plantejar una reforma del sistema d'estiba que avui encara no està aprovat amb les directives europees i que creiem que cal esperar per veure com des d'Europa s'impulsa aquesta necessària, també, reforma.

Per tant, les greus repercussions que aquesta nova Llei tindria per a l'autonomia dels ports de Barcelona i de Tarragona, creiem que és, repeteixo, factor inadmissible per la Generalitat. Hi han nous esborranys que en aquests moments s'estan posant sobre la taula, que hauré d'acabar d'estudiar i d'analitzar, però ja li dic que, en principi, l'opinió que nosaltres tenim sobre aquest projecte és clarament negativa i que no acceptarem.

I, finalment, vostè ha interpellat el Govern de la Generalitat en matèries que vostè coneix molt bé que no són competència nostra. És més, també li haig de dir que existeix un acord unànim en el municipi de Tarragona pel qual es demana des de l'Ajuntament que el port no sigui port que aculli vaixells de guerra amb armament nuclear, i aquest és un posicionament absolutament unànim per part de totes les forces polítiques de l'Ajuntament de Tarragona i que nosaltres compartim. Una altra cosa és que les decisions estratègiques en matèria de defensa, avui per avui, senyor Nadal –i esperem que vostès en aquest sentit també, amb el projecte del nou Estatut, col·laborin en aquest plantejament–, avui per avui, el Govern de la Generalitat no té res a dir sobre la possible utilització dels ports d'interès general en situacions estratègiques de defensa que, d'acord amb el conveni de la nostra participació...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...a la NATO, acabo, senyor president, és evident que caldrà tenir en compte en el futur.

Moltes gràcies, senyor president. Continuarem, senyor diputat, en el torn de rèplica, contestant algunes de les seves manifestacions.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor conseller, li agraeixo que haguem escoltat la posició del Govern de la Generalitat contrària a aquest Avantprojecte en almenys el seu text que va arribar del Consell Econòmic i Social. És cert que en aquests moments hi ha converses per les autoritats portuàries per modificar el text, encara el diari portuari *El Vigía* ahir ho comentava, que el senyor Joaquim Tosses estava negociant i que semblava que hi havia alguns temes en els quals s'avançava, i esperem que, per tant, aquesta acció de la societat civil catalana, amb el suport del Govern de

la Generalitat i de les forces polítiques catalanes, doni fruits i que es pugui canviar aquest Avantprojecte de llei que, de veritat, lesiona els interessos de gestió autònoma dels ports de Barcelona i de Tarragona.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Hi ha un tema que no m'ha contestat, senyor conseller, que a mi em preocupa, de veritat, que és el tema ferroviari, perquè jo crec que a Catalunya no hem estudiat com treure les mercaderies dels ports, i hem anat dient coses, confonent alta velocitat, amplada europea, sistema convencional, línia de mercaderies, i, de veritat, senyor conseller, els últims estudis ens van dient que necessitem línies ferroviàries de mercaderies específiques d'ample europeu. I, repeteixo, el president Pujol ahir encara ens deia que l'AVE traurà les mercaderies; l'AVE no traurà les mercaderies, ja ho sabem.

Respecte al tema, si vol més anecdòtic però important d'avui, del port de Tarragona. El port de Tarragona, el senyor Badia i l'alcalde de Tarragona, senyor Nadal, han demanat repetides vegades que fos base logística de l'OTAN. Ahir, o fa pocs dies, el senyor Badia feia una carta dient: no és veritat, en cap moment ho hem demanat. Doncs jo li vull dir, senyor conseller, que el 97 i el 98, el senyor Nadal, de Tarragona i el senyor Badia van anar a Washington ha demanat-ho. El senyor Badia va confirmar aquestes converses, tinc les dates en què ho confirma. El diari *El Vigía* de l'any 98: «El puerto de Tarragona consigue ser base estable para la Sexta flota norteamericana.» Segons Badia «la base será financiada por la armada norteamericana, que es la que utilizará estas instalaciones aunque nosotros colaboraremos en todo lo que sea preciso». Per tant, en algun moment, s'ha demanat i s'ha dit que ho seria.

A mi m'alegra que hi hagi un acord de l'Ajuntament de Tarragona dient que no, però, en aquests moments, senyor conseller, encara en aquests moments hi ha un portaavions francès, el Charles De Gaulle, que d'aquí a pocs dies darà maniobres de l'OTAN en el port de Tarragona. Ja sé que potser no és competència del Govern de la Generalitat, però la gestió del senyor Badia, que és una persona nomenada pel Govern, sí que ve condicionada pel que el Govern li pot demanar, i, per tant, el senyor Badia, en aquests moments hauria de recomanar que aquests portaavions no vinguessin al port de Tarragona. Perquè, com va dir el president Pujol, la bona gent de Catalunya està en contra dels preparatius de la guerra i la presència d'embarcacions de la NATO en maniobres són presència de preparació per a la guerra. Fem cas del president Pujol i fem cas a la bona gent de Catalunya, i que el senyor Badia a Tarragona i el senyor Nadal de Tarragona, doncs, també facin el possible perquè aquestes embarcacions no vinguin a Tarragona; ara, en preparatius de la guerra, però em preocupa molt més que si hi ha guerra de veritat –esperem tots que no n'hi hagi–, Tarragona sigui un dels ports importants d'aprovisionament de la NATO, i això ens convertiria en objectiu també de guerra. Per tant, senyor conseller, com a mínim, encara que no tinguem competències, diguem que no ens agrada i que no ho volem.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, anem per parts. No crec jo tenir pas cap prefixació ni desviació, però li agraeixo, també, una vegada més, que vostè hagi recuperat l'obsessió i la prioritat per l'ample europeu, pel TGV, perquè arribin a Catalunya unes infraestructures crucials, fonamentals, per al nostre futur i el nostre desenvolupament. Li ho agraeixo, i espero que la propera vegada, quan es doni el cas que tornin a governar a Madrid, perquè alguna vegada ho tornaran a fer, no se n'oblidin, d'això, perquè no era aquest l'esperit que els va guiar ni els anys vuitanta ni els anys noranta, per fer arribar, amb quinze anys de retard –amb quinze anys de retard– a Catalunya, gràcies a la seva gestió, senyor Siurana, gràcies a la seva actuació, amb quinze anys de retard, el TGV a Barcelona, i esperem que ben aviat connectar-nos a Europa.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

L'ample europeu –l'ample europeu–, i gràcies a la insistència de molts, de tots, i també al lideratge de la Generalitat, l'ample europeu connectarà els dos ports d'interès general, i l'ample europeu no és, en aquest cas, per servir el trànsit de viatgers d'altres prestacions i d'alta velocitat en el port de Barcelona i el port de Tarragona, sinó, precisament, per poder tenir una bona connexió amb la nova xarxa ferroviària i, per tant, amb el transport de mercaderies des dels ports cap a la xarxa ferroviària, cap a Espanya i cap a Europa, d'entrada i sortida de mercaderies dels nostres ports.

Segurament, algun dels dubtes i alguna de les incògnites que en aquests moments planen sobre aquesta nova organització del transport de mercaderies en la xarxa ferroviària de Catalunya no serien tants si haguéssim aconseguit entre tots el que avui encara està pendent de desenvolupament, que és el corredor del Vallès, que estigués més ben definit i no hagués sigut objecte de titubeig i de vacil·lació per part d'alguns a l'hora de decidir la ubicació d'estacions, els trànsits i els itineraris més idonis. És absolutament imprescindible per garantir una bona comunicació del port de Barcelona amb la xarxa ferroviària i de mercaderies que el corredor del Vallès estigui en funcionament. Aquesta és la nostra prioritat, i, per tant, hem de continuar avançant en aquesta línia.

Per tant, hem d'avançar i hem d'aconseguir que l'ample europeu connecti els dos ports, que alguna de les instal·lacions logístiques que en aquests moments estem desenvolupant, doncs, també tinguin una bona connexió amb la xarxa ferroviària i que el sistema de transport de mercaderies per ferrocarril, que no és una prioritat de l'Estat Espanyol ni del Ministeri, ni de Renfe en aquests moments, no ho és, per part nostra sí que és una obsessió..., i espero que acabem de trobar el desllorigador que ens permeti una molt bona connexió al corredor del Vallès, que ens permeti desdoblar des de Figueres cap a Portbou també amb ample internacional

perquè ens permeti una doble canalització del transport de mercaderies, bé per al trànsit o per al traçat de Figueres - Perpinyà o bé per a Figueres - Portbou, i l'ample internacional francès, i aquesta també és una actuació fonamental, i també en aquest sentit –en aquest sentit– també coincidim amb vostès, o vostès coincideixen amb nosaltres, en aquest cas l'ordre no importa: creiem que és fonamental el corredor del Mediterrani, perquè també té un flux de mercaderies molt important, i aquí necessitem no només l'alta velocitat, sinó també l'ample europeu per garantir que les mercaderies, en temps, en servei, en qualitat i en preu, puguin circular per la nostra xarxa ferroviària d'una manera més eficient, més competitiva i més sostenible.

Escolti'm, l'OTAN, i jo no seré ara qui farà una defensa encesa de la NATO, és un organisme en defensa de la pau, que quan hi han amenaces de situacions bèl·liques és, evidentment, que es posa en funcionament, però la NATO és un organisme que vetlla per la pau internacional, i em sembla que vostès saben perfectament que l'Estat espanyol, i, evidentment, nosaltres també hi som, doncs, s'hi troba adherida, i no és incompatible el fet que des de Tarragona s'hagi manifestat més d'una vegada un interès que existeixi una certa capacitat de maniobra del port de Tarragona amb aquestes voluntats de garantir, també, i de col·laborar amb la pau amb el fet que s'ha manifestat d'una manera rotunda que creiem que aquest no és un port que hagi d'albergar, en aquest cas, armament nuclear, però, ho torno a repetir, les decisions en matèria de defensa no estan ni en mans de la Generalitat ni en mans de les autoritats portuàries, ni en mans de..., avui, les decisions que des de Catalunya hem de prendre.

Hauríem de fer un esforç perquè aquest clima i aquesta sensibilitat que existeix avui a casa nostra per la pau i no per la guerra no ens portés, també, a tergiversar el debat, en aquest cas amb relació als ports, a la nostra dinàmica i al fet que, ho repeteixo, les dades, malgrat –malgrat– el que semblava que podia ser un any d'incertesa, l'any 2001 i l'any 2002, són positives pels increments de Barcelona i de Tarragona, que estan pujant i funcionant bé, i són molt positives les expectatives, que, amb els plans d'inversió que tenim en aquests moments endegats, ens han de permetre de duplicar la nostra capacitat d'operació i convertir el front portuari català en un dels primers d'Europa i en un punt de referència a nivell mundial.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 300-01071/06)

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia. És la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per a l'exposició de la interpellació té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, les estadístiques ens mostren que una de les preocupacions importants en aquest moment per a la ciutadania és el preu de l'habitatge, no? De fet, és una preocupació general per a tota la societat, però que, evidentment, afecta d'una forma molt més sentida i clara les capes més sensibles d'aquesta societat, sobretot els col·lectius de gent jove i també les persones amb rendes més baixes, no?

A la vegada, ens trobem que les ciutats més importants del nostre país, per exemple Barcelona, són les ciutats de l'Estat Espanyol en què els preus dels habitatges són més cars, no? Tots coneixem, i jo crec que hi ha una coincidència general en les causes que han portat a aquesta situació, unes causes provocades bàsicament per una demanda continguda en l'accés a l'habitatge que ha sortit de cop al mercat en aquests moments, una demanda continguda fruit dels *booms* demogràfics dels anys seixanta, que, a més, durant els anys vuitanta no van tenir ocasió de sortir al mercat de forma progressiva, o bé per raons socials, d'estudis, d'endarrerir l'edat d'emancipació, però, també, evidentment, per situacions econòmiques generals en els anys vuitanta. Recordo tipus d'interès al 18%, taxes d'atur elevades, promeses malauradament incomplides, doncs, en el sentit de reduir aquestes taxes d'atur per part de l'Estat en aquell moment, i que també dificultaven en aquell moment, doncs, l'accés a l'habitatge a persones que van haver d'endarrerir la seva edat d'emancipació, no?

Amb el canvi de cicle econòmic, la bonança econòmica, l'estabilitat laboral, la baixada dels tipus d'interès, això, evidentment, va permetre, o ha permès, l'increment de la capacitat d'endeutament de les persones i, per tant, l'accés a nous habitatges per a les persones que no hi havien pogut accedir anteriorment, demanda que en sortir de cop en el mercat, en un mercat de demanda en què el promotor, evidentment, ven al preu més car que pot, en un mercat rígid, en què els processos de transformació del sòl no són automàtics i que, per tant, necessita un temps de planificació, de gestió, d'urbanització i de construcció, ha provocat aquesta situació d'increment dels preus que avui patim i de la qual estem parlant, no?

Si, a més, això ho lliguem a aquest transvasament de rendes de capital important d'altres inversions per instabilitats en el mercat borsari i que han anat fugint bàsicament a valors més segurs i més estables, i que, a més, com ha demostrat el temps, doncs, donaven rendibilitats importants, com és la inversió immobiliària, ha provocat que, també, juntament amb aquesta demanda de gent que realment necessitava accedir a l'habitatge, també aquest factor d'inversió immobiliària i accés a l'habitatge no per pròpia necessitat, sinó com a inversió, doncs, també incrementi, com dic, aquesta demanda i, amb aquesta limitació d'oferta, porti a aquesta puja de preus.

Jo crec que amb això, amb aquestes quatre pinzellades en què tots estem d'acord, tenim molt clar quins són els motius del que ha passat, no? Des de Convergència i Unió jo diria que, tradicionalment, hi ha hagut una preocupació important pel tema de l'urbanisme i pel tema

de l'habitatge. Jo vull recordar que ja en l'inici, als principis dels anys vuitanta, de les primeres transferències que hi van haver van ser les transferències d'Adigsa de tot el patrimoni públic d'habitatge, gestionat després per la Generalitat i que el conseller coneix perfectament; vull recordar que de les primeres lleis que va aprovar aquest Parlament algunes van ser, precisament, en aquesta línia, la Llei de creació de l'Institut Català del Sòl, per exemple, per gestionar tot el patrimoni aquest, i, a la vegada, per fer unes autèntiques polítiques de sòl i habitatge i ajudar, en aquest sentit, a moderar els preus, acció de l'Institut Català del Sòl, per exemple, que hem pogut veure últimament en una exposició al Col·legi d'Arquitectes, amb una tasca importantíssima en aquest sentit durant aquests últims anys; els plans de l'habitatge dels anys noranta, ja, amb un cost important de despesa per a la Generalitat a favor dels joves en l'accés a l'habitatge; tota la política de rehabilitació, etcètera, no?

Però és evident que la situació que tenim és la que és, que els preus han anat pujant, i, per tant, calen, també, més mesures, mesures com les que també des de Convergència i Unió hem anat defensant a nivell de legislació urbanística, salvant les dificultats de legislacions urbanístiques invasores de competències, com la del Govern del PSOE l'any 80, anul·lada de forma important i absoluta pel Tribunal Constitucional el 87, polítiques a nivell d'infraestructures i transport públic, polítiques concretes d'aplicació amb Pla de xoc, del qual el grau de compliment també voldríem saber quin és el que té en aquest moment, el Pla català de l'habitatge actual, la Llei de l'habitatge, de la qual ahir parlàvem i que el Govern s'ha compromès a presentar en aquest Parlament properament, etcètera. Per tant, mesures que des de Convergència i Unió hem defensat, que ens consta que el Govern està aplicant i que, en tot cas, voldríem saber, també, d'aquestes mesures, durant l'any 2002 quines són les actuacions que ha tingut el Departament en matèria de sòl i habitatge durant l'any 2002, quines són les actuacions previstes per a l'any 2003 i, després, també lligat amb tot això, tenint en compte la signatura d'un pacte entre l'Estat i les comunitats autònomes en matèria de sòl i habitatge a principis d'aquest any, també voldríem saber quines són les mesures proposades per la Generalitat que s'han introduït en aquest Pacte de sòl i habitatge signat per l'Estat i quina és la valoració, en definitiva, general de la situació de l'habitatge a Catalunya en aquest moment.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

La vicepresidenta segona

Molt bé, passem a l'exposició de la resposta del conseller, honorable senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies. Senyor diputat, li agraeixo la seva intervenció i la seva interpellació perquè, si m'ho permet, ho aprofitaré per donar algunes dades, també, que poden complementar la seva exposició objectiva d'un tema delicat, un tema complex i

d'un tema que avui és d'alta sensibilitat per a moltes famílies de Catalunya que tenen un real problema d'accessibilitat i un real problema d'accés a un habitatge en condicions suportables per a les seves rendes familiars.

Començaré, doncs, per tant, exposant algunes dades complementàries que ens han de permetre analitzar quina és la situació de l'habitatge a Catalunya. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques fa regularment estudis per conèixer quina és la realitat, en aquest cas, del mercat immobiliari, de la situació de l'habitatge. L'any 2000 vam fer un estudi amb més de sis-cents enquestes, que s'ha fet, repetint la mateixa metodologia, ampliant-lo a dos mil enquestes l'any 2002, i això ens ha permès treure algunes conclusions. Per exemple, segons els ciutadans de Catalunya, el 88,4% de les llars catalanes es troben avui en bones condicions d'allotjament; el 87% dels ciutadans de Catalunya afirmem que l'habitatge on resideix està en bon estat, el 10,7% presenta alguna deficiència i quasi el 2% estan en estat molt deficient; nou de cada deu ciutadans de Catalunya afirmen que l'habitatge on resideixen no té deficiències ni inconvenients importants, i, per exemple, de les deficiències manifestades la manca d'ascensor és la més comentada, pel 3,2% dels ciutadans, és a dir, en uns 75.000 habitatges.

El règim de tinença a Catalunya ha tingut una evolució molt forçada, molt tendenciosa, cap a incrementar el règim de propietat. Així, si el cens de l'any 81 ens donava que el 62,4% dels habitatges eren de propietat, el 32,8% de lloguer, l'any 2002, segons les dades de què disposem d'aquestes enquestes, el 85,2% dels habitatges és en règim de propietat i el 13,4% en règim de lloguer. Igualment, també, l'evolució del preu i de l'esforç econòmic de les famílies pel que fa a l'habitatge ha tingut una evolució més que notable: més de la meitat de la població catalana que paga l'habitatge hi destina 360 euros mensuals; l'altra meitat supera aquesta xifra. La mitjana de cost mensual global per família se situa en aquests moments en uns 170 euros mensuals per fer front a les despeses de l'habitatge. L'esforç econòmic que representa aquest pagament per a l'any 2002 significa una mitjana de les rendes del 30,6%, mentre que a l'any 2000 era del 24%. Per tant, hi ha hagut un increment important d'esforç a càrrec de les rendes familiars.

L'esforç econòmic, per exemple, entre les llars que paguen lloguer o que paguen l'habitatge a terminis en compravenda no té pràcticament diferenciació, i aquest és un dels fenòmens que ha provocat, precisament, que amb igualtat de condicions la gent tendeixi i vulgui i busqui més un habitatge en propietat que no pas un habitatge en règim de lloguer.

I, finalment, el 67% dels ciutadans de Catalunya han viscut en dos o més habitatges, dos o tres habitatges al llarg de la seva vida, mentre que el 91,8% de la població catalana afirma que durant els anys 2001, 2002, 2003 ni ha canviat ni té previsions de canviar durant aquests anys d'habitatge.

Continua, evidentment, la tendència majoritària de preferència per la propietat i una tendència descendent en aquests moments, des d'un punt de vista de la percepció, a favor del règim de lloguer.

I, per acabar, aquests dies hem tingut algunes notícies en els mitjans de comunicació que han donat també alguna indicació d'alguns factors que han induït a aquesta alça excessiva del mercat de l'habitatge. A igualtat de despesa, a igualtat de desemborsament, es nota que, pagant la mateixa quota d'hipoteca, un ciutadà, una família de Catalunya avui pot accedir a un habitatge entre dues vegades i mitja o tres vegades més car del que hi accedia a mitjans dels anys vuitanta a través d'una hipoteca. Pagant la mateixa quota mensual, la rebaixa dels interessos i l'allargament dels terminis permeten que per a un habitatge que abans s'adquiria per un import de 15,20 milions de pessetes, avui, pagant el mateix al mes, es pugui adquirir un habitatge per un import d'entre 35 i 40 milions de pessetes; que no vol dir que sigui un habitatge més gran, sinó que és un habitatge amb igualtat de condicions més car.

Per tant, un dels fenòmens que també ha contribuït –un dels fenòmens que també hi ha contribuït– a un increment dels preus ha sigut que el mercat immobiliari ha identificat que a igualtat d'esforç econòmic per part de les famílies, el valor en disposició de compravenda pot tenir un preu més elevat en funció també de la demanda. Demanda que vull recordar que no és o no té un problema en aquests moments el mercat immobiliari de quantitat de producte, sinó que té un problema d'accessibilitat al producte.

Hem de recordar que a Catalunya, en els darrers quatre anys, s'han produït... –i parlo de memòria, després, els puc donar les dades concretes–, l'any 99 es van acabar 45.000 habitatges nous a Catalunya; l'any 2000, 51.000; l'any 2001, 56.000, i l'any 2002, 65.000 habitatges nous acabats a Catalunya. Quan s'estima que les necessitats de nou habitatge a Catalunya, per les necessitats vegetatives, demogràfiques de la societat catalana, està entre els 30, 35.000 habitatges nous anuals. Per tant, no és un problema de manca de quantitat de producte, sinó, evidentment, de manca de possibilitats d'accedir a aquest producte en determinades ciutats, en determinats municipis, en determinades comarques del país.

Dit això, intentaré resumir quines són les principals actuacions que en sòl i habitatge la Generalitat ha efectuat durant l'any 2002, quines són les previsions que tenim per a l'any 2003 i què és el que s'ha plantejat i s'ha aconseguit en la Conferència sectorial sobre la vivienda, que va tenir lloc durant el mes de desembre i durant el mes de gener, a Madrid.

Com a compliment de l'any 2002 i dins del marc del Pla català de l'habitatge, més enllà de recordar que l'any passat vam aprovar una llei important, la Llei d'urbanisme de Catalunya, que ja preveu mesures molt importants en la política d'habitatge i que durant aquest semestre presentarem la nova, un projecte de llei d'habitatge, que esperem també que permeti, d'alguna manera, incidir d'una manera més eficaç en el mercat de l'habitatge, el Pla català de l'habitatge per a l'any 2002 ha permès qualificar 5.459 habitatges de protecció oficial en règim de compravenda, 1.669 habitatges en règim de lloguer, més de..., quasi 700 actuacions d'adquisició del mercat de segona mà, actuar en 2.000 habitatges en àrees de rehabilitació qualificades, més de

6.900, quasi 7.000 actuacions de rehabilitació també protegides amb habitatge i 900 actuacions de sòl en el marc del Pla de l'Estat de l'any 2002, i, per tant, totalitzant un total de 16.800 actuacions protegides amb habitatges a Catalunya en diferents règims: de compravenda, de lloguer, d'actuació de mercat de segona mà, de rehabilitació i actuacions de sòl. Això, en el marc del Pla estatal de l'habitatge.

Des de la Generalitat, des de Catalunya, a més, hem complementat unes actuacions, per exemple, amb ajuts personalitzats a les d'allotjament, que han superat més d'un milió d'euros i també hem actuat en més de 1.400 habitatges en rehabilitació de patologies estructurals, més de 8.400 habitatges en rehabilitacions de façanes en situació de risc i més de 4.000 ajudes, també, a la determinació de dictàmens tècnics.

Des del Programa de promoció pública, hem acabat 120 habitatges de lloguer per a joves, hem completat 357 habitatges de règim de protecció oficial i s'estan construint –durant l'any 2002 s'han estat i s'estaven construint–, a més d'aquests que es van acabar, 692 habitatges en lloguer per a joves i 699 habitatges en protecció oficial en règim general.

Dins del Programa de barris, s'ha actuat en més de 10.000 habitatges entre la rehabilitació i la remodelació; en concret, 6.500 habitatges remodelats en els barris de promoció pública, així com també s'ha actuat en més de 2.000 habitatges de remodelació, i, per tant, de nova construcció com a actuació finalista en habitatges i en barris sotmesos a remodelació.

Aquestes actuacions, que estan també previstes de continuïtat durant l'any 2003 i que podré també complementar la meua resposta a continuació en una interpellació següent, seran encara incrementades en el marc del Pla català de l'habitatge per a l'any 2003.

I, finalment, deixi'm que li concreti què és el que en el marc de la Conferència sectorial es va posar sobre la taula i creiem que es va aconseguir. En primer lloc, es va aconseguir que el Govern central renunciés a proposar i plantejar la liberalització del sòl no urbanitzable, una política que no entra i no encaixa en el model de gestió urbanística de Catalunya.

També s'ha aconseguit, i esperem que això es materialitzi, que el Govern central renunciï a subhastar els sòls públics que són propietat de l'Estat. Hem aconseguit també que es plantegi per part de l'Estat un increment del mòdul de protecció oficial en el preu màxim dels habitatges protegits en determinades zones per poder tenir millor capacitat d'intervenció en el mercat de segona mà. I també hem plantejat algunes mesures de bonificació fiscal o de polítiques fiscals en altres sentits que han de permetre, també, una millor política fiscal en els habitatges. Per exemple, es recollirà en alguna legislació estatal que aquells municipis que ho decideixin puguin gravar a través de l'IBI els habitatges buits en determinats municipis.

Igualment, seguim demanant i reivindicant que es traspassi com a instrument de gestió urbanística el cadastre a la Generalitat de Catalunya, i creiem que podrem signar un acord, un conveni amb el Govern de l'Estat que

prevegi que tot el patrimoni que el Ministeri de Defensa o que Renfe o que altres institucions de l'Estat tenen pugui ser ofert en primera instància a la Generalitat per endegar actuacions de promoció pública d'habitatge, d'habitatge protegit.

No sé de quant temps dispo més, senyora presidenta...

La vicepresidenta segona

Li concedeixo un minut i mig, si li sembla.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Doncs, amb un minut i mig més, només afegir que el Projecte de llei de l'habitatge, que estem en aquests moments preparant i que està sotmès a consulta institucional, vol establir una normativa pròpia de Catalunya per als habitatges socials.

Creiem que hem de capacitar millor les administracions públiques catalanes per intervenir en el mercat de l'habitatge i així ho farem, així com també haurà de promoure i potenciar d'una manera més decidida el règim de lloguer d'habitatge i passar a gestionar ja i a desplegar les mesures que la Llei d'urbanisme preveia en política de gestió del sòl; en concret, que, a partir de l'aprovació dels nous plans generals, un de cada cinc habitatges que es construeixin a Catalunya estigui destinat a protecció oficial, que es pugui incrementar la densitat dels habitatges per hectàrea en els sòls urbanitzables –i després explicaré perquè faig aquesta precisió, en els sòls urbanitzables–, així com també hem de millorar la capacitat d'intervenció en el mercat de compravenda d'habitatges de segona mà en sòls urbans, amb mesures d'intervenció en determinades àrees que des del Govern de Catalunya en aquests moments ja estem estudiant.

Moltes gràcies per la seva atenció. Moltes gràcies, senyora presidenta, per la seva indulgència.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya (tram. 300-00782/06)

Com que no hi ha torn de rèplica passarem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a l'exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, vostè ha incomplert dues lleis. Ha incomplert la Llei d'urbanisme, del 14 de març, que en la seva disposició final vuitena, apartat 1, deia que el Govern es comprometia a

presentar una nova llei de l'habitatge, una reforma de la Llei de l'any 91 abans de la finalització de l'any 2002. I, a més a més, ha incomplert, senyor conseller, la disposició 136 de la Llei de pressupostos de l'any 2002, aprovada en aquest Parlament l'any 2001.

A més a més d'aquestes dues lleis, senyor conseller, vostè ha incomplert l'apartat c de la Moció 174, presentada pel Grup Popular, a vostè mateix, sobre la política d'habitatge del Govern, que anava en la mateixa direcció.

Avui, jo li vull dir, senyor conseller, que ahir li vam oferir la possibilitat com a grup parlamentari de trencar aquesta cadena d'incompliments i de manca de respecte a les obligacions que el Govern té amb el Parlament de Catalunya. Vostès, per tota resposta i sense argumentació en ferm, hi van votar en contra. Amb la promesa, dit en els passadissos pel director general de l'Habitatge, que ens acompanyava, ell sí, vostè no... (*Veus de fons.*) Que no, vostè no hi era aquí ahir quan totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya i d'aquest país discutien sobre un dels temes fonamentals que preocupa la societat catalana, que és la política de l'habitatge.

Vostè ens ha aplicat amb aquesta actitud personal, que, a més a més, retracta el seu Govern, el mètode de reacció política *chapapote*, la que va fer el senyor Fraga quan se'n va anar a caçar durant la crisi del *Prestige* o la que va fer també el senyor Álvarez-Cascos, que se'n va anar, doncs, a la neu quan també hi havia una crisi al país. Vostè ens aplica el mateix mètode, senyor conseller, i nosaltres per aquestes tres raons ja li advertixo que presentarem una moció de reprovació a la seva gestió com a conseller d'habitatge d'aquest país i a la gestió del seu Govern.

Davant de la greu situació d'accés a l'habitatge d'una part important de la societat catalana, els joves, la gent gran, les famílies amb menys recursos, el conseller d'habitatge –que aquesta sí que és una competència que no necessita reforma de l'Estatut, perquè és una competència plena que té el Govern de la Generalitat– decideix fer *mutis por el foro* i no ser en el debat que ahir teníem en aquest Parlament.

La situació de l'habitatge social a Catalunya, senyor conseller, està passant una situació alarmant i preocupant que hem de denunciar des de l'oposició perquè els mecanismes que el Govern està posant en execució es demostren clarament insuficients.

Què està passant amb el tema de l'habitatge? Doncs, el rescalfament del sector immobiliari provoca, senyor conseller, que, amb dades del MOFO –no de l'Associació Hipotecària Espanyola, que encara són més altes–, amb dades del Ministerio de Fomento, l'impacte de la renda, del preu de l'habitatge en la renda de les famílies catalanes estigui actualment en el 55,5% de mitjana. I això ho diu el Ministerio de Fomento, no ho diu el Partit Socialista. I li torno a repetir que hi ha altres indicadors que són encara més greus.

Una reducció alarmant de l'habitatge protegit. Vostè ara ens acaba de dir que amb el temps, en el futur, amb el desplaçament de la Llei d'urbanisme vostès voldran

vetllar o el Govern vetllarà perquè un de cada cinc habitatges sigui de protecció oficial. És una xifra tremendament escassa que no soluciona res, hauria de ser un de cada tres habitatges. I vostè, en el Pla de xoc de l'any 2000-2003, el Pla Macies, que no sabem si aquest Pla s'ha mort o és viu, perquè a vegades responen d'ell i a vegades no, deien que volien arribar al 24% –al 24%– d'habitatges que fossin de protecció oficial, un de cada quatre. Ara ens diu el 20%, ho torna a rebaixar. Nosaltres li diem, senyor conseller, que s'ha de fer mirar les xifres i no maquillar-nos les xifres quan ve aquí a comparèixer, doncs, després d'haver faltat en el moment transcendent d'aquest plenari, un dels moments transcendents, en matèria de política de l'habitatge, que era la Llei que es discutia ahir.

Una nul·la política de reserves estratègiques de sòl. Vostè diu, senyor conseller, «nou-centes actuacions», però és que el desmenteixen les xifres que vostè mateix ha donat. Tinc aquí un butlletí del seu Departament que diu noranta actuacions, i un butlletí del Ministerio de Fomento que diu que dels objectius en matèria d'actuació de sòl per a l'any 2002, el mes de setembre, respon el senyor Álvarez-Cascos, el mes de setembre, vostè, de les mil cinc-centes actuacions que s'havia compromès a fer en matèria de sòl, en fa zero, zero *patatero*, com diu el president del Govern –zero *patatero*. Per tant, no sé d'on ha tret aquestes nou-centes actuacions.

Notòria insuficiència en el suport a les famílies amb menys recursos. Els recursos que té el Departament de Benestar Social per cobrir desnonaments, el mes d'abril, ja estan esgotats. I, a més a més, la seva política no ens diu res –no ens diu res– de la possibilitat d'instaurar un subsidi de lloguer, l'ajut a les famílies que tenen un lloguer, que paguen un lloguer, però que, en canvi, no fan la declaració de renda perquè no arriben als mínims exigits per la llei.

Una regulació insuficient de l'habitatge protegit. En aquest document, senyor conseller, del seu departament de premsa, ens diu que en el tancament del Pla de l'habitatge 98-2001 s'han complert objectius del 103,6%. Les estadístiques, a vegades, són una forma de mentir, i la discalculia és una malaltia de l'aprenentatge que no es pot traslladar a la política. Perquè quan jo vaig a veure, senyor conseller, quants habitatges de protecció oficial ha fet, resulta que no arriba al 50%, i quan li plantejem el tema del lloguer, senyor conseller, vostè ens diu que l'objectiu s'ha complert per sobre del cent. És clar, si feia nou-centes habitatges de lloguer en tres anys –nou-centes habitatges de lloguer en tres anys, senyor conseller! I si anava tan bé la política de lloguer, senyor Felip Puig, i si anava tan bé, per què no fan més habitatges de lloguer? Vostè no creu en la política de lloguer.

El president de la Generalitat, el seu *jefe directo*, va dir en aquesta cambra, en resposta al president del nostre Grup, el president Maragall, que no farien habitatges de lloguer aquest any. Diu: «Pensàvem fer-ne tres-cents, i en farem cent quaranta-sis. La gent no vol habitatges de lloguer, els joves no volen habitatges de lloguer.» I va dir: «En voldran un, en voldran dos, en voldran tres, però no en volen.» I a sobre deia que anàvem millor que Alemanya i que França en aquest sentit. A corre-

cuïta va sortir vostè, va sortir el senyor Artur Mas, el mateix cap de setmana, a desmentir aquesta apreciació del president Pujol, però el que a la gent li ha quedat clar –i aquest diputat no té una intel·ligència superior a la normal, però té la intel·ligència normal com per poder entendre el que ha dit el president– és que el president de la Generalitat, el màxim representant del seu Govern, no creu en les polítiques dels lloguers. I deia: «En pensàvem fer tres-cents, i en farem cent quaranta-sis.» Ara vostè surt amb nou-centes i no sé quants, que no són veritat, senyor Felip Puig –que no són veritat.

Per tant, davant d'això, l'única cosa que aquest diputat li pot dir és que el mecanisme que ha fet servir i que fa servir el seu Govern, que fa servir també el Govern de l'Estat, és un mecanisme caduc, és un mecanisme que no dóna respostes a les necessitats que té la gent i que té el país.

Jo li voldria dir, senyor conseller..., jo no vull sortir com van sortir un grup de joves de Sant Cugat del Vallès que van raptar el nen Jesús del pessebre municipal i el van portar en pelegrinatge per les immobiliàries de la ciutat, en un acte de protesta contra el preu del lloguer i de l'habitatge a Sant Cugat del Vallès. No volem sortir, no podem treure el sant, com fan alguns pobles quan no plou, perquè hi hagi habitatges. No ens pretengui enganyar. I, a més a més, no pretengui, sobretot, fugir de la responsabilitat política del Govern, que és complir les disposicions del Parlament de Catalunya.

Li ho torno a dir: ahir li vam oferir una possibilitat, una possibilitat política de sortir amb elegància dels seus incompliments, i es va negar no només a votar-hi a favor, sinó, a més a més, el que és més vergonyós, el que és més vergonyant: a no ser aquí al Parlament de Catalunya, on havia de ser. Aquesta és la manera que vostè té d'afrontar els problemes de l'habitatge. D'aquesta manera no solucionarem el problema de la societat catalana.

En el torn de rèplica, senyor conseller, li faré alguna proposta.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, si m'ho permet, faré en aquest primer torn unes reflexions i una exposició més genèrica, per contestar més detalladament alguna de les coses que ha dit, inconcrecions o diria que manifestacions que no s'acaben ajustar a la realitat. Però, en tot cas, segur que tindrè ocasió de demostrar-ho, ho repeteixo, després.

Deixi'm que li digui que, per nosaltres, la política d'habitatge té com a finalitat prioritària garantir que tots els ciutadans del nostre país puguin accedir a un habitatge digne en condicions suficients. I, en aquest sentit, hem d'establir actuacions, mesures de foment que permetin aquest accés a les persones també, d'una manera més específica, amb menys recursos. I, d'aquestes finalitats

prioritàries, n'hi han d'altres que es despleguen en el marc del Pla català de l'habitatge, i també de les lleis que estem preparant, com l'establiment de mesures de control de qualitat, criteris de sostenibilitat... En definitiva, no només ens preocupem d'allò més immediat, sinó també que el mercat immobiliari, que el parc d'habitatges del país tingui unes condicions de seguretat i d'estabilitat suficients per al futur.

Ara, li vull fer una concreció: el marc jurídic vigent, el marc constitucional, el marc estatutari, les referides i reiterades sentències constitucionals estableixen que la política d'habitatge requereix la participació i la col·laboració de diferents administracions: l'Administració de l'Estat en política d'interès general i polítiques econòmiques i la que fixa el marc de protecció oficial; la Generalitat, i també els ajuntaments com a principals, també, agents urbanitzadors i promotors d'habitatge.

I la veritat és que la realitat del mercat de l'habitatge –ho he dit abans–, doncs, ha estat marcada per l'evolució, sobretot, dels tipus d'interès financer, amb successives rebaixes, amb unes oscil·lacions també en els mercats mobiliaris i immobiliaris, que han comportat un creixement espectacular de les operacions de crèdit, la rebaixa dels tipus d'interès, i, sobretot, ha permès que, malgrat la situació difícil del mercat immobiliari, avui encara estiguin creixent les concessions de crèdits hipotecaris en el mercat.

També vull recordar que el sector de la construcció a Catalunya és un dels principals motors de la nostra economia i que, dins del sector de la construcció, l'edificació hi participa d'una manera decisiva, amb més del 85% de la producció econòmica d'aquest àmbit.

Tot plegat, forts increments dels costos, forts increments del sòl, forts increments del producte final. I això, malgrat l'alentiment econòmic general, no té encara una clara tendència a la desacceleració, per bé que es comencen a albirar mecanismes de contenció en l'evolució dels preus.

En definitiva, el creixement de la demanda ha disparat els preus del sòl, ha disparat el preu de l'habitatge, i això, juntament amb el fet que s'hagin mantingut congelats els preus màxims de venda dels habitatges protegits, del marc de protecció oficial, ha fet que els promotors privats hagin abandonat pràcticament la producció d'habitatge protegit i, fins i tot –fins i tot–, més un, més de dos i més de deu operadors públics hagin abandonat la promoció i la construcció d'habitatge protegit els darrers anys.

Això no obstant, la Generalitat, el Govern de Catalunya, continua promovent l'oferta d'habitatge social per a persones que tenen més dificultats d'accedir-hi; mesures de foment, a través de la promoció i l'accés a habitatges protegits i actuacions directes, és a dir, la promoció de la construcció directa d'habitatge social per part de la Generalitat, per part de l'Institut Català del Sòl. I a més la Generalitat intervé en la producció d'habitatges protegits a través de la política de sòl, urbanitzant sòl per construir-hi directament habitatges protegits, o bé oferint sòl a promotors a preus assequibles a tercers, amb preferència a cooperatives i promotors sense ànim de lucre, per a la construcció de tipus

d'habitatge a preu taxat. I per als propers anys ens estem preparant amb instruments potents per incrementar la producció d'habitatge social: la legislació urbanística i la propera legislació sobre habitatge i el Pla català de l'habitatge.

La Llei d'urbanisme, aprovada l'any passat, ja va crear un marc de concertació i de cooperació entre les administracions, perquè volem aconseguir que els nous assentaments urbans s'ajustin a criteris de cohesió social, de desenvolupament econòmic, de sostenibilitat i respecte al medi ambient. I aquesta Llei d'urbanisme preveu, en el seu article 57.3, que els plans d'ordenació urbanística municipal hauran de reservar per a la construcció d'habitatges de protecció pública, com a mínim, el 20% del sostre per a l'ús residencial de nova implantació, tant en sòl urbà com en sòl urbanitzable, és a dir que s'hauran de preveure, com a mínim, que un de cada cinc habitatges, com a mínim –aquells municipis que vulguin apostar, ho podran fer d'una manera encara més decidida–, s'hagin de destinar a algun tipus de protecció. Aquesta és una clara política de planificació i de prioritització de la política d'habitatge.

Igualment, aquesta Llei preveu que es configuren i es creïn, d'una manera més rigorosa i seriosa que en l'actualitat, els patrimonis públics de sòl i que es desenvolupi el dret de tempteig i retracte, així com el règim d'alienació forçosa dels propietaris, en determinades àrees que es puguin delimitar i que el Govern aprovarà.

I una altra llei normativa serà la que en aquests moments ja està en curs de consulta institucional, d'elaboració; una llei complexa que es presentarà en el Parlament en breu i que, si no ha pogut ser possible que fos presentada dins dels terminis previstos, no ha estat per manca de voluntat del Govern, sinó, en tot cas, per la complexitat i la voluntat de dialogar amb tots els sectors implicats, tant els sectors públics com també els sectors privats, perquè sigui una llei eficaç i no sigui, en tot cas, una llei com la que tindrem ocasió segurament de comentar posteriorment, que va ser presentada en aquest Parlament el dia d'ahir.

Aquesta llei que presentarem inclourà elements com la regulació de l'habitatge de protecció pública, amb especial atenció i promoció dels règims de lloguer o de cessió d'ús; contemplarà les necessitats de conservació i rehabilitació del parc d'habitatges, que també avui requereixen unes importants inversions públiques que van orientades a rehabilitar i remodelar molt patrimoni d'habitatges públic del nostre país; contemplarà els nous principis i criteris d'habitabilitat, seguretat i funcionalitat; establirà un nou règim d'infraccions i de sancions, així com les matèries necessàries per actualitzar la Llei de l'any 91 i per harmonitzar-la amb la nova normativa avui ja vigent.

Vostè s'ha referit al Pla de xoc. Evidentment que el Pla de xoc o el Pla del conseller Macias està en aquests moments en desenvolupament, tant pel que fa al Pla d'habitatge com pel que fa al Pla de sòl, i amb compliments positius respecte als objectius fixats. Aquest programa es va configurar com una iniciativa pública del Govern per fomentar el desenvolupament urbanístic, amb la col·laboració dels plans municipals, i es basa en

la concertació amb els ajuntaments i en la col·laboració amb la iniciativa privada per intervenir en l'activitat urbanitzadora i edificadora.

En concret, el Programa d'actuació d'habitatge per als anys 2000-2003 establia l'objectiu de 41.900 habitatges en algun dels règims diferents de protecció pública. L'Institut Català del Sòl es va comprometre en el seu moment a executar directament 10.651 habitatges en el marc d'aquest Pla de xoc de l'any 2000 al 2003; la resta de la programació, a càrrec d'altres promotors privats o públics, i d'aquests 41.932, 10.651 l'Incasol, en preveïem 1.865 destinats a joves.

Doncs bé, en el període del 2000 al 2002, l'Institut Català del Sòl ja ha entregat 2.922 –quasi tres mil habitatges–, en té 2.628 més en execució, 1.159 en fase ja de contractació i de licitació i 3.590 més en fase de redacció del projecte. És a dir, sumant el total d'aquestes actuacions, estem, el 30 de desembre del 2002, amb més de 10.299 habitatges ja en execució, en entrega o en licitació. Per tant, ja puc afirmar que a finals de l'any 2003 haurem complert l'objectiu de 10.651 habitatges de promoció pública des de l'Institut Català del Sòl.

I, a més d'aquests 10.299, n'hi han d'altres amb data 30 de desembre, més de 350 previstos, ja en fase de noves negociacions, convenis i que s'estan estudiant els projectes tècnics respectius.

Pel que fa als habitatges de lloguer promoguts per l'Incasol en règim de lloguer i destinats a joves, 690 estan ja acabats o acabant-se de construir, 355 en licitació i contractació d'obra i 1.121 més ja en redacció de projectes. És a dir, el 30 de desembre del 2002, un any abans de l'acabament del Pla de xoc, 2.166 habitatges, desenvolupant-se o desenvolupats, en règim de lloguer, per sobre dels 1.865 inicialment previstos.

Si a això hi afegim que el Pla de xoc en el cas del sòl preveia la urbanització de 640 hectàrees per a noves activitats i actuacions residencials, que també s'està complint i es complirà, puc concretar que, al llarg de l'any 2003, d'aquest Pla de sòl, hi haurà 240 noves hectàrees de sòl residencial que poden donar lloc a més de 9.600 habitatges que, amb algun règim de protecció o de preu limitat, entraran en joc al llarg de l'any 2003. Per tant, també, el Pla de xoc en matèria de sòl residencial serà acomplert per part del Govern de Catalunya.

Igualment, l'any 2002 vàrem iniciar, pel que fa a aquest marc de l'habitatge, un nou marc d'actuacions que ens ha de permetre un nou impuls als diferents eixos. Per tant, no només no hem abandonat els plans de xoc aprovats l'any 2000, que s'estan desenvolupant i complint, sinó que l'any 2002 posem en marxa –un any abans d'acabament d'aquests plans de xoc– un nou pla català de l'habitatge per desenvolupar noves mesures, noves actuacions i noves prioritats.

Al Decret 157 de l'any passat ja vam establir una regulació específica i pròpia del Govern de la Generalitat d'ajudes amb noves línies actuacions, diferents de les contingudes al Reial decret estatal, que van destinades a facilitar l'accés a l'habitatge a les persones amb més dificultats econòmiques. També aquest Decret preveu la complementarietat d'iniciatives i d'actuacions i de re-

ursos propis de la Generalitat a les mesures econòmiques previstes en el Reial decret estatal.

Els grans eixos que configuren aquest Decret, el Decret de la Generalitat, van adreçats a lloguer, és a dir, a potenciar l'oferta d'habitatges de lloguer, tant pel que fa a la nova construcció com a actuacions en mercat secundari, així com també a reforçar els ajuts als promotors per construir aquest tipus d'habitatge, i també l'enfortiment de la rehabilitació que ens ha de permetre una actuació decidida, potenciant els ajuts destinats a l'adquisició d'habitatges, també en aquest àmbit del mercat secundari.

Igualment, aquest Decret preveu potenciar els ajuts destinats a l'adquisició d'habitatges promoguts en règim especial i que, per tant, van destinats a una franja de la societat amb especials dificultats. Aquest Pla incorpora, a més, diferents mesures i objectius que van adreçats a actuacions de sòls residencials, a evitar la degradació i segregació de determinats barris, a actuar en matèria de promoció pública i també amb importants mesures de conservació del parc existent.

Tot això amb la finalitat de facilitar aquest accés..., que és el problema real, no és un problema de construir molt més habitatge, sinó de trobar mesures que permetin la facilitació de l'accés a l'habitatge per part, sobretot, de la gent jove i per part d'aquells que volen optar a un habitatge en règim de lloguer.

El Pla s'ha centrat en els esforços, repeteixo, de recuperar els habitatges de lloguer, i contempla mesures destinades a incentivar actuacions com les que, per exemple, volen potenciar els ajuts als promotors, a l'adquisició en mercat secundari, a la seva rehabilitació, tant per promotors públics com per entitats sense ànim de lucre, així com també ajuts específics als habitatges que es rehabilitin per part dels privats i que es destinin a aquest règim.

Entre els ajuts al promotor, vull destacar, per exemple, l'increment del percentatge a la subvenció respecte al Pla anterior quan la durada del lloguer és de vint-i-cinc anys. Aquesta subvenció passarà del 15% del preu de venda a un 20%. Però no només és el percentatge de la subvenció, el que s'ha incrementat, sinó també la seva quantia. I aquest increment afectarà tant els habitatges que es destinin a lloguer durant un període de deu anys com els que es destinin a un període de vint-i-cinc anys.

Finalment, deixi'm destacar que la programació d'habitatges destinats a lloguer en el marc català de l'habitatge per part del Pla de l'any 2002 al 2007, tal i com es va presentar en el document que vam presentar el juliol de l'any passat, farà que, des del Reial decret de l'Estat i amb les mesures complementàries de la Generalitat de Catalunya, es promoguin, amb règim de protecció pública, un total, com a mínim, de més de 8.200 nous habitatges durant aquests anys, en règim de lloguer, amb protecció pública, amb recursos de l'Estat i també amb recursos de la Generalitat.

En definitiva, crec que el compromís de la Generalitat en la promoció i construcció d'habitatge protegit és ferm i que, durant els propers mesos i els propers anys, quedarà encara més patent.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies. (*Pausa.*) Té la paraula per a la rèplica, senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, em decep encara més. Perquè jo pensava que la primera cosa que faria seria excusar-se i donar la raó per la qual ahir no estava a l'hemicicle quan es discutia una proposició de llei que ara ens anuncia que està a consulta institucional, per tant, ha de passar una sèrie de nivells de consulta, uns certs períodes.

Difícilment aquesta llei l'aprovem en aquest mandat, en aquesta legislatura. Segurament..., sospito –sóc malpensat en això; ja em pot acusar que malpenso i em malfio– que vostè no té cap interès que aquesta llei s'aprovi. Sospito que el Govern de la Generalitat no té cap interès a tornar a regular el tema de l'habitatge. I sospito que això és motiu d'algun pacte secret, d'algun contuberni que pugui servir, doncs, per als seus interessos polítics de partit.

Per tant, no vingui a dir que la llei està a consulta institucional. Vostè no ha treballat. Ni vostè ni el seu equip. No han treballat com calia, *con la que está cayendo en materia de vivienda*. No ens enganyi, senyor conseller. Per tant, torno a dir: pensava que s'excusaria, que em donaria una raó, però veig que no, que no li importa, que continua sense importar-li què diem, què discutim al Parlament de Catalunya.

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

Vostè m'explica, en la seva intervenció, les raons que ja conec. I, com que he estudiat a fons, perquè jo sí que estudio pel tema que em toca defensar, crec que les dades que vostè m'ha donat són les mateixes que va donar el mes d'abril el diputat Boada amb relació a les dades de l'habitatge. Perquè fins i tot se les sap *de carrerilla*. Són les mateixes, que són insuficients. Perquè vostè em parla d'una intervenció en el mercat de l'habitatge per part de la política pública que, sumant ràpidament..., no ha sigut mai el meu fort, el càlcul oral, però sumant ràpidament, no arriben al 7 o el 8% del total del volum que s'està construint.

Ens acaba de dir que a Catalunya ens han demanat 65.000 visats, i vostè em ve aquí amb unes *chirolas*, amb quatre *chirolas* de dades, que si dos-cents per aquí, que si tres-cents per allà. Senyor conseller, això és vergonyós. Això vol dir que l'instrument que vostè té per fer política d'habitatge no serveix, no és útil. Reconeixi-ho d'una vegada. Digui-ho d'una vegada. Per a quan, senyor conseller, un gran acord amb totes les forces socials i amb el sector privat, que si no intervé, vostè, aquestes xifres no les canviarà?

Vostè diu: «Vaig prometre'n deu mil i hi estic arribant.» Però això és molt poc, és molt poc, senyor conseller. S'han fet..., vostè ho ha dit, s'han demanat pràcticament 200.000 visats en quatre anys, 200.000 llicències

es d'unitats d'habitatge pràcticament, 190.000 habitatges. Amb el que vostè diu. I vostè diu: «Jo arribo als deu mil que em vaig comprometre.» Això no és així. No estem jugant a l'escoltisme polític; estem jugant, senyor conseller, a fer política d'habitatge.

Ara li diré, perquè vegi... Jo m'he anat a informar al Ministerio de Fomento, i en una resposta que dona el *ministro* del Govern a què vostè dona suport a Madrid diu que, en l'adquisició de «vivienda existente», vostè es va comprometre en el Programa 2002 a 1.300 actuacions i només s'ha complert el 18,77 el mes de setembre. El 20%, no arriba al 20%.

És que no pensa, senyor conseller, que tenim un parc d'habitatge buit que hem de treure al mercat? Aquesta és la revolució en el mercat de l'habitatge que necessitem. No fa falta produir més. Falta que l'habitatge que està buit surti al mercat. Falta que aflori el contracte de lloguer que no està regulat. Falta una mesura de lloguer..., que es va aprovar aquí, en aquest Parlament, i de la qual jo sóc autor intel·lectual però actor legislatiu és el senyor Fabregat, que me la va acceptar, de 600 euros per contracte de lloguer. I vostès, el que era un Boeing 747, *lo hicieron pasar*, i al final va acabar en el pressupost, en la Llei d'acompanyament de mesures fiscals i administratives dels pressupostos, en un Fokker 70, en un avionet petitó, eh?, que «ajudaré», «sí, però no», etcètera.

I una altra cosa, senyor conseller: les ajudes a les famílies que tenen un discapacitat. Vostè sap que el 98 –que vostè no era conseller, per cert– va desaparèixer la referència en el Decret que es puguin beneficiar en el sorteig d'habitatges de protecció oficial les famílies amb un discapacitat? I que l'any 2002 –que vostè sí que era conseller– no apareixen? Després surt el senyor Artur Mas fotografiant-se amb els discapacitats, però és que, realment, les polítiques reals no les fan.

Per tant, jo li puc dir –i aquí tinc les xifres també del sòl i tinc les xifres també de la rehabilitació– que resulta que la comunitat andalusa ens supera quasi en el 200%. I la política d'habitatge protegit, que vostè, doncs, diu que la fa tan bé. Miri: Andalusia fa el doble –el doble. I per què ho fa? Perquè posa recursos propis del Govern autonòmic per fer aquesta política. I per què vostè, i el felicita el ministre, diu: «Catalunya ha fet el 71%.» Per què? Perquè, clar, exclusivament es va resignar a fer sis mil habitatges l'any 2002; sis mil, el 10%, senyor conseller, el 10% del que s'ha demanat com a visat a Catalunya en matèria de política d'habitatge.

Ara vostè sortirà aquí i dirà això que l'Ajuntament de Barcelona... –per cert, el seu company de partit acaba de pronunciar «deu mil pisos més», o sigui que aquí és una guerra de qui fa més–, dirà això dels ajuntaments de la subhasta del sòl i alguna altra maldat que m'imagino que em té reservada, perquè el to de la meua interpellació no ha sigut aigua de roses, i no ho ha de ser.

Per tant, jo li dic, li torno a dir, senyor conseller, d'aquí a quinze dies ens tornarem a veure la cara. Suposo que vindrà a la Moció, a la substanciació de la Moció. Si té valor, si té valor institucional, si creu en el Govern de la Generalitat, si creu en l'Estatut i si creu en les institucions de Catalunya, vostè d'aquí a quinze dies ha

d'estar donant la cara i no deixar que el senyor Puigdomènech hagi de passar el mal trago i fer el paper de la trista figura.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Celebro, senyor Labandera, que hagi superat el disgust i la depressió d'ahir davant de la presentació del Projecte de Llei que va ser criticada absolutament unànimement per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra excepte el seu; tots els grups parlamentaris van trobar..., fins i tot li podria repetir, malgrat no poder-hi ser present, els adjectius que van qualificar aquesta llei: d'immadura, de poc meditada, de demagògica...

Però, en tot cas, repeteixo, el que cal és presentar un projecte de llei com el que està preparant i treballant el Govern de la Generalitat, que ben aviat serà objecte d'estudi i d'anàlisi per part d'aquest Parlament; que està sent ja..., no està en aquests moments començant-se a exposar, sinó que ja fa setmanes que està, en aquests moments, doncs, sent consultat i analitzat des d'un punt de vista de consulta institucional, i que esperem que pugui donar resposta a bona part de les inquietuds dels ciutadans de Catalunya.

Vostè ha dit que segurament era malpensat. Jo crec que és malpensat. I també ha reconegut que el seu fort no són les xifres. I també li ho demostraré, que no són el seu fort, les xifres.

Però no m'agafi els butlletins del Ministeri de Foment com a referència, els butlletins, a més del mes de setembre, que fan referència a la informació acumulada que té el Ministeri del mes de maig o de juny i que, per descomptat, no contenen la realitat de les xifres ni l'execució exacta del Pla de l'habitatge a Catalunya, que complirem amb escriure, que hem complert amb escriure i que, fins a finals de febrer, el Ministeri no recopila les informacions que regularment se li trameten i que es podrà demostrar que, des del Govern de Catalunya, no només hem fet els deures, sinó que, en tots aquells àmbits en què tenim responsabilitat directa, s'han executat i desenvolupat amb escriure les actuacions.

Ara bé, més enllà de les grans manifestacions i de les grans declaracions des d'aquesta tribuna, a mi m'interessa parlar dels fets i de les realitats: de les del Govern i de les dels governs que vostè representa. Perquè més enllà de grans discursos cal parlar del que es fa i del que s'executa.

Mirin, sumant i restant –i aquestes són xifres que complirem perquè les hem complert l'any 2002–, l'any 2003 tenim previst, amb els recursos que vénen de l'Estat i que gestionarà la Generalitat i els propis dels pres-

supostos de la Generalitat, més de 14.600 actuacions en habitatge amb algun tipus de protecció: 5.000 en règim de compravenda de protecció oficial; 1.050 en règim de lloguer amb protecció oficial; 1.300 actuacions en compra a mercat de segona mà; més de 1.000 intervencions que preveiem fer amb la intervenció en el mercat de lloguer, com a intermediaris, per posar en joc actuacions en règim de lloguer en el mercat privat; més de 3.500 habitatges de promoció pública construïts directament per l'Institut Català del Sòl durant l'any 2003; més de 300 actuacions d'intervenció directa i adquisició en mercat secundari per part d'Adigsa per disposar en règim de lloguer, i més de 2.600 habitatges construïts nous en barris de remodelació pública –que, per tant, també vol dir habitatges nous–; tot això suma més de 14.600 actuacions de nous habitatges construïts, promoguts o posats en joc amb ajudes públiques d'un caràcter o altre des de la Generalitat de Catalunya durant l'any 2003.

Però no hem acabat. Li ho repetiré... *(Veus de fons.)* No, no, durant l'any 2003, que farem durant l'any 2003 –durant l'any 2003... *(Remor de veus.)* Però no hem acabat, perquè vostès no se'n recorden que hi ha una cosa que..., ja entenc per què no se'n recorden que hi ha una cosa molt important que és l'actuació amb el sòl... Ja ho sé que no se'n recorden voluntàriament, que aquí no és que no vulguin mal pensar, és que no hi volen pensar.

La Generalitat en aquests moments desenvolupa, aquest any 2003, més de 240 noves hectàrees en sòl residencial que permetran promoure, amb diferents promotors públics o privats sense ànim de lucre o privats amb règim i amb preu pactat i taxat més de 9.600 habitatges, 14.600 actuacions amb recursos públics, 9.600 actuacions amb sòl.

I, per què dic que en sòl vostès no en volen parlar? Home!, perquè els seus referents poden ser, per exemple, les subhastes públiques del sòl a la ciutat de Barcelona. *(Veus de fons.)* M'esperaven, oi? És clar, que m'esperaven! Ja veuen que sí que hi pensen, però és que aquí no hi poden ni pensar. Perquè, és clar, escolti'm, jo sí que no m'invento els butlletins del Ministeri... *(Veus de fons.)* Regesa, Regesa..., 4 de desembre del 2002... *(Veus de fons.)* No, no, no fa deu anys, quan manaven a Madrid, que sempre és el que diuen: «Oh! Ja fa molt de temps! Ja ha passat!» No se'n vagi tan lluny, no; dos mesos i mig..., solar, 348 metres quadrats, ciutat de Barcelona, preu de sortida, 4 milions d'euros. *(Remor de veus.)* 4 milions d'euros de subhasta d'un sòl per edificar habitatge a la ciutat de Barcelona! *(Veus de fons.)* Esperin, que no hem acabat: 4 milions d'euros per 348 metres de sòl, 4 milions d'euros per un sostre de 1.950 metres de sostre! Vostès saben què vol dir, això? Vol dir exactament 12.000 euros per metre quadrat de sòl; és a dir, 2 milions de pessetes per metre quadrat de sòl, 350.000 pessetes per metre quadrat de sostre com a repercussió. Això se subhasta i té com a referència, aleshores, qualsevol altra actuació i operació del mercat immobiliari en els sòls del voltant o les parcel·les del voltant.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo ja, senyor president. Però és que, clar, durant els darrers deu anys, sap quants ingressos ha tingut l'Ajuntament de Barcelona amb subhastes de sòl, en lloc de construir o de posar-los a la disposició de la Generalitat per construir pisos públics? Volen saber-ho? Ingressos totals: 16.400 milions de pessetes d'ingressos per subhasta. (*Veus de fons.*) Perdonin, que si fan tot el que tenen previst aquest any se superarà encara en 10.000 milions de pessetes més d'ingressos per subhastes i per venda de sòl públic de patrimoni que es pot destinar, aquí sí, a fer actuacions consorciades i conveniades amb la Generalitat, tants solars com cedeixin es construirà habitatge públic per part de la Generalitat a l'Ajuntament i a la ciutat de Barcelona, que avui vostès encara no han desencallat.

Moltes gràcies, per la seva atenció. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig.

Proposició de llei sobre la Carta d'acolliment per a les persones nouvingudes a Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00177/06)

Reprenem ara, un cop acabades les interpellacions, el punt sisè de l'ordre del dia, que va quedar ajornat ahir fins que acabéssim, avui, les interpellacions, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la Carta d'acolliment per a les persones nouvingudes a Catalunya, que, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, presenta la il·lustre diputada senyora Carme Porta. Té la paraula.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Bé. Les desigualtats econòmiques i polítiques en molts països de l'anomenat Tercer Món o, si ho volen, de països del sud, produeixen la vulneració de drets, de molts drets personals començant pel de subsistència i pel conjunt de drets democràtics, i impedeix la plena realització dels individus i les seves famílies amb la garantia del dret a viure i a treballar al país de naixement, que és un dret previ al dret d'emigració.

Catalunya és un dels territoris amb una natalitat més baixa dins de l'Estat espanyol i aquest, en conjunt, dins d'Europa: 1,2 fills per dona davant de la mitjana europea d'1,53 que és per sota encara de la taxa que asseguraria l'estabilitat de la població situada a 2,1.

En la mesura que les insuficients polítiques de benestar han estat rudimentàries, com és l'Estat espanyol, amb manca de suport a les unitats familiars, amb una manca de política d'habitatge social, amb la taxa d'activitat remunerada femenina més baixa d'Europa, etcètera, doncs, provoquen, en alguns llocs, buits demogràfics que estan induint als corrents migratoris i es fa incompatible, per una banda, el dret de treball amb el

dret de tenir criatures, i vulnera el dret de les dones de forma constant. (*Remor de veus.*)

El buit demogràfic creat per la baixa natalitat, així com els baixos percentatges de població activa en l'àmbit productiu, especialment femenina, com dèiem, i un mal model de formació professional que fa inadequada la relació entre ofertes i demandes laborals, comporten unes demandes de capital humà que cal cercar en altres territoris, però també la manca d'oportunitats en els països del sud promou cap a aquests estats, amb una xarxa productiva més desenvolupada, una migració regular i precària o bé irregular i clandestina que plantegen una qüestió social, però també una qüestió cultural, a voltes també religiosa, política i de drets civils.

Social, perquè l'estat del benestar ha de fer-se extensiu a totes les persones residents en un territori i això implica la inexistència de cap discriminació en funció de l'origen; però, a la vegada, la garantia que l'accés als serveis públics i prestacions socials no serà disminuïda per la població autòctona amb dificultats.

Cultural, perquè la democràcia només es pot exercir des d'uns valors compartits basats en els drets universals, així com en una identificació mínima entre els ciutadans i ciutadanes d'un país; identificació que té com a nexa fonamental el domini de la llengua d'aquest país; identificació en clau de present i futur que ha de ser compatible amb la preservació voluntària i no imposada des de cap autoritat religiosa o política aliena de les identitats d'origen.

Religiosa, ja que les migracions aporten un grau de diversitat religiosa desconeguda fins al moment en societats quasi monoreligioses i laiques.

Política, perquè cal definir els mecanismes d'accés a la plena ciutadania i això és l'exercici dels drets polítics, així com tots els passos transitoris per arribar-hi: mecanismes de participació i consulta, drets i deures cívics, etcètera.

Actualment, la Unió Europea, en la mesura que esdevé un espai, no només econòmic, on es garanteix la lliure circulació de ciutadans i ciutadanes, doncs, haurà de, amb tota probabilitat, confluïr en les polítiques d'accés a la ciutadania per part de les persones no comunitàries i en matèria de política de regulació de fluxos. Però mentrestant és l'Estat qui té les competències en matèria d'immigració, la política de fronteres, el control de fluxos migratoris, la fixació de contingents, les primeres polítiques d'acollida i les relacions oficials amb les confessions religioses.

L'Estat té a les mans els principals instruments que, al nostre entendre, infrautilitza o utilitza malament, perquè ni legisla en la línia adequada ni aplica la Llei i no vol o no sap o no delega responsabilitats, i és, en canvi, l'Administració local i autonòmica la que afronta el dia a dia de l'acollida i la integració de les persones nouvingudes.

Tenim una llei orgànica sobre els drets i llibertats dels estrangers, al nostre entendre, inútil, perquè és inaplicable; una política caòtica i a voltes perversa de la gestió de fluxos interns; una manca d'agilitat en la gestió dels permisos de treball o de residència; deficiències en

la inspecció de les empreses que utilitzen treballadors i treballadores immigrants en situació irregular, i hi ha una incapacitat manifesta a l'hora d'establir convenis de retorn amb els immigrants.

Volem posar un exemple, a més, proper, que és l'exemple de la XILA. Aquí, en aquest Parlament, vam aprovar de forma unànime la creació d'oficines en els països d'origen per tal que la contractació de treballadors i treballadores fos de forma directa i amb garanties. Actualment, ja sabem que fa uns dies l'Estat espanyol, el Govern espanyol, doncs, s'hi ha manifestat en contra i ha dit que aquesta competència és únicament de l'Estat, quan és evident i de forma manifesta que no s'està exercint.

Cal, doncs, al nostre entendre, establir els principis d'actuació des d'una òptica solidària, nacional catalana i de progrés, i és en aquest context que presentem aquesta Proposició de llei.

El setembre del 2002 a Catalunya hi havia 462.276 persones immigrants empadronades, 340.790 de les quals tenien permís de residència i 121.486 eren irregulars. La Conselleria de Sanitat ha tramitat 138.767 targetes sanitàries per a persones immigrants sense papers; 3.356 eren de menors que ni tan sols estaven empadronats. Aquestes dades ens donen una idea molt clara de la dimensió d'aquest fenomen a casa nostra.

A l'hora d'encarar aquest tema ens trobem amb un primer obstacle, donat que constatem les dificultats que provoquen les limitacions competencials que pateix Catalunya en matèria d'estrangeria o d'immigració a l'hora de poder articular una política integral en aquesta qüestió. En aquest sentit, aspectes com la tramitació i concessió de permisos de treball, de residència o determinació de contingents de treballadors i treballadores estrangers a casa nostra, corresponen en exclusiva a l'Estat. Tanmateix, del que sí que disposem és de competències en matèria de serveis socials, sanitat, cultura, ensenyament o habitatge, entre d'altres, i és en aquesta direcció cap a on orientem aquesta iniciativa.

És per això que l'acollida de la immigració regular i, fins i tot, d'aquella en tràmit de regulació, no pot esdevenir un acte purament administratiu o burocràtic, tant el lliurament del permís de residència o de treball com l'empadronament –que això, com ja saben, és responsabilitat dels nostres ajuntaments– han d'esdevenir actes simbòlics, plens de significat d'acollida i acompanyats d'informació i formació sobre el municipi i la nació que els acull.

A més, és indispensable un aflorament d'aquesta immigració sense papers, que necessita que se'n faciliti la regulació o bé el retorn al seu país d'origen en condicions humanitàries i amb garanties. La Carta d'acollida que proposem tracta de superar, de manera agosarada, les deficiències de la legislació vigent, pretén incorporar activament a la nostra societat la població forana i es tracta de facilitar-li una documentació provisional d'estada i arribar a un pacte, a través del qual, siguin reconeguts els drets socials, els drets a l'àmbit laboral, d'assistència jurídica, sanitària, els serveis socials, habitatge, la participació en els afers municipals, a la instrucció i educació, entre d'altres, als quals hem

de respondre o hem de saber respondre amb l'exercici d'uns deures civils.

Tot això serà amb l'assistència a uns cursos de formació sobre les normes, lleis, costums i llengua del país d'acollida, i l'aprenentatge prioritari de la llengua catalana pensem que és un requisit indispensable i fonamental per a la integració social d'aquestes persones, tot i que esperem que ningú faci l'argument fàcil de resumir aquesta Proposició en una sola direcció. És a dir que nosaltres pensem, el nostre Grup Parlamentari proposa amb aquesta Llei que els immigrants aprenguin la llengua catalana. Nosaltres estem dient que l'han d'aprendre precisament com a dret, perquè és un dret aprendre la llengua catalana, és un dret per a la seva integració, és un dret que tenen, i, per tant, l'han d'exercir com a dret, i, a més a més, facilitaria en molt la seva integració. Esperem que ningú faci el recurs fàcil de resumir en una sola direcció aquesta Proposició.

En aquest sentit, la política d'integració ha d'estar orientada a desenvolupar un model equilibrat entre el respecte a les diferents identitats culturals d'origen i l'acceptació del sistema comú de valors socials, culturals i democràtics de Catalunya. En aquest sentit, la integració té un concepte integral, social, cultural, religiosa, cívica i política, i es basa en un seguit de drets i deures que és, de fet, com un contracte entre la persona immigrant i el país d'acollida.

Què pretenem amb aquesta Proposició de llei? Per una banda, visibilitzar el veïnatge real de les persones immigrants en situació administrativa irregular que són a Catalunya amb l'objectiu d'afavorir la convivència i evitar conflictes i possibles abusos. És evident que no podem girar l'esquena a la realitat.

En segon lloc, volem posar fi a la situació contradictòria i sovint hipòcrita existent sobre aquest tema. Són aquí de forma irregular, molts són aquí de forma irregular, però no poden ser expulsats. El Govern espanyol no té política d'immigració i té una política de fronteres dolenta que no facilita ni als ajuntaments ni a la Generalitat instruments per a la integració.

I, en tercer lloc, pretén o pretenem amb aquesta Proposició superar el fracàs manifest de la Llei d'estrangeria. És per això que, en alguns casos, aquesta Llei està al límit de les seves competències i de la legalitat vigent.

Els punts principals a destacar d'aquesta iniciativa: el primer seria l'establiment, precisament, d'aquesta Carta d'acollida que estipularia els drets i deures de la persona immigrada i que tindria com a objectiu principal garantir el ple exercici dels seus drets i facilitar la seva integració. I hi ha una sèrie de requisits mínims per obtenir aquest document que es concreten en una declaració expressa de la voluntat de la persona d'establir la seva residència a un municipi de Catalunya, no tenir antecedents penals i la realització d'un curs que garanteixi uns coneixements bàsics de la realitat sociolaboral de Catalunya, dels seus drets i deures previstos a la Constitució i l'Estatut, nocions de llengua, cultura i realitat social catalana, així com coneixements del municipi on ha decidit residir.

És evident que aquest requisit hauria de ser un dret d'aquestes persones nouvingudes, que actualment no se'ls està oferint i que, d'alguna manera, aquest requisit també obligaria l'Administració a oferir a aquestes persones nouvingudes aquesta mínima informació del país. Un cop obtinguda la carta d'acollida, el Govern garantirà els seus drets en diversos camps: en educació bàsica no obligatòria, en l'àmbit laboral, en assistència jurídica, participació en els afers municipals, l'accés a les administracions públiques com a personal laboral, l'assistència sanitària, l'habitatge, els serveis socials, i una atenció adequada als menors.

A més, també es preveuen mesures per tal de vetllar per l'equitat informativa dels temes vinculats a la immigració. És evident que hi ha alguns dels punts que nosaltres destaquem que possiblement ja s'hi té accés, com alguna diputada havia manifestat pels passadissos, ja es té accés sense aquesta carta d'acollida, però és evident que nosaltres el que volem és que tinguin un exercici real d'aquest drets, perquè moltes vegades no s'està aplicant i no tenen accés real a aquests drets, i per tant, d'alguna manera hem d'obligar l'Administració que això sigui possible.

Uns altres punts a destacar serien la creació d'oficines d'acollida per a les persones immigrants arreu del territori català, especialment allà on el focus migratori sigui més notori, i en aquests centres es facilitarà la informació i es centralitzaran les gestions de les seves primeres necessitats i obligacions així com l'obtenció de la carta d'acollida. La voluntat que la integració de les persones immigrants es faci en col·laboració de tots els estaments i institucions seria un punt important a destacar, donat que s'han d'establir mecanismes de coordinació. En aquest sentit s'estableix un pla d'acollida integral, on, amb la cooperació dels ajuntaments, es dissenyaran els itineraris més adequats per a la seva integració lingüística, cultural i social.

Es potenciarà l'establiment de la figura del mediador o la mediadora, que donarà suport a les persones nouvingudes en diversos àmbits: el sanitari, l'àmbit d'ensenyament, serveis socials, justícia, etcètera, per tal de facilitar la seva integració social que recomanen els principis d'interculturalitat i igualtat davant la Llei.

I en les disposicions addicionals, aquesta Proposició preveu que cada ajuntament, en funció de les seves competències, afegeixi les prestacions que oferirà a la població nouvinguda que es vulgui acollir a la carta d'acollida, l'habilitació d'una partida pressupostària dirigida als municipis per tal de finançar les despeses addicionals derivades de la implementació de la carta d'acollida, també l'ampliació de les partides de despesa social, per tal de disposar de recursos suficients per poder actuar per tota la població en situació de necessitat i evitar així qualsevol tipus de greuge comparatiu, i per tant, de conflicte. També la necessitat que la carta d'acollida pugui ser emprada com a prova per tal d'acreditar la situació d'arrelament de la persona nouvinguda de cara a la seva eventual regularització, i, com ja ha apuntat en algunes ocasions el síndic –i nosaltres hem volgut recollir–, la necessitat que el Govern de l'Estat estableixi un permís de residència i treball temporal per a la recerca de feina per a aquelles perso-

nes nouvingudes que no poden regularitzar la seva situació i que s'extingiria en el moment en què fos possible el retorn al seu país d'origen.

Nosaltres pensem que aquesta Proposició no és una proposició inútil, és una eina imprescindible, és una eina de present, perquè no tant de futur, sinó una eina de present per a totes aquelles persones que actualment són al nostre país i que no tenen les condicions per a la seva integració, no tenen els papers necessaris i no tenen el reconeixement, ni tan sols, que són al nostre país. I pensem que, en definitiva, amb aquesta Proposició els demanem el seu vot favorable perquè pensem que serà un pas endavant per a la integració de les persones nouvingudes al nostre país.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el que ens planteja el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, com a proposició de llei, té a veure amb un aspecte molt important a resoldre que és com es soluciona l'acolliment de les persones que arriben a viure i a treballar a Catalunya i que formen part d'aquesta nova immigració que està present en els nostres dies.

És un tema molt important; és un tema que n'hem parlat en altres ocasions, i nosaltres entenem, tot expressant ara el nostre desacord amb la Llei d'estrangeria perquè no resol d'una manera satisfactòria tot el que implica drets i deures que han de tenir els immigrants, tot expressant també el desacord amb com s'estan duent a terme els processos de regularització de les persones immigrades, que no són en absolut realistes i no responen a la situació present. I entenent que a partir de les competències que té la nostra comunitat autònoma, que haurien de ser més, eh? –també partim d'aquest supòsit–, sí que hi ha una qüestió que no està ben resolta, que és com fer front als dispositius d'acolliment de les persones immigrades.

És per això que nosaltres hem dit en altres ocasions que hi hauria d'haver un pla d'acollida, a Catalunya, de la població immigrada, un pla de primera acollida a Catalunya que definís les necessitats, un pla integral; és a dir, fet per la Generalitat de Catalunya. En aquests moments són els ajuntaments i consells comarcals qui ho estan fent, però nosaltres entenem que aquesta qüestió hauria –sense treure precisament aquesta necessitat que els ajuntaments i els consells comarcals s'impliquin perquè estan totalment implicats en aquesta qüestió–, la Generalitat de Catalunya hauria de fer un pla integral de primera acollida, definint primer les necessitats. I, per altra banda, posant en funcionament mesures de caràcter integral per tal que les persones acabades d'arribar puguin resoldre els diferents aspectes –aquelles

que ho necessitin, clar— puguin resoldre els diferents aspectes relacionats amb el seu establiment inicial.

I per poder fer això, el lògic seria que es fes com s'està fent en algunes poblacions, per exemple, Rotterdam, que la persona s'inscriu en el municipi allà on viu, s'inscriu a l'oficina pertinent de l'ajuntament i allà li donin totes les orientacions i suport necessari en el mateix moment en què s'inscriu, per poder fer tots els passos per matricular les criatures, tenir orientació laboral, per veure quin accés a cursos pot tenir de cara a coneixement lingüístic i cultural, per exemple, tot el que és accés als serveis sanitaris, etcètera, d'immediat, d'immediat. I entenem també que aquest Pla d'acollida hauria d'incorporar mesures de caràcter integral per fer front a la situació d'algunes persones immigrades que, en trobar-se en situació irregular, estan abocades a situacions de risc social. I, per tant, atendre, tenir dispositius d'atenció social urgent al carrer, una xarxa de recursos per a immigrants en situació de risc social, que això ho demanaven entitats com SOS Racisme o Càritas, perquè es troben justament que han de resoldre aquestes qüestions.

Bé, això és necessari com seria necessària una avaluació constant d'aquest Pla d'acollida i una comissió de seguiment. Això és necessari.

No es planteja això exactament en aquesta Llei, encara que sí que aborda alguns d'aquests punts. No es planteja això exactament. El que es planteja és com a objectiu, i així és el propi títol de la Llei, que s'atorgui una carta d'acollida als immigrants, de cara que puguin tenir accés a aquests dispositius. Diu que s'ha de fer un pla d'acollida. És a dir, no nega la necessitat, però hi ha, diguéssim, un requisit previ que és que les persones que puguin accedir a tota una sèrie de recursos socials, etcètera, han de tenir prèviament una carta d'acollida. I aquesta carta d'acollida, per obtenir-la, s'ha de fer —es diu a la proposta— «una declaració expressa de la voluntat d'establir la residència en un municipi de Catalunya, no tenir antecedents penals i la realització d'un curs de formació que garanteixi coneixements bàsics», i s'enumera en què: en realitat sociolaboral, en drets i deures previstos a la Constitució i a l'Estatut, nocions de llengua i cultura i realitat social catalana, coneixements del municipi on s'hagi de residir. No sabem, perquè no s'especifica a la Llei, si aquest curs seria curt o llarg, amb moltes sessions o poques, i el caràcter d'organització. Però amb independència que sigui fàcil o no fer aquest curs, nosaltres entenem, nosaltres entenem que no hi ha d'haver requisits previs per poder accedir a allò a què les persones tenen dret, perquè aquests drets ja existeixen. Tot això que preveu la Llei que es presenta, la Proposició de Llei que es presenta, quant a donar assistència i protecció a les persones nouvingudes, pel que fa referència a assistència sanitària, a matriculació a les escoles, a accés a determinades activitats socials, a habitatge, etcètera, totes aquestes qüestions, les persones immigrades hi tenen dret tinguin o no una carta d'acollida. I, per tant, si hi tenen dret, tinguin o no una carta d'acollida, no entenem per a què serveix la carta d'acollida. Perquè, en definitiva, està fent una nova divisió, en aquest cas entre la mateixa població immigrada, entre els que tenen carta d'acollida i els que no en tenen.

Em poden dir..., i això la mateixa diputada que ha presentat aquesta proposta ho ha comentat, ahir ho vam comentar, això de dir, bé, aquest requisit és un dret; és a dir, el que aquí es demana com a requisit, que és fer aquest curs, jo li deia és que això és un dret més, és a dir, és una cosa que els immigrants hi han de poder accedir, però no ha de ser un requisit per poder accedir a res. I recordo que la Carme Porta em deia: «Bé, però és que no neguem que sigui un dret.» Però jo vull recordar una cosa bàsica en l'ordenament jurídic actual. Allò que es reconeix com a drets són coses incondicionals, que s'hi ha de poder accedir sense cap condició prèvia. Altra cosa diferent és que els immigrants tinguin obligacions que acompanyen aquests drets, i, lògicament, com tot ciutadà i ciutadana d'aquest país que té drets i té obligacions. Però l'accés a allò a què es té dret, evidentment, és un accés incondicional, perquè sinó no estariem parlant de drets.

És per això que nosaltres considerem que estem en desacord amb el model que aquí es presenta. Si entrem capítol per capítol, hi ha coses en les quals podem estar d'acord, altres que no. Però hi ha una cosa que no podem acceptar per qüestió de principis, per qüestió conceptual, que és que hi hagi un requisit com fer un curs que —hi insisteixo, no en sabem ni la durada, ni les característiques, ni el que implica—, que està creant una nova divisió entre els immigrants, els que tenen o no la carta d'acollida, i que es digui que per accedir a determinats serveis que estan ja reconeguts com a drets en la mateixa Llei d'estrangeria, s'hagi de passar per aquest curs. Però, lògicament, aquí s'incorporen coses que estem d'acord que els immigrants hi hagin de tenir dret, hagin de tenir com a dret i que la Llei d'estrangeria no reconeix: el dret a reunió, el dret a associació, posem per cas, el dret a participació en els afers municipals. Nosaltres entenem que això també és un dret que tenen les persones, encara que la Llei d'estrangeria, malauradament, no els ho reconeix, però que no solucionaria aquesta Llei si es tirés endavant; no ho solucionaria aquesta Proposició de Llei si es tirés endavant.

Per tant, nosaltres no podem acceptar i, per tant, ja anuncio que votarem en contra a la consideració d'aquesta Proposició de Llei, no podem considerar favorable tot aquest filtre que es posa per a la concessió de drets.

Per altra banda, i això, doncs, seria un element a afegir, un element a afegir, ja formaria part de l'articulat, ja formaria part del detall. Hi ha tota una sèrie d'aspectes en la Llei que converteix els immigrants en sospitosos, perquè sembla que se'ls ha d'explicar quins són drets i llibertats en el marc del compliment dels principis democràtics, per tant, se suposa que no saben quins són els principis democràtics, o s'ha de lluitar per l'absentisme escolar —que s'ha de lluitar—, però posar-ho en una llei suposa que els immigrants pateixen més absentisme escolar que altres, o es diu, per exemple, que s'han d'evitar les pràctiques que atempten contra la salut de les persones, especialment les dones; és clar que sí! Els immigrants i els altres, també. Què els explicarem, per exemple? Que no han de fumar, que això atempta contra la salut de les persones? Que no han de prendre drogues, que això atempta contra la salut de les

persones? O hi han coses que no s'expliciten i no es diuen, i que els fa sospitosos d'altres coses?

Per tant, a part d'un cert paternalisme...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...que això ho podríem –sí, acabo–, que això ho podríem solucionar en qüestió d'esmenes, hi insisteixo, el nostre desacord és en el model, un model que el que fa és introduir requisits per accedir a drets bàsics, a drets ja reconeguts, i en això nosaltres hi estem en desacord.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'actual redactat de la Llei d'integració social dels immigrants –per cert, la mateixa Llei que Esquerra Republicana va votar en contra al Congrés dels Diputats– iguala en drets i també en deures els immigrants que arriben al nostre país de manera legal amb els espanyols o amb els catalans d'enèsima generació.

L'article 13.1 de la Constitució espanyola estableix que els estrangers han de gaudir a Espanya de les mateixes llibertats públiques que garanteix el títol present, en els termes que estableixin els tractats i la Llei. Per tant, senyora Porta, la Llei 8/2000, l'anomenada «Llei d'estrangeria», reconeix els mateixos drets que els espanyols als estrangers que es trobin en el nostre país de manera legal.

La Llei orgànica 8/2000, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració social, va néixer amb l'objectiu que els estrangers que vulguin treballar en el nostre país ho facin amb totes –amb totes– les garanties i amb tots els drets que els corresponen com a treballadors, d'igual manera que els espanyols o que els catalans. Aquesta Llei, la Llei d'estrangeria, ha aconseguit una fita molt important: que tots els estrangers residents a Espanya, i, per tant, a Catalunya, tinguin absolutament els mateixos drets que els ciutadans europeus. Amb aquesta Llei, amb la Llei d'estrangeria, s'acaba una pràctica molt estesa en el passat, com és el fet que els estrangers portin a terme activitats laborals clandestines sense els drets i les obligacions que els corresponen com a treballadors de ple dret.

En canvi, amb aquesta Proposició de llei que avui presenta Esquerra Republicana a la consideració d'aquest Parlament es capgira l'esperit de la Llei d'estrangeria, es capgira, perquè, per una banda, tracta de superar l'actual marc legal a l'Estat espanyol, i, per l'altra banda, senyora Porta, amb la seva Proposició de llei discrimina els estrangers per raó del seu país d'origen. És a dir –és a dir–, que quedi molt clar el que proposa Es-

querra Republicana de Catalunya. Esquerra Republicana de Catalunya planteja que el Parlament de Catalunya faci una diferenciació entre immigrants, Esquerra Republicana vol que hi hagin immigrants de primera, els que provenguin dels països de la Unió Europea, i immigrants de segona, els que provenguin de països de fora de la Unió Europea, i planteja una cosa que, des del nostre punt de vista, és encara més greu: planteja que els que vinguin de fora de la Unió Europea se'ls doni una mena de paper, que vostès anomenen «carta d'acollida», que espero –que espero– de debò que aquests immigrants no hagin de cosir-se a la roba. I el que és més greu: vostès estan jugant amb la bona fe i amb l'esperança de molts –molts– immigrants il·legals que encara es troben al nostre país, estan generant falses esperances en un seguit de persones que saben, que han de saber, que la legalitat és l'única via possible per a la seva integració social.

I jo els dic, senyores i senyors diputats, senyors d'Esquerra Republicana, que no cap cap llei discriminatòria com aquesta per garantir els drets a les persones nouvingudes. No volem, senyores i senyors diputats, que Esquerra Republicana tracti de portar-nos cap a etapes fosques de la nostra història predemocràtica amb aquesta mena de salconduit previst a l'article 4 d'aquesta Llei.

A Catalunya, senyores i senyors diputats, disposem d'un pla interdepartamental d'immigració que garanteix raonablement la integració social dels immigrants. Des del Partit Popular de Catalunya reivindicuem la igualtat de drets i de deures per als immigrants que arriben al nostre país, d'acord amb les nostres lleis, i precisament per aquesta raó, senyores i senyors diputats, senyora Porta, el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyora Porta, jo puc estar d'acord, i el meu Grup, amb vostè en les crítiques a la política d'estrangeria o a la manca de política d'estrangeria del Govern central, també en la manca de mesures més explícites per part del Govern de la Generalitat, però li haig de dir que d'aquí endavant, pràcticament, en el text, en la literalitat del text, no en l'exposició que vostè ha fet, pràcticament no estem d'acord en res més.

I, a més a més, començaria per dir-li que, diferentment del que vostè ha dit, no em sembla una proposició de llei progressista. Ens sembla contradictòria, no veiem ben bé a qui beneficia i en què, hi veiem una barreja de drets i deures que pretenen regular drets, com algú ja ha dit, que ja estan regulats i concedir-ne alguns que és dubtós que des d'aquesta cambra puguem concedir, i la mateixa terminologia que empren és prou confusa.

Què vol dir, per exemple, que les persones nouvingudes mentre no arriben al termini legal per obtenir la ciutadania tindran dret a la «carta d'acollida»? Es refereix als qui no tenen papers? Se suposa, del que vostè ha dit, que sí, però del text, nosaltres no ho entenem així, perquè parlen constantment dels «residents».

Potser tot plegat és una ambigüïtat en part volguda, i és admissible, però, en tot cas, han de comprendre que si el mateix legislador, en aquest cas nosaltres, estem expressant que no tenim clar què és el que es vol dir, s'ha de pensar que difícilment ho entendreà la ciutadania.

Hi ha afirmacions que, d'entrada, a nosaltres ens semblen prou discutibles, com quan diuen que la nostra societat i la nostra Administració no estan preparades per a les eventualitats de rebre la immigració. Bé, això seria discutible. En tot cas, es podria fer millor, però dir que no hi estem preparats seria discutible.

Però el més greu, al nostre entendre, és que s'inventa aquest nou document, que nosaltres estem d'acord, com deia ara el senyor Sirera, que pot crear unes expectatives en persones que pateixen una enorme indefensió, i això, hi insisteixo, és el més greu, perquè a la indefensió legal de no tenir papers, que ja és molt gran i que és molt dur per a les persones que ho pateixen, hi hem de donar un altre tipus de resposta. El que no podem fer és crear aquesta ficció d'un nou document que no té validesa jurídica, però que pot aixecar unes expectatives en persones que estan aquí.

Vostès afirmen també, com es deia, que «aquesta carta...», i llegeixo literalment, «estipularà els drets i deures de persones nouvingudes i garantirà l'exercici dels drets per facilitar la integració a la societat catalana.» Francament, com es deia ara, els drets i deures dels estrangers estan delimitats per molts documents legals: la mateixa Constitució, la Llei d'estrangeria –nosaltres estem en desacord en alguns extrems d'aquesta Llei, ho hem manifestat, però, en tot cas, existeix i parla dels drets i deures– i, en general, totes les normes vigents que determinen ja les obligacions i els drets de les persones que resideixen en aquest país.

Per tant, el que entenem és que, fins i tot, és discutible jurídicament que la Generalitat pugui proveir algú d'un document, com vostès mateixos diuen a l'article 4.5, que sigui vàlid només al territori de Catalunya i només davant de les administracions catalanes.

A l'article 5 es diu que un cop la persona nouvinguda obtingui la carta d'acollida el Govern l'assistirà i protegirà. Preguntem nosaltres: si no tenen la carta d'acollida, no seran assistides ni protegides, aquestes persones?

Una altra qüestió és que hi hagi d'haver plans d'immigració, plans d'acollida. Nosaltres estem d'acord també, ho hem dit moltes vegades, que cal que Catalunya tingui un pla integral d'acolliment, és molt necessari, però això no treu que es pugui fer en un altre context i que, a més a més, ja tinguin l'obligació de fer-ho, els governs, tant de la Generalitat com, en alguns casos, els governs locals.

I ens sembla que a aquestes alçades no es pot fer el que fa l'article 3 quan diu que «el Govern de la Generalitat,

fer ús de les competències que li atorga la present Llei, intervindrà en l'acolliment de les persones nouvingudes i garantirà la seva integració a la societat catalana.» No, escolti'm, l'obligació de fer això ja està en nombrosos textos legals i, per tant, no la podem inventar ara, i menys amb una llei nova d'aquesta cambra.

I ja que parlem de «persones nouvingudes», diu el diccionari que «nouvingut» o «nouvinguda» és qui acaba de venir o ha arribat fa poc, i en el text aquest vostès diuen: «Tindrà consideració de persona nouvinguda o immigrada...», i ja es barreja, i no forçosament és el mateix, «el ciutadà o ciutadana d'un estat que no estigui integrat dins de la Unió Europea.» Si ve una persona nova, d'un estat de la Unió Europea, és nouvingut o no és nouvingut? Pregunto. I, en tot cas, si la carta és per als estrangers en general, i vostès diuen, a més a més, per establir les bases del futur de la societat catalana, preguntem si en aquestes bases de futur de la societat catalana no hi han de participar també les persones que, segons aquesta Llei, no serien nouvingudes, però sí que serien estrangeres, i no queda clar si serien o no serien immigrants.

Tampoc no s'entén que en aquesta consideració de nouvinguts o immigrants incloguin forçosament el cònjuge. Seria discutible, perquè el cònjuge té una distinció, Europa ha parlat sempre de l'acolliment dels familiars, del dret a la reagrupació, i, en qualsevol cas, podria donar-se la circumstància que el cònjuge o la cònjuge ja fos ciutadà d'aquest país, i, per tant, no s'entén molt bé per què aquesta Llei li havia de donar un dret que, probablement, ja tenia prèviament.

Vostès parlen també, i ens sembla un altre contrasentit..., que diuen: «És important establir les bases del futur de la societat catalana, posar en marxa un projecte cultural, econòmic, social, polític, que doni cabuda a les perspectives individuals, tant de les persones autòctones com de les nouvingudes.» Bé, en aquest plantejament ja hi estaríem d'acord, però si és també establir les bases del futur de la societat catalana, i també per part de les persones que ja estan aquí, per què això ho hem d'incloure en una carta d'acollida només de persones nouvingudes? Estem d'acord que les bases del futur les hem de marcar entre tots, i precisament per això no ha de ser en el marc d'una llei només per a nouvinguts o només per a immigrants, amb aquesta confusió que no es veu molt bé quina és.

I, finalment, hi ha també el tema dels cursos, aquí s'hi han referit. L'obligació de fer aquest tipus de cursos em sembla una mica exagerat. Naturalment que hem de fer plans integrals d'acolliment, hi estem totalment d'acord, podem començar a treballar quan vulguin, perquè ho hem dit tots en aquesta cambra repetidament, i ja seria hora que això s'estigués fent, però, en qualsevol cas, no podem obligar unes persones a fer un curs, això és un dret, com tants altres drets que ja estan reconeguts, i si tenen aquest dret, doncs, els l'hem de posar al seu abast. Què hauríem dit qualsevol de les persones que estem presents aquí i que hem treballat a l'estranger si per fer-ho ens haguessin obligat a fer un curs abans? Jo..., francament, m'hauria semblat una qüestió bastant inoportuna i no hi hauria estat d'acord.

De la mateixa manera, es parla també aquí de tot una sèrie de drets a l'educació, a l'assistència sanitària, en l'àmbit laboral, l'exercici professional, l'assistència jurídica, etcètera, que es diu literalment, a l'article 15.4, que «l'exercici d'aquests drets comportarà al mateix temps un seguit d'obligacions derivades del respecte a l'ordenament jurídic.» Ja s'ha dit abans per part també de la senyora Dolors Comas: hi ha uns drets que ja estan reconeguts, no cal que els reconeguem avui en cap llei nova, i, en qualsevol cas, aquests drets a totes les normes vigents es diu que són drets que, naturalment, estan contraposats a unes obligacions, i, per tant, no cal remarcar que aquestes obligacions les tingui específicament un col·lectiu determinat, perquè, a més a més, no és veritat. No hi ha cap col·lectiu que tingui més obligacions que els altres, igual que no hi pot haver cap col·lectiu que tingui més drets.

I, finalment, jo també vull posar èmfasi en una qüestió que avui fins ara ha passat desapercebuda i que em sembla fonamental. Nosaltres hem insistit repetidament que, a part de les polítiques d'Estat, a part de les polítiques de la Generalitat, que hi han de ser, han de ser més actives, se'ls ha de donar molta més importància, és també fonamental el que pugui fer la Unió Europea en matèria d'immigració i d'acolliment, i, en aquest sentit, vull remarcar que precisament ahir el Parlament Europeu va aprovar un informe, elaborat per l'eurodiputada catalana socialista Anna Terron, però aprovat ahir, com dic, pel Parlament Europeu, precisament de comentari i amb algunes propostes de modificació a la Directiva que ha d'aprovar molt aviat la Comissió Europea en matèria d'immigració.

I miri, curiosament s'hi defensen algunes coses que hem reclamat tots i que vostès també reclamen en aquesta carta i que és important que defensis Europa, i, a més a més, en una directiva, com ara que els individus que resideixen a la Unió Europea sense permís de treball tinguin la possibilitat de desenvolupar legalment una activitat econòmica per compte propi; com ara que els estats membres concedeixin a nacionals de tercers països una entrada i residència durant sis mesos per buscar un lloc de treball i assistir a cursos de formació professional, això ho hem demanat tots, per obtenir un lloc de treball; com ara que s'introdueixi més flexibilitat per permetre que l'immigrant canviï de lloc de treball amb menys traves burocràtiques; el Parlament Europeu no està d'acord que els estats membres puguin limitar l'accés a l'educació, perquè hi ha països que ho fan, no el nostre...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

Durant el debat també es va dir que s'està a favor d'una política europea d'immigració –acabo, perdoni, senyor president–, i que s'han rebutjat determinades esmenes que recomanaven a alguns estats que no es podia fer una política pròpia de cada estat, sinó que havia de ser una política harmonitzada de tota la Unió Europea.

Per tant, senyora Porta, nosaltres entenem que la part positiva que hi poguéssim haver en les propostes de la seva

Proposició de llei precisament vindran més aviat o més tard a través de la Unió Europea, i esperem, per part nostra, que sigui al més aviat millor. I, per tant, com poden suposar, el nostre Grup també s'oposarà a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I ara, en nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Neus Munté.

La Sra. Munté i Fernàndez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors, senyores diputades, segons l'exposició de motius de la present Proposició de llei, els seus objectius són fonamentalment dos, i així ho ha explicat també la senyora Porta en la seva intervenció: fixar els drets i deures de la persona nouvinguda i garantir l'exercici d'aquests drets, i facilitar la seva integració a la societat catalana. Amb aquests objectius qualsevol hi pot estar d'acord, nosaltres també. Però no, en canvi, amb l'instrument que es proposa per fer efectius els drets dels nouvinguts.

En primer lloc hem de dir que no compartim que, en una qüestió tan important, però alhora també tan delicada com és la situació de les persones immigrants, especialment aquelles que es troben en situació administrativa irregular, es puguin encendre focs d'encrenalls, es puguin crear falses expectatives parlant d'una carta d'acolliment, d'un document provisional d'estada, que pot crear dubtes, que pot crear confusions en creure que, amb la seva obtenció, ja es viu de forma legal al país, sense necessitat de cap altre requisit, sense necessitat d'observar els requisits que estableix la legislació vigent en matèria d'estrangeria.

Per tant, no podem estar d'acord que es vengui que amb aquesta Carta d'acolliment, o com es vulgui anomenar aquest document, es pugui regularitzar la situació administrativa de les persones, perquè, a més, això tots sabem que no està a la mà del Govern català. Igualment injust seria l'efecte crida que això podria provocar. No es podria donar una resposta adequada i encara complicaria més la situació d'aquestes persones.

Però és que, a més, el Govern català, el nostre Govern, no es presenta amb les mans buides davant d'aquesta qüestió, sinó que garanteix tot una sèrie de drets a les persones nouvingudes i, a més, com a país comptem amb un model d'acolliment, amb un model d'integració que dona resposta a moltes –és veritat que no a totes, però sí a moltes– de les qüestions que es plantegen.

Catalunya ha estat la primera comunitat autònoma que ha dictat, que ha desplegat, la Llei d'estrangeria mitjançant un decret, el Decret 18/2001, que ha concretat i que ha ampliat la prestació de determinats serveis públics vinculats a drets dels estrangers, com ho és per exemple el dret a l'educació obligatòria de tots els menors que estan a Catalunya, el mateix succeeix amb el dret a l'assistència sanitària, ajuts a l'habitatge, accés als serveis socials d'atenció primària i especialitzada, i l'assistència jurídica gratuïta, entre d'altres. I no es fa

dependre de cap requisit, sinó que són drets que tenen aquestes persones, independentment de la seva situació administrativa. Són drets i punt.

I en concret, per fixar un exemple, diguem-ne, palpable, l'article 9.2 d'aquest Decret ha establert que els estrangers en situació administrativa irregular tenen dret a la pràctica totalitat dels serveis d'atenció social primària, concepte que va més enllà dels serveis bàsics que preveu la Llei estatal d'estrangeria. I això ha estat possible, a banda d'una voluntat política del Govern, d'acord amb el règim constitucional i estatutari de distribució de competències, ja que la Generalitat té competència exclusiva en matèria de serveis socials.

Per tant, allà on estatutàriament, allà on s'ha pogut, hi ha hagut una ampliació dels drets d'accés dels estrangers als serveis i les prestacions, independentment de la seva situació administrativa, equiparant-los a la resta de ciutadans.

I és ben cert que les limitacions competencials ens impedeixen articular una política integral en matèria d'immigració ja que el nucli dur, s'ha dit abans, el nucli dur d'aquestes competències correspon a l'Estat. I per aquest motiu el Govern, aquest Grup Parlamentari i altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, com el seu, continuarem, ben segur, reclamant la competència en la tramitació i concessió dels permisos de treball i residència, i en la determinació de contingents.

Ara bé, voldria deixar clar que, tot i aquestes limitacions competencials, s'ha desplegat una clara acció de Govern per donar respostes, per donar serveis, per donar prestacions socials que tenen una directíssima, una primeríssima incidència sobre els nousvinguts: sanitat, educació, habitatge, serveis assistencials.

I deia que tenim un model propi d'integració, un model que es fonamenta en la igualtat de drets i deures –drets socials, deures civils–, un discurs avui majoritàriament assumit per tothom, però voldria recordar que en un inici no va ser precisament benvingut sinó tot el contrari, va ser força criticat. Tenim un model que no ha apostat mai per un sistema d'estructures paral·leles que pogués provocar o perpetuar situacions de segregació, sinó que l'atenció als immigrants sempre s'ha fet des del marc ja existent d'institucions, de programes, de serveis.

Voldria fer també referència, atès que la Proposició de llei hi fa especial èmfasi, a la llengua catalana com a llengua d'integració. Nosaltres hi estem d'acord, òbviament; la nostra llengua, la catalana, és un instrument indispensable per a la integració i per a l'arrelament de les persones nousvingudes. Tant és així que el Govern català també hi ha apostat sempre. I voldria, també, posar sobre la taula que recentment s'han posat en marxa tota una sèrie de mesures molt concretes destinades a facilitar al màxim l'aprenentatge de la llengua catalana per part de les persones nousvingudes, com per exemple la gratuïtat dels cursos de nivell bàsic de català, promoguts pel Consorci per a la Normalització Lingüística. També l'atenció als pares dels alumnes immigrants, mitjançant accions d'acolliment lingüístic i l'atenció que es desplega en l'àmbit educatiu, en l'àmbit de l'ensenyament, sobre els infants, els nois i les

noies estrangers que s'incorporen al nostre sistema educatiu.

En conjunt, la Proposició de llei que estem debatent ordena, en el sentit que cataloga, estableix, tot un seguit de drets i deures, serveis a què poden accedir els nousvinguts, molts dels quals ja són previstos i es contemplen accions que també ja són desplegades mitjançant, per exemple, el Pla interdepartamental d'immigració o el mateix Consell Assessor per a la Immigració, que està enllestit un document sobre el model d'acollida.

Creiem que la integració dels immigrants, en definitiva, ha de ser abordada des del màxim rigor i seriositat. I això no vol dir que no es pugui ser agosarat. I ho dic perquè en la presentació que es va fer, la presentació pública que va fer el Grup d'Esquerra Republicana d'aquesta iniciativa es deia que s'havia de ser agosarat en matèria d'immigració. Jo crec que aquest Parlament va ser agosarat i va ser valent quan va treballar i va arribar a unes conclusions a partir de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya. Crec que el Govern català també és valent i és agosarat quan diu que vol intervenir activament en el disseny de les polítiques d'immigració, en un sentit ampli, i crec que també és agosarat quan desplega accions destinades a canalitzar els fluxos migratoris amb l'obertura de les oficines Xila –també s'ha comentat–, una iniciativa que vostès saben que no compta amb tot el suport que ens agradaria que tingués per part del Govern de l'Estat i que recentment ha manifestat, doncs, la seva negativa a subscriure un conveni que havia estat proposat pel Govern de la Generalitat.

Malgrat això, entenem que cal treballar en aquesta línia i, a més, no deixa de ser, això, un mandat d'aquest Parlament, ja que en la Moció aprovada per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, el passat 13 de juny, dèiem, dèiem tots, d'instar el Govern de la Generalitat a promoure la contractació en els països d'origen amb l'obertura d'oficines de formació i orientació, Xila.

Per tant, es pot ser agosarat respectant el marc de què tots ens hem dotat i, òbviament, apostant per eixamplar-lo, si no, mai ens bellugaríem de lloc. Però el que no podem és crear una mena de ficció, ja que del que estem parlant és de persones i, per tant, amb legítimes expectatives, amb legítimes il·lusions de prosperar, de progressar, que podrien acabar esdevenint en frustració.

Per tot el que he dit, no donarem tampoc, nosaltres, a aquesta iniciativa, però en honor a la veritat he de dir que no hem entès, nosaltres, en cap moment, que es tractés de sospitosos els immigrants en el contingut d'aquesta Proposició de llei. En tot cas no hem entès altres coses, o no podem compartir, o discrepem profundament d'altres aspectes, però no hem entès això. I el que creiem és que cal treballar des del consens de totes les forces polítiques, com s'ha pogut fer fins ara en aquest aspecte, afortunadament, per millorar la situació de totes les persones que conformen la nostra societat –que és una de sola i ho continuarà essent, ben segur– i per garantir que l'exercici dels drets i els deures com a ciutadans, aquest exercici dels drets i deures es pugui fer sempre dins d'uns mateixos paràmetres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara a cridar a votació. (*La Sra. Porta i Abad demana per parlar.*)

Demana la paraula per...?

La Sra. Porta i Abad

Per contradiccions, senyor president, perquè...

El president

Ha estat un torn de posicionament, però, vaja...

La Sra. Porta i Abad

Bé, n'hi han hagut unes quantes, de contradiccions.

El president

Té mig minut.

La Sra. Porta i Abad

Nosaltres entenem que Convergència i Unió es posiciona contràriament, atès que, malgrat que ha fet coses, no és una prioritat la immigració. Entenem que el Partit Popular es posiciona en contra, perquè és evident que és coherent amb la seva Llei d'estrangeria, que és altament discriminatòria, però no entenem que el Grup Socialista i Iniciativa per Catalunya Verds es posicionin contràriament, perquè en definitiva això és allunyar-nos de la vella Europa, és deixar-nos d'acostar a les polítiques de benestar que es desenvolupen a Dinamarca o a Holanda, i és crear 200.000 fantasmes al nostre país.

Nosaltres no parlem d'immigració legal, com ha parlat el senyor Cirera o el senyor Masllorens. Nosaltres estem donant cabuda a aquelles persones nouvingudes, i no entesa com a definició de diccionari, atès que les persones residents a Europa tenen lliure circulació en les fronteres d'Europa, sinó a aquelles persones que no hi tenen accés i que se'ls demana una sèrie de requisits i que la Llei d'estrangeria...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Porta i Abad

...els està tancant les fronteres...

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

(*La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.*)

Quan truco a votació és precisament perquè no es doni això, eh? Que hi hagi la similitud... Sí, no, no, té tota la raó. Té mig minut. No, té trenta segons.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Jo crec que, tenint en compte la referència directa que s'ha fet a Iniciativa per Catalunya per no votar aquesta proposta de resolució, vull refermar que el nostre Grup està absolutament a favor que es posin totes les mesures necessàries perquè el nostre país, que és plural ja en la seva composició, pugui integrar la immigració. I, per tant, el vot en contra a aquesta resolució es deu justament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...que es posen filtres per a aquesta integració de la població immigrada...

El president

Gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...i, per tant, ratifico el nostre vot.

El president

Gràcies. Senyor Masllorens, mig minut.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Molt breument. De la mateixa manera que no ens agrada una carta per a immigrants, tampoc ens agrada que hi hagi un partit que distribueixi cartes de progressisme. Nosaltres hem justificat la nostra posició.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, ara a sotmetre a votació la presa en consideració de la Proposició de llei sobre la Carta d'acolliment per a les persones nouvingudes a Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concertació dels serveis sanitaris a Catalunya
(tram. 302-00290/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la concertació dels serveis sanitaris a Catalunya. En nom del Grup Popular la presenta la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller. (*Remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que ens permetin continuar aquest punt de l'ordre del dia. Esperis un segon, senyora diputada. Pot començar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com vaig exposar en la meua interpellació, el sector concertat (*persisteix la remor de veus*) té un pes específic en el sistema sanitari català, perquè la xarxa de proveïdors d'accés públic a Catalunya realitza el 72% de l'activitat hospitalària d'aguts...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego silenci, si us plau. Esperi's. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Com deia, el sector concertat realitza el 72% de l'activitat dels hospitals d'aguts, el 100% del sociosanitari, el 100% de la salut mental, el 69,6% de les consultes externes i el 76,8% de les urgències. Tot això s'organitza mitjançant el contracte de compra de serveis, que és l'instrument primordial de relacions del Servei Català de la Salut i el proveïdor. Aquests hospitals privats o fundacionals concerten la compra del servei sanitari al Servei Català de la Salut, que fixa unes condicions que els perjudica la seva viabilitat financera, perquè hi ha un endarreriment considerable en la signatura dels contractes, de la publicació de les tarifes –només recordar que l'any passat es van publicar el 30 de setembre– i un endarreriment, també, en el pagament de les regularitzacions.

Per altra banda, compren serveis sanitaris per sota del cost, tenen molt marge residual, un percentatge el compren encara molt per sota del seu cost i paguen amb un endarreriment que supera els nou mesos. Tot això afegeix un deute al sector sanitari que oscil·la entorn d'uns 450 milions d'euros. Això fa que gran part del deute sanitari l'estigui suportant aquest sector.

És per aquest motiu que el Grup Popular va presentar una Moció que recull sis punts, i el primer dels seus punts proposa modificar els contractes de gestió per prestar serveis sanitaris en què inclou que s'han d'establir contractes de compra de durada quadriennal, amb autorització de despesa plurianual, que inclogui una clàusula de revisió de l'IPC i amb una regularització del volum de compra segons l'activitat per poder comprar a mitjà termini. Això garantiria que molts centres sanitaris poguessin comprar aquesta activitat i els permetria tindre una determinada estabilitat que, per una altra banda, no poden tindre.

Aquest contracte de compra, a més a més, nosaltres proposem que tingui un «clausurat» més clar, concret i sintètic, que especifiqui els serveis que es compren i que detalli també les seves característiques i el preu, així com la reducció dels terminis de pagament. Creiem que també és convenient, i és necessari, a més a més, modificar la modalitat del pagament amb una modificació de terminis que no excedeixin els setanta-cinc dies des de la prestació del servei. Ho hem modificat per tal que s'inclogui en el que és la presentació de la factura. Creiem també que és necessari que se signin en el primer trimestre i després, a més, que es publiquin totes aquestes tarifes també en el primer trimestre de cada any, per tal que tothom que vulgui acollir-se a

aquest règim de concert tingui suficient coneixement de les tarifes que els aplicaran.

Com deia abans, l'objectiu és garantir la viabilitat financera i la planificació de tots aquests centres sanitaris. Per altra banda, considerem que és necessari distribuir aquests recursos disponibles entre els diferents proveïdors en base a criteris objectius i homogenis, flexibles i adaptables a les necessitats, amb donacions suficients per tal de garantir l'equilibri financer i eliminar progressivament la marginalitat que abans comenàvem.

Creiem també convenient crear una central de resultats que permeti avaluar i comparar de manera homogènia els proveïdors i la seva relació amb el cost-benefici per tal de tenir un coneixement de l'eficàcia de tots aquests procediments i racionalitzar, a més, també, les subvencions a l'explotació del capital de determinats centres.

Per últim, proposem separar definitivament les entitats i les activitats del finançador i el comprador.

El nostre Grup, amb aquesta Moció..., han presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup de Convergència i Unió. I avanço, senyor president, que acceptarem l'esmena número 1 de Convergència i Unió, l'esmena al punt 2 i l'esmena, també, al punt 4, i transaccionarem els punts 1b, 2c, 3d i també el punt 3 i el punt 5, amb l'esmena que ara mateix li lliuro i de la qual els altres grups ja en tenen coneixement.

El president

No he seguit la relació, i si m'ho pogués tornar a repetir..., o ja m'ho diu aquí per escrit? No, aquí només hi ha...

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, les transaccions. Al punt 1 acceptem l'esmena.

El president

La del punt 1, accepta l'esmena; quina esmena és?

La Sra. Esteller Ruedas

1 de Convergència i Unió.

El president

La 1 de Convergència i Unió, sí.

La Sra. Esteller Ruedas

La 2, no.

El president

La 2, no.

La Sra. Esteller Ruedas

La 3 està transaccionada.

El president

Transaccionada.

La Sra. Esteller Ruedas

La 4 també està transaccionada; la 5 sí que l'accepto; la 6 està transaccionada i la 7 sí que l'accepto.

El president

I la 7..., i la d'Iniciativa per Catalunya?

La Sra. Esteller Ruedas

I a la d'Iniciativa per Catalunya, li oferiria una transaccional per tal que, si acceptés donar coneixement la contractació dels serveis sanitaris en règim de concert en què constin els requisits i les condicions assistencials acordats.

El president

Hi ha aquesta transaccional acceptada?

La Sra. Esteller Ruedas

No ho sé.

El president

No ho sabem. Això és dramàtic en aquests moments.

La Sra. Esteller Ruedas

Només donar-ho a conèixer, però considerem que no és convenient que es publiqui en el BOPC en els termes en què està plantejada.

El president

A veure, senyora diputada, si és transaccionada, accepta la transaccional, però si no arriba la transaccional a la Mesa vol dir que no accepta l'esmena. *(Veus de fons.)* Perfecte.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, està en les seves mans això, senyora Dolors Comas d'Argemir. Té la paraula, vostè mateixa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

A veure, breument, nosaltres hem analitzat la Moció presentada per la senyora Àngels Esteller, que el que va adreçada és a millorar les condicions i les fórmules de gestió dels contractes de compra, bàsicament, per tant, dels centres concertats.

Nosaltres hi ha una qüestió de model, que és a partir del qual ens abstenem en la votació, malgrat que entenem que hi ha coses que són molt raonables, de les que aquí es presenten, per exemple, doncs, que es pagui amb un determinat límit de temps, que fins i tot els noranta dies ja ens sembla molt, perquè amb seixanta i a partir del que la mateixa Llei estableix ja seria suficient.

En tot cas, dir que la nostra objecció –i, per tant, ens abstenem en el conjunt de la Moció– per la qüestió de model és perquè nosaltres estem en desacord que es

vagi ampliant la concertació de serveis en el cas dels ambulatoris, per tant, en els centres d'atenció primària, cosa que, de fet, aquí parteix d'aquest fet, que és una realitat, però, d'acceptar també aquesta realitat, cosa que a nosaltres no ens satisfà; és a dir, una cosa és la situació de l'àmbit hospitalari que va implicar la creació o que per poder crear la pròpia xarxa pública d'atenció sanitària s'hi va haver d'incorporar hospitals privats, en aquesta xarxa pública, i abocar-hi diners públics perquè fessin activitat pública també, i una altra és que això es faci en el sistema d'assistència primària, que nosaltres hi estem en desacord.

Vam presentar una única esmena en el sentit que considerem que és positiu que hi hagi transparència en la publicació de la contractació dels serveis sanitaris, però aquesta transparència s'havia de portar, podríem dir, al màxim, i, per tant, el sentit de l'esmena és que s'especifiqués, en això que cal aprovar, el tipus d'informació, s'especifiqués la contractació dels serveis sanitaris en règim de cadascun dels concerts i que constessin les condicions econòmiques, assistencials, etcètera, que es posen en el concert i els resultats respecte al sistema anterior. En la mesura que l'esmena transaccional això últim, justament, és el que no incorpora, nosaltres preferim deixar..., és a dir, no acceptar la transaccional i deixar-ho, en tot cas, com estava.

Res més, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció, una moció, doncs, llarga que fa referència, com bé s'ha explicat, a tot el que és els concerts sanitaris, en els quals en primer lloc jo vull agrair la bona disponibilitat per part, doncs, de la ponent del Partit Popular per arribar a un acord, malgrat que en un punt determinat, doncs, no ha estat possible arribar a aquest acord, però li agraïm la voluntat que hi ha hagut en tot moment, de poder-ne parlar i de mirar d'arribar al màxim nivell d'acord, com jo crec que s'ha produït.

Respecte al punt 1a, que és on nosaltres no podem donar suport a la Moció, tal com està redactada, entenem que, tal com estableix el Decret en aquests moments, anualment es poden revisar les clàusules relatives a l'activitat d'acord amb les necessitats assistencials de la col·lectivitat, que aquestes són, doncs, canviants, no d'un dia per un altre, però sí que establir-ho a un llarg termini, com són els contractes que actualment hi ha a sis anys, que això és complex i, per tant, no és possible. I, per tant, entenem que això trencaria o dificultaria una flexibilitat que és necessària per tal de poder establir l'adequació, les necessitats de la població, l'oferta sanitària dels centres i, per tant, les prioritats que el CatSalut –que té com a referència el pressupost aprovat anualment en el Parlament de Catalunya–, doncs, ha de tenir en compte. Hem de tenir present que la partida destinada a concerts representa el 33% del pressupost de CatSalut i, per tant, en aquest sentit, es fa,

lògicament, i com no pot ser d'altra manera, un esforç, però entenem i insistim que és necessària aquesta possibilitat de flexibilització al llarg del temps en funció de les prioritats que es marca per part del Govern.

Per tant, aquest és un punt al qual nosaltres, doncs, no podrem donar suport.

Respecte al punt *b*, hem arribat a una transaccional, finalment, de poder establir com seran aquests pagaments i que aquests pagaments puguin ser assumibles. Hem arribat també a un acord, i jo crec que important del que és modificar la modalitat de pagament amb reducció de terminis que no excedeixi en aquest cas els setanta-cinc dies, una vegada, doncs, siguin presentada la facturació mensual, objecte de la prestació dels serveis sanitaris. Per tant, en aquest sentit creiem que és positiu.

Respecte al punt *d*, en què se'ns sollicitava, entenem i agraïm, doncs, que s'hagi acceptat la nostra esmena, la possibilitat que els acords siguin al llarg del primer semestre. Un primer trimestre, doncs, moltes vegades es fa curt i, per tant, seria allò de votar una cosa en la qual sabem que no hi podríem donar compliment. I, per tant, en aquest sentit, doncs, veiem positiu que s'arribi finalment a aquest acord.

Respecte al punt 3, doncs, hi ha també un acord important d'aconseguir que els pagaments aprovats vagin a reduir progressivament la marginalitat i així s'afavoreixi la viabilitat econòmica dels centres sanitaris. Aquest és un tema important i, per tant, a tenir en compte.

Respecte al punt 6, procedir a racionalitzar i donar transparència a les subvencions en l'explotació i el capital de determinats centres. Aquest és un tema en el qual, doncs, també hem pogut arribar a un acord, i ens satisfà.

I respecte al que és pròpiament el punt 6, doncs, quedaria..., els punts 5 i 6 quedarien tal com estan en la Moció.

Per tant, tal com hem manifestat, el Grup de Convergència i Unió votariem favorablement, doncs, les diverses transaccionals i els diferents punts de la Moció, a excepció del punt 1*a*. I respecte a l'esmena presentada per Iniciativa per Catalunya, doncs, votariem en contra, entenent que en aquest sentit hi ha transparència. Hi ha un consell de direcció en què s'aproven aquests convenis, en els quals hi han les patronals, hi han els sindicats, hi ha també, lògicament, el Govern, hi ha en aquest sentit transparència i, per una altra banda, doncs, també, cal tenir en compte que és un contracte entre particular i Govern i, per tant, en aquest sentit cal, doncs, atènyer-se al que la legalitat en aquest sentit permet.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyora diputada, vol votació separada de l'1*a*?

La Sra. Borràs i Solé

De l'1*a*, exactament.

El president

D'acord, gràcies. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. La interpellació que va presentar el Grup Popular en el darrer Ple i la Moció que veiem avui tenen, penso, aspectes prou interessants com per fer un debat a fons, segurament que el curt espai de temps que tenim no ho permet, però que afecta, jo diria, una de les qüestions més problemàtiques que en aquests moments hi ha en la sanitat catalana, millor dit que afecta una de les qüestions més problemàtiques que hi ha en la gestió de la sanitat catalana, que no és ben bé el mateix.

Jo, d'entrada, diria que, també, no ens equivoquem, avui no estem debatent, en cap cas, si la primària l'ha de fer l'ICS o l'han de fer entitats concertades, aquest no és el debat –aquest no és el debat. Aquí hi ha una realitat evident que és que a Catalunya en aquests moments hi ha un model, que és un model que està condicionat pel passat, que és un model condicionat per les lleis que es van aprovar, i recordo que la LOSC, concretament, que és una mica la que acaba de definir i de perfilar tots aquests dissenys i que conseqüència de la LOSC és el que estem discutint avui aquí, doncs, és una llei que en principi surt bastant més consensuada del que podria semblar en determinats moments d'aquesta cambra.

Per tant, estem parlant d'una qüestió de gestió estrictament, no estem debatent si la primària la gestiona l'ICS o la primària la gestionaran centres concertats. D'altra banda, penso que aquest és un debat, com he dit en múltiples ocasions en aquesta mateixa cambra, és un debat pendent que l'hauríem de fer i l'hauríem de fer amb una certa urgència, perquè fins ara, desgraciadament, aquest debat no s'ha fet bé. No s'ha fet bé en cap cas.

Dit això, el que ens planteja avui el Grup Popular en la seva Moció és plantejar tot un seguit de facilitats en el que és el dia a dia, en el que és la gestió. Tot un seguit de facilitats que des del nostre punt de vista i coneixent la dinàmica de gestió de la majoria d'hospitals d'aquest país és absolutament indispensable. És absolutament indispensable perquè moltes vegades el que ens passa és que veiem que el Servei Català de la Salut, doncs, ha de concertar serveis hospitalaris i a vegades es concerten per una qüestió de necessitat territorial, per una qüestió que el disseny del mapa sanitari s'ha fet com s'ha fet i, per tant, doncs, no hi ha cap altre remei, i això deu estar bé, però de vegades es concerten perquè aquell hospital o aquell altre tenen un problema greu econòmic o tenen una fallida o resulta que la gestió no s'ha fet prou bé i llavors els han d'incorporar per tal de poder resoldre determinades qüestions. I, això, moltes vegades, des del punt de vista global del sector no s'acaba d'entendre de cap de les maneres.

Per tant, penso, pensem que totes aquelles mesures que es puguin plantejar per tal de racionalitzar, per tal de fer transparent, per tal d'agilitzar la despesa dels hospitals del nostre país, doncs, segurament que seria no només

una mesura intel·ligent i ben acollida pel sector, sinó sobretot podria ser una mesura que donés una mica d'aire al que en aquests moments, com deia abans, representa un dels problemes més greus que té el sector sanitari en la seva gestió, que és l'ofegament econòmic de molts centres precisament perquè l'Administració paga tard i paga malament. I quan dic tard vull dir molt tard, extraordinàriament tard, fins i tot més enllà del que és habitual en altres sectors de la mateixa Administració, i quan dic malament no ho dic només en el sentit que acostuma a ser per sota del que hauria a pagar, o sigui, acostuma a pagar el servei per sota del que hauria a pagar en realitat, sinó que a més a més això provoca unes negociacions llargues, complexes, difícils fora de temps... I això és molt important: fora de temps. S'estan tancant anys pressupostàriament en els quals el concert encara no s'ha acabat de discutir, eh? Hi han elements de concert pendents de discussió, però l'any ja s'ha acabat, i les nòmines s'han hagut de pagar, i el material sanitari s'ha hagut de comprar, i les inversions s'han hagut de fer.

Per tant, aquesta és la situació, i aquesta és la realitat. I això passa en el sector hospitalari, i això passa en el sector sociosanitari, i això passa en el sector ambulatori que en aquests moments ja estigui gestionant primària. Per tant, el que no podem fer és amagar el cap sota l'ala i ignorar o fer veure que no existeix un problema que existeix.

Que això no és la solució als problemes econòmics de la sanitat a Catalunya? Sens dubte, per descomptat. La solució als problemes econòmics de la sanitat a Catalunya passa per solucions molt més importants, d'una quantia econòmica evidentment molt més notable i que, d'alguna manera, algun dia també algú haurà de fer que es visualitzi, perquè, en definitiva, el que és evident és que en aquests moments o hi ha una injecció forta que el nou sistema de finançament no ens està donant –i això ho pagarem d'aquí a poc temps–, o realment tindrem problemes greus perquè aquest sector pugui sobreviure en condicions.

El que estem fent avui amb l'aprovació d'aquesta Moció, si finalment s'acaba aprovant, és fer les coses molt més simples, molt més fàcils, molt més senzilles en el dia a dia, cosa absolutament fonamental, perquè, en definitiva, com he dit abans, s'ha de comprar material sanitari, s'han de comprar medicaments, s'han de fer inversions i s'han de pagar nòmines, i això, de vegades, el sector té greus problemes per poder-ho fer.

El nostre Grup Parlamentari, amb les transaccions que s'han consensuat i les esmenes que s'hi han incorporat, votarà íntegrament el text d'aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras...

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, el Grup Socialista donarà suport a la Moció que ha presentat el Grup del Partit Popular, perquè, doncs, d'alguna manera, re-

cull algunes de les reivindicacions del sector concertat, del sector públic concertat, de tot el que és la xarxa hospitalària d'utilització pública, i d'aquells que gestionen serveis sanitaris que, en definitiva, doncs, són de la sanitat pública. Perquè, d'alguna manera, el que intenta aquesta Moció en algunes coses, doncs, és que aquells centres que gestionen serveis sanitaris públics puguin saber amb una mica més d'antelació, amb una mica més de temps de com ho saben fins ara, quines són les condicions del concert, per tal que puguin planificar la seva feina i la seva gestió.

Jo no estic d'acord, com deia la diputada Dolors Comas, que aquesta Moció obri cap via a la concertació o a la privatització de la primària. És més, aquesta Moció és una moció que el que diu és tota una sèrie de mesures de gestió que es diu al Govern que modifiqui per tal de prestar els serveis sanitaris en règim de concert en unes altres condicions, o en unes millors condicions de seguretat, perquè es pugui fer més bé la feina i, en definitiva, els serveis que donem als ciutadans.

Jo crec que és això, millorar les condicions dels concerts sanitaris, i és en aquest sentit, doncs, que nosaltres hi donarem suport. Millorar sobretot, també, el que és la transparència i la publicitat en la concertació de serveis; creiem que aquí hi ha molt camí a córrer, que potser la Moció no diu tot el que a nosaltres ens agradaria que digués una vegada, doncs, fetes les transaccions, però sí que comença a fer algunes coses amb una mica més de transparència i publicitat en el que són les condicions del concert.

També millora els terminis en què s'han d'acordar els concerts, tal com ha quedat a la transacció, no com ho deia inicialment la Moció –que per això nosaltres en aquest sentit no ho vam esmenar–, que deia que dintre del primer trimestre quedessin fets els concerts, perquè al final queda dins del primer semestre. Però, bé, ja és alguna cosa, perquè, malauradament, des de fa molts anys, la queixa de tot el sector concertat és que no és fins a final d'any que no es té el concert d'aquell any mateix, la qual cosa, realment, fa molt difícil planificar quina ha de ser l'activitat i com poder complir tota una sèrie de condicions que hi han en els concerts, si aquests no s'acorden fins al setembre o l'octubre d'aquell mateix any.

Per tant, creiem que en aquest sentit, ja és alguna cosa. Ens hauria agradat més que hagués quedat tal com ho deia inicialment, dintre del primer trimestre, però, bé, hi donarem en conjunt, tal com es posa a votació la Moció, el nostre suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació...

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que ens posem en disposició de votar el text presentat pel Grup Popular, introduint-hi..., no l'esmena transaccional, que no ha arribat a aquesta Presidència, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds –per tant, no–, introduint-hi

les esmenes números 1, 5 i 7 de Convergència i Unió i les tres transaccionals, que descansen sobre la 3, la 4 i la 6. Senyora diputada, d'acord? *(Pausa.)* Molt bé.

Convergència i Unió ha demanat votar a part el punt 1.a.

Per tant, ara votarem primer el punt 1.b, c, d, el punt 2, el 3, el 4, el 5 i el 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 125 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, l'apartat a del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 71 vots a favor, 55 en contra i 5 abstencions.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la conurbació de Barcelona i la realitat metropolitana**
(tram. 302-00291/06)

La moció subsegüent que tractarem ara s'adreça al Consell Executiu, sobre la conurbació de Barcelona i la realitat metropolitana. La presenta el Grup Parlamentari Popular i, en nom d'ell, l'illustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

(Remor de veus. Pausa.)

Prego silenci, si us plau. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. Bé, el Grup Parlamentari Popular presenta avui una moció que es deriva de la interpellació presentada en l'anterior sessió plenària del mes de desembre, que –ho hem de reconèixer, ho hem de dir tot–, si s'hagués presentat aquesta Moció fa uns anys, hauria sigut objecte d'una seriosa controvèrsia política i, fins i tot, si l'haguéssim presentat fa uns mesos, hauria sigut també objecte d'una polèmica més que notable en clau política parlamentària i de govern.

Probablement el que ha canviat no és pas ja el temps o l'oportunitat, sinó que probablement la raó de ser d'aquesta Moció, que no és una altra que constatar la necessitat de reformar, de revisar amb profunditat les lleis d'ordenació territorial, i en particular aquelles que regulen la conurbació de Barcelona..., doncs, és evident que el temps transcorregut des de l'aprovació de les LOT, el temps ha fet que en aquests moments constatem ja per fi, totes les formacions polítiques parlamentàries d'aquesta cambra sense excepció, el que és obvi. I el que és obvi és que hi ha una realitat metropolitana que ens desborda; el que és obvi és que hi ha un continu urbà que cal vertebrar, que cal definir, i cal fer-ho dintre d'una àmplia revisió del model organitzatiu i territorial de Catalunya.

Nosaltres varem presentar aquesta Moció –i així ho varem explicitar en la interpellació pertinent– no pas

mirant enrere, no pas amb una formulació que pretenia ni que mai va pretendre la confrontació en aquesta cambra, sinó tot el contrari, mirant el futur i donant resposta a allò que representa l'àrea metropolitana de Barcelona, allò que presenta la conurbació urbana de la capital de Catalunya, que és el principal motor de progrés i de benestar de tot Catalunya. És aquesta capital de Catalunya, aquesta àrea metropolitana de Barcelona, que cal vertebrar i definir. I per això en la nostra Moció varem concretar-ho en un seguit d'acords molt concrets.

El primer, la necessitat d'aprovar abans del primer trimestre del 2004, és a dir, d'aquí a no més tard d'un any, el Pla territorial metropolità de Barcelona. No té cap sentit que després que ja han passat vuit anys de l'aprovació del Pla territorial de Catalunya, que ja han transcorregut cinc anys des que es va redactar la proposta tècnica formulada per l'equip redactor del Pla territorial metropolità, aquest Pla territorial encara no hagi sigut aprovat pel departament corresponent de la Generalitat. I per això nosaltres considerem i entenem imprescindible que aquesta cambra mandati al Govern de la Generalitat que aprovi el Pla territorial metropolità de Barcelona abans del primer trimestre del 2004.

Ho hem de fer per responsabilitat, ho hem de fer perquè no podem perdre més temps i més oportunitats, hi insisteixo, en el que és el principal motor de progrés de tot Catalunya i per tal d'aconseguir el que tots desitgem, i és que Barcelona i la seva àrea metropolitana es configurin com l'epicentre d'una gran regió europea, des de València, Saragossa, fins a Tolosa, Montpeller i Marsella, i que també Barcelona i la seva conurbació urbana i metropolitana es configurin com la gran plataforma logística del sud d'Europa i de la Mediterrània.

Però és que, a més, no té cap sentit no tenir aquest Pla territorial metropolità més enllà del temps transcorregut des de l'aprovació del català... i del pertinent..., realitzada per la proposta tècnica, si a més constatem que al llarg dels últims deu anys els estudis tècnics que han permès configurar aquesta proposta tècnica del Pla han suposat una despesa de més de dos mil milions de pessetes i que el planejament urbanístic és la principal eina de vertebració del territori.

A més, també creiem que no és incompatible aprovar aquest Pla territorial amb avançar l'aprovació del Pla general metropolità de Barcelona i, sobretot, començar a definir diverses eines d'entesa, de diàleg, de col·laboració, de cooperació entre les diverses administracions en l'àmbit metropolità, com és la creació de la Comissió Metropolitana d'Urbanisme, la Comissió Metropolitana de l'Habitatge, i també donar més contingut a una fórmula de col·laboració ja existent entre els ajuntaments i el Govern de Catalunya, que és l'Autoritat del Transport Metropolità.

I, com que aquest engranatge metropolità ha de ser també compatible amb la simplificació administrativa, perquè no estem creant noves administracions, sinó que estem simplificant i fent més àgils aquelles que existeixen i garantint les coordinacions en aquells àmbits on fins ara no s'han constituït, també proposem la supressió de l'Entitat Metropolitana del Transport, per tal de garantir tots aquests plantejaments.

Per tot plegat, aquest Grup Parlamentari ha presentat aquesta Moció, i estem convençuts que tindrà aquest suport majoritari de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes diversos grups. Per defensar les seves, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, el nostre Grup ha presentat només una esmena, una esmena més formal que no pas de continguts, en el primer apartat, que fa referència a constatar aquesta necessitat de revisar una de les LOT, que és la que fa referència a l'àrea metropolitana de Barcelona, que es fes dins del marc de la Ponència d'organització territorial, que en aquests moments està revisant la Llei comarcal de Catalunya, i hi ha pendent el tema de l'organització regional, però evidentment seria important també, encara que potser amb el temps sigui difícil, però almenys el plantejament de fer una revisió també amb profunditat d'una llei que va estar..., que es va fer, crec, mal resolta, que va ser la que fa referència a l'àrea metropolitana de Barcelona. Per tant, l'esmena va en aquest sentit.

Donaríem suport a la Moció presentada perquè, malgrat que podríem entrar en algunes qüestions de matís, ens sembla oportuna.

Creiem que és important que es convoqui la Comissió d'Ordenació Territorial Metropolitana, que porta molt de temps sense convocar-se; s'han fet diferents iniciatives en aquest sentit, i, per tant, és bo que es trenqui la dinàmica actual de no convocar aquesta comissió i, per tant, es vulguin complir aquells terminis que es van fixar també amb una moció que es va aprovar en aquest Ple del Parlament en què es fixaven diferents plans generals, diferents plans territorials parcials i, en concret, també el Pla territorial metropolità, i, per tant, tot el que suposi avançar en els treballs i en les aprovacions del Pla territorial metropolità ens sembla enormement positiu perquè ja portem massa retard en el que és la planificació territorial del país, i, sobretot pel que fa referència a l'àmbit metropolità, ja fa uns quants anys que anem massa tard.

També creiem que al punt 3 podríem entrar amb algunes qüestions de matís, però que sí que evidentment una possible revisió del Pla general metropolità ha d'anar coordinada amb els treballs del Pla territorial parcial. I ens sembla que el redactat és correcte. Plantejar que no es pot fer una revisió del Pla general metropolità fins que no hi hagi el Pla territorial parcial aprovat, crec que tampoc es pot ser tan taxatiu; evidentment ha d'anar una cosa coordinada amb l'altra perquè, si no, ens podríem trobar amb la situació desgraciada que, com que hi ha hagut una manca de planificació territorial per part del Govern de la Generalitat, doncs, gairebé no podríem aprovar cap revisió del planejament

urbanístic a Catalunya, tret en el cas de les Terres de l'Ebre, que és l'únic Pla territorial parcial aprovat.

I amb els altres punts, també hi estem d'acord. Potser una qüestió de matís en el punt 4, que evidentment que està exposat d'una manera indeterminada, però sí que la mateixa Llei d'urbanisme parla de l'adaptació de les comissions d'urbanisme a l'estructura dels àmbits de planificació territorial que conté el Pla territorial general de Catalunya, i evidentment hi ha un àmbit territorial que és l'àmbit metropolità.

Evidentment, amb el punt cinquè, hi estem d'acord, i ja s'ha iniciat aquest procés. I en el punt sisè, doncs, per coherència també, i em sembla que així s'expressa per part de les diferents institucions i les diferents forces polítiques, ens sembla lògic que tot vagi confluint dins del consorci de l'ATM.

Per tant, donaríem suport a l'esmena que presentem; en el cas que sigui acceptada o transaccionada, entrant en el matís de la Ponència d'organització territorial, donaríem suport a aquesta Moció perquè creiem que pot ser..., reflecteix bastant el consens per part de..., tothom es pot sentir identificat en l'aprovació dels termes en què està plantejada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan d'aquí a uns anys, amb la distància del temps, es pugui fer balanç del que han sigut aquests anys de Govern de Convergència i Unió, amb les seves llums i amb les seves ombres, el tema metropolità figurarà inequívocament en el camp de les ombres.

Tributària d'una tradició que massa sovint ha vist en la ciutat els perills i en el camp les essències de l'esperit català, Convergència ha vist amb gran desconfiança el desenvolupament de la capital catalana. Ens ha recordat molt sovint allò que ja deia Antoni Rovira i Virgili: «Donem la raó des de llurs punts de vista als clericals i als reaccionaris catalans que senten créixer l'odi a Barcelona a mesura que la metròpoli catalana accentua la seva significació esquerrista. Cal comprendre que, per aquesta gent, Barcelona és la ciutat proterva i satànica que encén la flama de les rebel·lies i aixeca les banderes contra els vells déus.» Sí senyor!

És aquesta tradició, i amb el càlcul polític més partidista, el que portà Convergència i Unió a desfer la incipient organització local metropolitana amb les dissortades lleis d'organització territorial de 1987, justament, convé recordar-ho, l'any següent que Margaret Thatcher dissolia el Greater London Council. Ho dic per veure que les coincidències amb els reaccionaris no són només històriques, sinó també contemporànies.

En fer això, posaven en crisi la gestió comuna dels serveis, el planejament, el transport metropolità i les polítiques de solidaritat entre municipis. Els instruments

dèbils, mal concebuts, que es varen implantar com a recanvi per cobrir aquestes mancances no han sigut capaços d'actuar. I, en particular, en el camp del planejament, el Govern ha estat del tot impotent per tirar endavant el Pla territorial metropolità –com ens deia el senyor Alberto Fernández Díaz–, pendent des de 1987. I no em vinguin que això es deu a la resistència dels ens locals, perquè a la resta de Catalunya tampoc ho han fet, on els ens locals, en molts casos, són governats per forces polítiques que els són afins.

Això ens posa davant de complicacions molt notables pel que fa a la gestió dels serveis, i en particular pel que fa al planejament. Per què? Perquè, en no haver-hi ens locals que es correspongui a l'àmbit del Pla general metropolità i en ser legalment la iniciativa d'iniciar la revisió del planejament una competència local, no és clar qui ha d'iniciar la revisió del Pla general metropolità.

El conseller Puig, sempre delerós d'emparar-se de les competències d'altri quan és incapaç d'exercir les seves, no?, s'ha adreçat als alcaldes metropolitans dient que està disposat a refer el Pla general metropolità, quan ha sigut incapaç, ell i els que l'han precedit, de fer el Pla territorial metropolità que hauria d'incloure o que hauria de marcar-li les directrius.

Davant d'aquesta situació no és d'estranyar la preocupació que expressa la interpellació del senyor Alberto Fernández Díaz, a qui no se li pot negar, i no em sap gens de greu de dir-ho, una genuïna preocupació, una genuïna sensibilitat pels temes locals.

Ara bé, nosaltres, en els termes en què està redactada, no podem donar suport a la Moció. Per què? I en aquest sentit hem presentat esmenes en la línia de la resposta que vint-i-sis dels vint-i-set alcaldes que es troben dins de l'àmbit del Pla general metropolità –l'alcalde de Barcelona, l'alcalde de l'Hospitalet, l'alcalde del Prat de Llobregat...– van adreçar al conseller Puig.

Primer, el Pla general metropolità ha de revisar-se. Sí.

Segon, aquesta revisió ha d'anar precedida, però, de l'aprovació del Pla territorial metropolità. Per què? Home, perquè li ha de marcar quines són les directrius.

Tres, la iniciativa de la revisió ha de partir dels ens locals –la iniciativa de la revisió ha de partir dels ens locals–, i, en particular, dels ajuntaments. I, per tant, és necessari que es vinculi la qüestió de la revisió del planejament a la revisió de la representació local en l'àmbit metropolità, i això ha d'englobar també qüestions com el transport i l'habitatge.

És per això, senyor Fernández Díaz, que, tot i compartint la seva inquietud, tot i compartint la inquietud que anima la seva Moció, i agraïnt la seva preocupació pel tema, no donaríem suport a la Moció en cas que no fossin acceptades les nostres esmenes.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sense entrar en el debat que ja hi va haver en el moment en què es va substanciar la interpellació, sobre quins van ser els motius reals i autèntics del fet que s'aproveïssin les lleis d'ordenació territorial en el seu moment, que jo crec que amb valoració global han fet una tasca molt positiva i en algunes d'elles que continua sent vigent, és evident que en alguns casos la situació uns quants anys després –és del 87, per tant, quinze anys després– fa que sigui necessari, en algun tema, en algun cas concret, doncs, dotar-nos de nous instruments administratius, instruments administratius per a una millor prestació dels serveis als ciutadans a través d'ens administratius de caràcter supramunicipal que mancomunin aquests serveis i puguin prestar de millor manera, com dic, un servei a tots els ciutadans.

En el seu moment el que nosaltres no compartíem, i això em sembla que no és una novetat i continua sent vigent, és atribuir a determinada dimensió política o representativitat política el que continuem entenent que han de ser ens administratius per a la prestació amb eficàcia de serveis als ciutadans amb l'àmbit territorial al que millor respongui a aquesta necessitat de prestar serveis amb eficàcia i en els diferents àmbits que correspongui, no només de transport, sinó també, per exemple, com avui parlem, d'habitatge i d'altres.

Per tant, pel que fa al punt primer de la Moció, a nosaltres –i dins del marc de la Ponència ja està plantejant-se la revisió de les lleis d'ordenació territorial– ens sembla bé, doncs, la proposta que es fa i també replantejar-nos, doncs, també, la introducció d'aquests nous ens de caràcter administratiu, per exemple, per a aquesta millor prestació de serveis.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, nosaltres hem presentat una esmena, una esmena que el que fa és –que a partir d'aquesta esmena hem arribat a una transacció amb el Partit Popular– modificar algun punt concret de l'apartat 2 introduint que el qui ha de presentar la proposta de Pla territorial metropolità, un cop estudiats els treballs tècnics formulats per l'equip redactor en el seu moment, és el Departament de Política Territorial, mantenint –jo crec que és el més important– que la finalitat és que es pugui aprovar l'esmentat Pla el primer trimestre del 2004.

Pel que fa al punt 3... Senyor Nel·lo, i el punt 3, quan parla de la revisió del PGM, ja diu «prèvia aprovació del Pla territorial metropolità»; la Moció que presenta el PP i amb què nosaltres estem d'acord ja ho diu, això.

En la revisió del Pla general metropolità, que crec que és important, és urgent, és necessària... –evidentment la situació urbanística des de l'any 76 fins a avui en dia ha canviat, les necessitats de sòl i habitatge són diferents, la dimensió de Barcelona, sobretot, també, les expectatives de població també–, les polítiques d'equipaments, perquè no ens trobem, per exemple, que els equipaments ara s'utilitzin d'una forma arbitrària i dispersa per fer habitatge protegit, sense haver-hi una política global de saber quins són els equipaments que necessiten les ciutats, per exemple, a Barcelona o a l'àmbit metropolità. Per això creiem que cal una revisió i no anar

contínuament amb modificacions puntuals sense un criteri general.

Estem d'acord amb el punt 4 també, la creació de la Comissió Metropolitana d'Urbanisme, amb competències evidentment en matèria d'urbanisme en aquest àmbit territorial.

També amb el punt cinquè, ho hem dit ja des de fa temps, per la creació d'un consorci metropolità de l'habitatge, amb l'acord dels ajuntaments, per a consensuar les polítiques supramunicipals d'habitatge en aquest àmbit.

I també, com no?, amb el punt 6, pel que fa a l'Entitat Metropolitana del Transport, que s'hauria d'integrar en l'Autoritat del Transport Metropolità, que, com tots vostès saben i compartim, està fent una bona feina com podem veure, per exemple, amb la integració tarifària, amb el Pla director d'infraestructures, etcètera. I, per motius d'eficàcia, de simplificació administrativa i d'altres tipus que no tinc temps d'explicar, entenem que seria bo que l'Entitat Metropolitana del Transport i les seves funcions s'integressin dins de l'ATM.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Fernández Díaz, nosaltres també considerem que cal una revisió amb profunditat, però no només de la normativa de l'Entitat Metropolitana, sinó de la mateixa Administració territorial de Catalunya; en concret, també l'àrea metropolitana. Però, totes aquestes qüestions, ja Iniciativa per Catalunya Verds les ha plantejat des de fa molt de temps i coincideix amb vostè en aquesta necessitat de crear una entitat pròpia en aquesta zona, que ja no seria la que era el 87, sinó que, de ben segur, és una zona molt més àmplia.

El que passa és que no compartim amb vostès l'afirmació de l'altre dia, amb la interpellació, que la destrucció de l'Entitat Metropolitana..., o de la institució metropolitana, va ser per qüestió dels sectarismes d'esquerra. No la compartim en absolut, al contrari; tot i entendre que hi va haver alguna sortida de to com allò de l'himne metropolità, que evidentment era una cosa de fireta.

Però en tot cas el que hi havia en aquells moments era la confrontació de dos models, i que encara existeix, dos models territorials i de país totalment diferents: el de Convergència i Unió –de dreta, centralista, molt jerarquitzat; amb una visió molt provinciana, entenen «provincià» en la seva definició cultural, no?; amb una idea d'un nacionalisme molt endogen, molt mirar cap a dintre, molt mirar cap a allò que en deien «a casa seu» i deixar de banda tota la resta–, i l'altre model, que defensava en aquell cas el PSUC –Iniciativa per Catalunya Verds ara–, doncs, que era crear unes àrees amb una administració molt més dinàmica, molt més moder-

na, molt més autònoma i amb certa projecció exterior. Dos models que l'únic que va fer va ser la majoria absoluta que hi havia en aquesta cambra en aquell moment que guanyés un i no pas l'altre.

Home, clar que hi ha coses que han funcionat, deia vostè, senyor Alberto Fernández, deia que hi ha coses que havien funcionat, bàsicament, deia que n'havien funcionat poques, no? Jo penso que algunes sí que han funcionat, algunes ja s'han dit, i el senyor Puigdomènech, doncs, n'ha dit algunes, però també s'ha de tenir en compte que hi va haver una oposició sistemàtica per part del Govern de Convergència i Unió des de la Generalitat cap a propostes de caire metropolità. Hi havia una deslleialtat institucional en molts aspectes que, evidentment, feia difícil que es pogués avançar en totes aquestes situacions.

De totes maneres, si vol, deia que hi havia pèrdua de poder de l'entitat metropolitana o de l'àrea metropolitana, perdó, a causa de les competències entre les diferents ciutats metropolitanes, però, en tot cas, també podríem veure, doncs, quina ha set la posició de..., quan el Partit Popular ha governat a l'Estat espanyol, la capacitat inversora que hi ha hagut en aquestes àrees amb relació a altres àrees metropolitanes de la resta de l'Estat espanyol, i veuríem que potser en sortirien els colors amb aquesta comparació. Ho dic perquè feia la sensació que vostè es posava per sobre de tots plegats en la seva defensa de l'àrea metropolitana com si no hi hagués intervingut, o que vostè hagués set l'únic que no s'hagués embrutit en absolut les mans a l'hora de crear i potenciar aquesta àrea metropolitana i que, en canvi, la resta, o d'un cantó o de l'altre, sí que ens hi havíem posat de valent.

Bé, vostè i jo mirem el futur, molt bé. La pregunta és: revisar la Llei 187, tirar endavant totes aquestes qüestions, s'ha de fer ara?, a tres mesos de les eleccions municipals?, a vuit mesos de les eleccions autonòmiques? Un tema com aquest de vital importància s'ha de fer a corre-cuita? Necessita consens, necessita temps i necessita una revisió total de l'Administració de Catalunya, no només l'àrea metropolitana: municipis, regions, eh?, que hi ha una ponència que està aturada i que, evidentment, doncs, fa la sensació que no arribarà massa a bon port, perquè, això, el que hem de fer, en tot cas, senyor Fernández Díaz, ho deixarem per a la tardor, i a la tardor ens posarem des d'un primer moment, doncs, a parlar de tots aquests temes, no?

A més a més, com deia el senyor Nello, s'ha de seguir un procediment molt clar, no? Primer, el Pla territorial de la regió primera, que ens donarà aquestes directrius, i, posteriorment, doncs, el Pla general metropolità de Barcelona, que seria en una segona fase, no? No, no barregem els termes, perquè, si no, no ens en sortiríem. Hi ha d'haver una interrelació i una relació entre el territori i l'urbanisme, però no pas una barreja i una confusió com en aquests moments. A més a més, també es planteja la creació de diferents comissions i consorcis. Home, ja serà aquesta entitat nova que crearem que decidirà quines són les coses que vol fer, quins són els consorcis que vol crear, quines funcions tindrà i amb quins elements vol treballar; no les posem ja ara en tot això que s'ha de fer en aquests moments.

I, en tot cas, miri, jo no dubto del seu interès, senyor Fernández Díaz, sobre el tema de l'àrea metropolitana, el compartim, vull dir, de ben segur. Però, en tot cas, tant d'interès hi ha –i que sé que vostè té des de fa molt de temps–, per què no posar, quan vostès varen votar favorablement en el debat d'investidura el senyor Pujol, per què no varen posar sobre la taula una condició *sine qua non*: la revisió d'aquestes lleis? Hauríem tingut quatre anys com a mínim per treballar, avançar i arribar al consens i potser ara ja tindríem el canvi. Home, fer-ho a set o vuit mesos de les eleccions autonòmiques i de possibles canvis de govern –jo quasi m'atreviria a dir de segurs canvis de govern–, és difícil que puguem treballar en un tema tan important, per la qual cosa el nostre Grup Parlamentari no donarà suport a aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Alberto Fernández Díaz, per posicionar-se.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair les intervencions i les aportacions que han fet els diversos grups parlamentaris i, en qualsevol cas, per pronunciar-me ja directament sobre les esmenes presentades.

Explicitar que el Grup Parlamentari Popular acceptarà... Ha presentat una transacció, juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana, quant a la seva esmena, que diu que, evidentment, dintre d'aquest debat, la revisió en profunditat de les lleis d'ordenació territorial s'haurà de fer dins del marc de la ponència conjunta creada a l'efecte. En segon terme, hi ha una única esmena també presentada pel Grup de Convergència i Unió, una esmena de caràcter tècnic que, també, de forma transaccionada, accepta el Partit Popular i que lliuraré, i, malauradament, no puc rebutjar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè no n'hi han, i sí que he de rebutjar, malauradament, i em sap molt de greu –molt de greu–, les esmenes presentades pel Grup Socialista, entre altres raons perquè a mi em fa la impressió, després d'anys de confrontació política en aquesta cambra entre Convergència i Unió i el Partit Socialista al voltant de la realitat i el reconeixement metropolità de Barcelona, la veritat és que avui podem començar a dir que al Grup Parlamentari Socialista se li comença a veure el llautó.

Ara que, després de quinze anys –i jo hi insisteixo, i no ho vull fer tampoc ara, ni en la Moció ni ho vaig fer en la interpellació, de mirar enrere, perquè seria perdre el temps i obrir picabaralles estèrils i innecessàries, perquè tota la definició metropolitana l'hem de fer ja mirant el futur–, el que sí que puc constatar és que també aquesta Moció és una nova aportació per començar a definir el que des de fa molt de temps alguns defensàvem, un espai de col·laboració i no pas de confrontació del territori que és aquesta realitat metropolitana. Però sembla que el Grup Parlamentari Socialista es troba molt còmode defensat, d'una banda, l'àrea metropolitana quan Convergència i Unió i el Govern de Catalu-

nya s'hi oposaven, i ara que el mateix Govern de Catalunya i Convergència i Unió entren en aquesta dinàmica de reconèixer el que és obvi, el que és imparabile, i el que és imprescindible per garantir el progrés de Catalunya, perquè l'àrea metropolitana és el nostre principal motor econòmic, doncs, vostès es desmarquen perquè es troben molt còmodes radicalitzant la lògica localista en cada municipi de l'àrea metropolitana allà on vostès governen per sobre d'aquest interès metropolità que fins ara deien defensar. I vostè sap perfectament que no és incompatible avançar en els treballs del Pla general metropolità i aprovar el Pla territorial.

I l'única explicació que tenen és que vostès continuen volent tenir una certa patent de cors metropolità amb els respectius alcaldes, com ho demostra que des que es va aprovar –i amb això acabo, senyor president–, des que es va aprovar el Pla general metropolità fa ja vint-i-tres anys –i que havia de tenir una vigència de setze i ja fa vint-i-tres anys–, s'ha modificat, en poc més d'aquest quart de segle, més de mil dos-cents cops el Pla general metropolità, i únicament en un ajuntament de referència, el de Barcelona, en aquest mandat consistorial, en aquests últims tres anys, el Pla general metropolità s'ha modificat més de seixanta cops. Potser per això entenem les seves reticències a enllestir el Pla territorial metropolità, a posar-hi un termini d'aprovació, i que el Pla general metropolità, per fi, pugui ser una realitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats ens posem en disposició de votar. El text que votarem ara és el presentat pel Grup Popular amb les dues esmenes transaccionals, una amb Esquerra Republicana i l'altra amb Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 78 a favor, cap en contra i 53 abstencions.

Convocarem la sessió a les quatre de la tarda i després de la primera moció que veurem aquesta tarda tractarem la Proposició no de llei sobre la qüestió de l'Iraq.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la secretària primera i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme i de la consellera de Benestar i Família.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la inflació a Catalunya (tram. 302-00292/06)

El president

S'obre la sessió amb el punt vint-i-unè, que és la Moció sobre la inflació a Catalunya, que la presenta l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, del Grup Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Aquesta és, senyories, una moció avui de gran actualitat, perquè malgrat que la inflació ha baixat un xic al mes de gener, no és menys cert que les dades continuen parlant que la inflació subjacent –que la inflació subjacent– continua forta en la seva espina dorsal. De manera que estem, diríem, en la mateixa situació d'abans i, gràcies a Déu de les rebaixes que han indicat a la baixa, una miqueta, l'índex de preus al consum. I és de tan gran actualitat aquesta Moció, que el conseller Homs, amb bon criteri, l'altre dia es va reunir amb una comissió d'experts, de cara a vigilar, a veure quin és l'itinerari, tan dramàtic, d'aquesta inflació. Algú podria dir: «Home, ho va fer per rebentar la Moció.» No senyor, nosaltres ho valorem molt positivament, per dues raons. Una, perquè és una manera concreta d'estar a l'aguait dels esdeveniments, i la segona i principal, perquè és una de les qüestions que nosaltres vam plantejar amb molta força. I nosaltres desitgem que aquesta comissió d'experts continuï fent la seva tasca i que informi de tant en tant, aquí, al Parlament, perquè és obvi que els vents que vénen per Europa..., avui *La Vanguardia* parlava d'un trencament del consens en matèria econòmica a la Unió Europea, per culpa d'aquesta maleïda i fastigosa guerra.

Aquesta Moció tenia i té dues virtuts; una, que planteja tota una sèrie de plantejaments molt meticulosos, el senyor Curto podria dir «intervencionistes», però és clar, el cavall desbocat de la inflació, si no som curosos amb un reguitzell plantejaments, doncs, no sé com la controlarem, i també tot un plantejament de cara a la necessària capacitat de diàleg i negociació del Govern de la Generalitat amb el Govern central.

Parlem de les esmenes, perquè les d'Esquerra Republicana de Catalunya són molt importants. I em referiré a elles. Però ja, d'entrada, diré que incorporem les dues esmenes socialistes, perquè em sembla que li donen una riquesa i un nivell, diríem, més..., amb més rigor i, sobretot, tot i escoltant el senyor representant de Convergència i Unió pels passadissos, menys intervencionista –ho dic entre cometes. Sentint-ho molt, solament agafaré, d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'esmena número 2 –l'esmena número 2–, que diu: «Promoure una negociació amb els sindicats, amb l'Administració i amb els organismes autònoms i empreses públiques, la consideració de l'IPC català a l'hora d'acordar les puges salarials.» Però no puc acceptar, i diré perquè, la 1 i la 3. I vull aclarir que és lluny d'un servidor parlar en una deriva de vell sindicalista, no serà aquesta la meua reflexió –encara que podria fer-ho, també, però no serà aquesta.

En primer lloc, la número 1, en una lectura molt acurada es podria donar a entendre que si nosaltres plantejéssim aquí i aprovéssim aquesta esmena que parla del salari interprofessional català per garantir les condicions de vida, etcètera, de la població catalana, amb una certa imitació al salari espanyol, es podria donar a entendre que nosaltres del que estem parlant és que garantim, que pensem que el salari mínim interprofessional espanyol ja garanteix les condicions del manteniment del poder adquisitiu; no és això el que vol dir, però, compte, perquè la lectura, diríem, *expressis verbis* té aquestes complicacions.

I l'esmena número 3 no la podem acceptar, de cap de les formes, per la següent raó, i és que quan es parla de la translació d'aquesta figura contractual tan important que és l'eix del conveni, que és el salari base a un salari garantit català, jo crec sincerament –encara que no sigui aquesta la intenció d'Esquerra Republicana de Catalunya–, que estem envaint els poders contractuals del sindicalisme confederal i de la contrapart empresarial. No podem, de cap de les formes, aquí, fer, a més a més, una proposta de reforma d'aquesta envergadura, encara que sigui per un argument utilitarista, i és una reforma del salari - conveni, a més que té una col·lisió amb els salaris estatals, perdó, amb els convenis estatals: banca, químiques, tèxtils, etcètera, és fruit, generalment, d'un debat que pot durar un any dintre de l'interior de cada sindicat. Després, no sé quant temps negociant la proposta comuna davant de la contrapart i després negociar amb la contrapart tot un any, que, a la vegada, la contrapart ha estat un any també discutint aquestes històries.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

En definitiva, que això jo crec que trenca el que és la tradició: cap govern europeu, cap parlament europeu ha fet, ha proposat una esmena d'aquesta envergadura, que és parlar de l'espina dorsal del que és el conveni, el salari - conveni o el conveni o el... Com es diu aquí? Sí, sí..., de manera que tot i no ser..., gràcies, la intenció d'Esquerra Republicana, jo crec que no es pot acceptar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Només per precisar, senyor diputat, ha acceptat alguna de les quatre esmenes que hi ha? (*Pausa*.)

El Sr. López Bulla

La 2, d'Esquerra Republicana...

El president

La 2, d'Esquerra Republicana. Molt bé, gràcies. Té la paraula ara, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la intervenció del diputat López Bulla amb relació a la inflació, la compartim, perquè la inflació, de fet, esdevé un autèntic impost, sobretot per a les classes treballadores. En el darrer any, una inflació que supera el 4%, en el cas de Catalunya, sempre amb un diferencial afegit, acumulat al llarg dels anys, amb mes d'un 2% de diferencial amb relació a la mitjana europea. Per tant, això significa que avui, dades de la Cambra de Comerç d'avui, amb un increment real de l'1,8 –diferència de les dades que dona la Generalitat, que és un 2,2–, estem creant riquesa desacceleradament, mentre que es desboca la inflació amb relació a Europa, i de Catalunya amb relació a Espanya. Això, al qui afecta més és a les capes populars, treballadors que estan treballant arran del salari mínim i pensionistes que veuen com es fonen els seus ingressos a final de mes.

Per tant, no estem parlant d'un tema secundari, estem parlant del moll de l'os d'una política de contenció de la inflació que no existeix, que no ha existit, i que, segurament, pel que es veu amb les xifres a la mà, en el marc europeu, és un dels casos més escandalosos que s'ha produït amb l'excusa del pas a l'euro. Hem viscut arrodoniments a l'alça, absolutament descontrolats per part de l'Administració que ha de controlar aquests possibles abusos comesos sobretot en alguns àmbits dels serveis, però, què hom pot esperar d'una administració que és la primera que..., moltes de les administracions, vaja, amb el canvi de moneda el que va fer és arrodonir taxes, preus públics a l'alça; no arrodonir, no, disparar a l'alça –disparar a l'alça– tota una sèrie de taxes i preus públics. Per tant, estem demanant, segurament, «peres a l'om», i això, difícilment, serveix de res.

En aquest sentit, doncs, no podem estar en desacord amb moltes de les coses que diu el senyor López Bulla, però com que ell s'ha pronunciat amb relació a les nostres esmenes, parlarem d'aquestes esmenes. Resulta que les últimes anàlisis d'Europa, amb relació precisament a la creació de llocs de treball, diu que Espanya compleix només trenta-dues de les quaranta-sis directives o de les recomanacions que es feien amb relació a la creació d'ocupació. Un dels elements dels quals parlava era la manca de mobilitat, i en aquest cas citava el tema del PER, curiosament defensat a ultrança per, jo crec d'una forma amb poca visió, per una sèrie de sectors d'esquerres. I un altre element que deia era la manca de relació o correlació entre salari i productivitat. Això vol dir..., ho va dir fa temps ja el senyor Solves, això ho saben els sindicats italians o part dels sindicats italians, o, si més no, gent procedent de l'esquerra italiana, que la millor manera d'ajudar les zones subdesenvolupades és adequar el salari a la productivitat. I, a la vegada, s'està ajudant les zones desenvolupades, perquè el que és evident és que les zones desenvolupades solen tenir un cost de la vida superior, i resulta que hi ha un altre factor, que sí que no en parlen els comissaris europeus, que és el factor de la capacitat adquisitiva, en el qual treballadors que cobren el mateix salari a nivell estatal tenen menys capacitat adquisitiva pel fet de viure i treballar en una zona de preus sistemà-

ticament inflacionaris que acaben significant un decalatge del cost de la vida superior.

Llavors, doncs, si ens trobem en un marc on en el mercat europeu únic, en el qual s'ha de tendir cap a uns mínims comuns denominadors amb relació al salari mínim, el salari mínim amb capacitat adquisitiva garantida al mateix nivell que a Europa, la mateixa Europa diu que és lògic que s'apliquin diferencials regionals amb base a la productivitat –i jo hi afegeixo– amb base a la capacitat adquisitiva. Perdoni'm, senyor Bulla, vostè defensa l'àmbit confederal i és legítim, no és el meu criteri. Crec que la Generalitat ha de tenir, ha de saber quin és l'IPC català i promoure, deixant la llibertat a les parts, al màxim possible convenis d'abast català que s'adeqüin al que són els nous fenòmens de mercat únic europeu que, a la vegada, porten com a complement de l'evolució la regionalització dels àmbits de negociació laboral.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Només prejudicis de tipus estatal farien impedir, avançar en una línia de lògica; lògica al servei dels treballadors, lògica al servei del manteniment dels llocs de treball. Per tant, lamentem que no accepti això i al llarg del debat acabarem de definir la nostra posició amb relació a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, segurament tornar a parlar de les virtuts i dels problemes de la inflació és reiteratiu, n'hem parlat a bastament en aquesta cambra, però deixi'm, en tot cas, només fer dos comentaris. Des del nostre punt de vista, la inflació representa una dificultat, un problema amb relació a dos aspectes molt concrets. Per una banda, a la competitivitat del país, en un moment de tipus fixes i quan el 70% de la nostra exportació està destinada a la Unió Europea, és a dir, països que tenen el mateix tipus fix que nosaltres, en el moment que la nostra inflació sigui el doble, com està essent en aquest moment, de la inflació europea és un problema important per a Catalunya, és un problema important per a les nostres empreses, és un problema important per a la nostra economia. Per tant, hem d'anar amb molta cura, i per això totes les iniciatives que es puguin fer amb relació a aquest tema són, des del nostre punt de vista, ben vingudes.

I el segon efecte que comentaven també una mica el senyor Huguet i el senyor López Bulla, la inflació és, a més a més, un dels impostos regressius més importants

que hi ha, perquè és un impost que afecta totes les capes de la societat, però evidentment, que té uns efectes relatius molt més importants en aquelles capes de salaris més baixos.

Per tant, feta aquesta precisió, senyor president, sobre la importància de la inflació, si vostè vol d'una manera genèrica, en aquest moment.

És possible, és necessària una política complementària per a la inflació a Catalunya? Des del nostre punt de vista, sí, és necessària i és convenient. En tot cas, deixi'm dir, senyor president, posar dues dades sobre la taula per veure que tenim trets diferencials prou importants com per explicar una política alternativa sobre la inflació a Catalunya. La primera és el nostre diferencial amb relació a la inflació espanyola. Si algú volgués fer una petita maldat, diria que el conseller Homs ha estat un dels consellers més inflacionaris de les darreres èpoques. De fet, a mitjans de l'any 2001, quan el conseller Homs acabava de prendre possessió, la nostra inflació estava tres punts per sota de la inflació espanyola, és a dir, estàvem en una situació relativament millor que la situació espanyola.

Les dades, d'avui mateix, sobre la inflació del darrer mes, del mes de gener, col·loquen la inflació quatre dècimes per damunt de la inflació espanyola. És a dir, en el trajecte de mandat del conseller Homs la nostra inflació amb relació a l'espanyola s'ha incrementat pràcticament set dècimes de punt. No és un bon bagatge, no és un bon balanç, des d'aquest punt de vista. Per tant, hi ha un problema a Catalunya i suposo que aquesta correlació amb la presència del conseller Homs deu ser un element, però probablement no el més important.

Però, en tot cas, sí que deixi'm dir que si un analitza una mica més enllà, va una mica més enllà, i diu: «Escolti, i per què? Quins són els punts en què aquesta inflació catalana sobresurt, en què el diferencial és més important?» Doncs, miri, el diferencial més important és en ensenyament, competència exclusiva de la Generalitat: 1,1 punt de diferència en aquest mes de gener. El segon punt és en habitatge: 0,9 punts de diferencial –per damunt, sempre, s'entén–; competència exclusiva de la Generalitat. I el tercer punt: esbarjo i cultura, que també té 0,9 punts, és a dir, nou dècimes de punt, on aquí suposo que sí que deu haver-hi alguna cosa una mica més barrejada, però on també el pes de la Generalitat és important. És a dir, els tres elements que impulsen de manera més decisiva la inflació a Catalunya són tres elements que cauen dintre del camp de competències exclusives de la Generalitat.

Vist això, vostès entendran que, des del nostre punt de vista, una proposta que hi ha per parlar de mesures a l'entorn de la inflació, ens la mireu amb bons ulls. I aquesta Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i que ha defensat el senyor López Bulla, des del nostre punt de vista tenia dos enfocaments possibles. Un, un enfocament generalista, és a dir, és bo que hi hagi una proposta de mesures amb relació a la inflació i, per tant, anem a discutir-la, i hagués estat bo que l'haguéssim pogut discutir amb més detall. I un altre, dir: «Anem a fer el perepunyetes i anem a mirar una per una les mesures i fins a on aquestes mesures poden ser equilibrades des del nostre punt de vista.»

Ja els avanço, senyors diputats, que probablement hi ha mesures en què estem més d'acord i mesures en què estem menys d'acord, de les que ens proposa el senyor López Bulla, però per nosaltres avui l'important era l'aposta general, l'aposta conjunta, és a dir, l'aposta de dir: «Anem a fer un tret diferencial de la nostra política econòmica en relació amb la inflació; anem a impulsar mesures en relació amb la inflació.»

I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport, en el sentit que li he explicat, a la Moció que presenta el senyor López Bulla, amb el benentès que ell ha dit que sí que hi havia dos elements molt concrets que, des del nostre punt de vista, eren..., prejutjaven excessivament, segurament, les accions a efectuar, i que ha dit que acceptava les esmenes que havia presentat el nostre Grup i, per tant, amb aquesta acceptació, senyor president, nosaltres votarem favorablement la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

(Pausa.)

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Popular, per posicionar-me respecte a la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Vagi per endavant, senyor López Bulla, que alguns punts del que vostè ha manifestat i que va manifestar en la interpellació, i que és motiu, també, del debat d'aquesta Moció, podríem compartir-los. Però vagi també per endavant que nosaltres no donarem suport –i ara raonaré els motius– a la Moció que ens presenta i a la Moció final que anirà a votar, és a dir, amb la inclusió d'esmenes d'altres grups parlamentaris.

Estem d'acord que la inflació a Catalunya, igual que el conjunt de la inflació en el conjunt de l'Estat espanyol, és un tema de màxima preocupació, és un tema en què estem pel damunt, i les xifres són les que són i són així de tossudes, respecte a la Unió Europea; que estem i hem estat sota una influència del que ha estat l'adaptació a l'euro; que també –cal dir-ho i deixar-ho molt clar, almenys des de la nostra posició– el creixement que ha suposat en els últims anys també polítiques com les que ha promulgat el Govern de l'Estat del Partit Popular..., han fet que aquest creixement de vegades hagi anat lligat a unes polítiques inflacionàries, amb el risc que suposaven aquestes polítiques inflacionàries. Però, en tot cas, estem parlant de la inflació a Catalunya, estem parlant d'un diferencial sobre la resta de l'Estat espanyol, de la inflació a Catalunya, i em voldria centrar en aquests aspectes de la inflació a Catalunya.

I nosaltres creiem que es poden fer mesures i que hi han d'haver mesures, des del Govern de la Generalitat, per a aquesta inflació diferencial. I el senyor Martí Carnicer parlava d'alguns aspectes, com era l'ensenyament, com era l'habitatge, entre d'altres, on hi ha polítiques que es poden desenvolupar, polítiques de la Generalitat de

Catalunya, del nostre Govern, d'aquí casa nostra, on es podrien corregir, amb mesures, alguns dels increments, dels desequilibris inflacionistes que en aquest moment tenim.

Ara bé, senyor López Bulla, amb tota la cordialitat, vostè ens proposa el que és una economia intervencionista cent per cent. Perdoni'm que li ho digui, però em recorda alguns moviments..., que em sembla que vostès ja no estan –ja no estan–..., ja ni integrats en aquests moviments. És a dir, política intervencionista cent per cent. Nosaltres, que creiem en el lliure mercat, com suposo que quasi la totalitat..., i que vostès aposten cada dia més pel lliure mercat, i hi aposten perquè ho han dit..., en aquesta aposta pel lliure mercat, les mesures que ens proposa no van pas en aquesta direcció. I creiem que són unes mesures totalment intervencionistes, i mesures que potser sí, no li dic que no, que frenessin la inflació, però sens dubte el que frenaria és l'economia, més que la mateixa inflació, amb les que ens estan proposant amb aquestes mesures.

Estaria d'acord amb alguna de l'esmenes en què vostè s'ha pronunciat negativament, com, per exemple, la d'Esquerra Republicana de Catalunya, que vostè hi feia referència a tot el tema dels convenis i el que suposaria de marxa enrere, per dir-ho d'alguna manera, i en el que s'ha avançat en el tema dels convenis dels salaris. És a dir, que hi coincidim, i a la vegada agraïm que no hagi acceptat aquesta esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pel que feia referència al tema dels convenis.

Insisteixo un cop més que no podem donar suport a aquesta Moció perquè creiem que hi ha una política intervencionista sobre l'economia, que nosaltres no hi creiem, que no sé si vostès hi creuen del tot, però en tot cas és el que diu la Moció. I que, en tot cas, hi ha una moció, després, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que en el seu moment ja podem debatre, amb uns altres objectius diferents del que són les mesures concretes del que és la inflació a Catalunya, però sí que, en tot cas, volem deixar molt clar des del Partit Popular de Catalunya que hi ha possibilitats des del Govern de la Generalitat, hi ha possibilitats des d'aquest Parlament, per actuar en diferents àmbits i amb diferents línies d'actuació sobre la política inflacionista que té en aquest moment Catalunya respecte principalment al que és el conjunt de l'Estat espanyol.

I que això, sens dubte, vol dir una aposta més clara i decidida dins de la capacitat normativa que també té la Generalitat de Catalunya –capacitat normativa, vull recordar, gràcies a un conveni de finançament amb el Govern de l'Estat i el Govern del Partit Popular–, i que, en tot cas, el creixement també que hi ha hagut en el tema –i abans vostè en parlava, senyor López Bulla, i el senyor Huguet també en parlava– del que és la creació de llocs de treball..., recordar un cop més que dins de l'Estat espanyol..., i que l'Estat espanyol està capdavanter en la creació de llocs de treball pel que fa..., respecte a la Unió Europea.

I que, sens dubte, aquests polítiques, amb el retard que portàvem d'altres polítiques, creiem nosaltres, des del nostre punt de vista, desencertades, fan que hi hagi aquest risc de política també inflacionista; risc que,

d'altra banda, insisteixo, creiem que es pot corregir en el diferencial respecte a l'Estat espanyol per part del Govern de la Generalitat i que en aquest moment no s'està corregint i que creiem que hi pot haver mesures. Però, en tot cas, no participar en les mesures de la seva Moció que ens ha presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor López Bulla, ha defensat la Moció que va presentar en el seu dia crec que amb poca vehemència. No sé si se la devia creure molt. Dic això perquè, de fet, ha consumit pràcticament el seu temps a posicionar-se amb relació a les esmenes, en lloc de defensar, diríem, el cos de la proposta.

De totes maneres, dit això, el cert és que –i li ho dic amb tota sinceritat– compartim la preocupació pel problema. És a dir, la inflació, sense cap dubte, és un dels desequilibris de l'economia que en aquests moments ens ha de preocupar. I sabem també, i hi coincidim, les repercussions que té aquest desequilibri, claríssimes, tant pel que fa referència a la pèrdua de poder adquisitiu de les famílies, i, especialment, a les famílies amb rendes més baixes, perquè són les que destinen més part de la seva renda al consum i, per tant, es veuen més directament afectades per la inflació, com també a la pèrdua de la competitivitat de l'economia.

A pesar que aquí, en aquest tema, tot i que, efectivament, sabem que és una de les conseqüències, he de dir que, en el cas de l'economia catalana, aquest perill de la pèrdua de competitivitat s'hauria de matisar. I dic això perquè, tot i que els preus interiors, i, per tant, la inflació del mercat interior, són elevats, quan parlem de les exportacions es veu... –igualment a la comunitat europea, a la Unió Europea, com a la resta de països del món–, veiem com els preus precisament de l'exportació estan baixant; és a dir, que han tingut, en tot cas, un procés d'inflació absolutament diferent i molt més baix que els productes nacionals. Per tant, en aquest tema, vol dir que avui per avui no està afectant els sectors exportadors, aquest increment de preus, o almenys no el traslladen als preus finals, que és el que podria repercutir en la competitivitat.

A mi m'encantaria poder parlar i debatre sobre aquest desequilibri, sobre aquest problema de la nostra economia i de l'economia espanyola en aquests moments, però és evident que, en aquesta Moció i en el tràmit, diríem, parlamentari en què estem, només podem situar-nos o posicionar-nos respecte a la proposta que se'n ha fet; una proposta que, com sap el senyor López Bulla, la trobem..., ell ja ha dit que..., una proposta, diríem, molt detallista, ell en deia detallista i jo li deia..., bé, el senyor Fabregat també li ha dit intervencionista. És igual. El cert és que no crec, sincerament –no crec, sincerament–, que les propostes que vostè fa per a resoldre aquest problema siguin o puguin ser positives.

Alguna d'elles, probablement sí, però, de fet, alguna d'elles, que vostè introdueix..., per exemple, el tema de controlar adequadament l'estructura de la inflació a Catalunya a través d'un observatori, etcètera. De fet, és el que està fent l'Institut d'Estadística, en aquests moments; ja hi ha este coneixement.

Per tant, el que segur que no aniria bé –el que segur que no aniria bé– és introduir tots aquests mecanismes de control i d'intervenció als mercats quan, sobretot, en analitzar quins són aquells grups de productes que realment tenen un creixement més important en els seus preus són productes en què avui per avui hi ha règim monopolista, hi ha una competència clara dins del sector i que, en tot cas, són deguts a fenòmens, algun d'ells... I efectivament, perquè estem parlant de l'any 2002. El senyor Martí Carnicer ha dit: «És que l'any 2001 Catalunya tenia una inflació inferior a la de la resta d'Espanya. Per tant, el problema s'ha produït en els últims mesos.»

Ha influït el tema de la introducció de l'euro? És possible. Ha influït el tema... Dic això perquè, efectivament, també s'ha posat aquí de manifest. Això ha afectat tot Espanya i, per tant, també podia afectar..., és a igual a Catalunya que a la resta d'Espanya. Però, en tot cas, al conjunt..., perquè en relació amb la resta d'Espanya estem parlant de dos dècimes de diferència, tampoc parlem d'una gran diferència.

En definitiva, crec sincerament que el problema existix, que és un problema que no és fàcil resoldre sense tindre aquelles competències que més ataquen o més podrien actuar sobre aquest desequilibri, com són la política monetària –com saben vostès, no la té ni el Govern de la Generalitat ni el Govern de l'Estat. Però en tot cas les propostes, tant les que ha presentat el senyor López Bulla com les que han presentat altres grups, i especialment el Grup Socialista..., dic això perquè entenc que, amb una esmena molt concreta que ha presentat el Partit Socialista..., que pràcticament no modifica la proposta global..., vol dir que accepten, accepten el model, diríem, de propostes del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, el Partit Socialista, i no han defensat tampoc alternatives que puguin ser valorades de millor forma, no?

Per tant, crec que tindrem ocasió al llarg de l'any...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

...–senyor president, acabo–, crec que tindrem ocasió al llarg de l'any de parlar de la situació econòmica global a Catalunya. Un dels aspectes que preocupen és la inflació. I espero que entre tots poguéssim trobar algunes fórmules, que no seran, en tot cas, les que avui ens ha presentat el Grup d'Iniciativa.

Per aquests motius, votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Molt breu, una per demanar excuses al senyor Huguet, i és que no he dit –«mecatxislamar» (*rialles*)– que acceptava l'esmena número 1, l'esmena número 1 d'ell. Però vull també utilitzar el micro des d'aquí per parlar d'una certa contradicció en la intervenció del senyor Huguet, i és que jo estic d'acord amb el conjunt de la intervenció del senyor Huguet, i la contradicció està en què em fa dir a mi que jo estic defensant la política confederal del sindicalisme. No ho he dit, però si ho hagués fet no estaria defensant la tuberculosi.

El segon aclariment és que és vostè qui està defensant la política confederal quan diu que «és necessari aquest salari mínim interprofessional perquè Catalunya pugui tenir la mateixa capacitat adquisitiva que la mitjana estatal», que és el que diu la confederació. Què és el que jo no admeto? La metodologia absolutament rigorista, detallista –ara sí– que no deixa cap instrument al sindicalisme confederal, primer, per situar aquestes qüestions i, després, l'autèntic despropòsit de variar el salari base conveni, que és una martingala realment increïble per un hipotètic salari català, que jo no hi estaria en contra, però que no es pot fer amb una esmena parlamentària i, per descomptat, sense parlar, però molt i molt, amb els agents que negocien, és a dir, empresaris i sindicats.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar el text de la Moció, que és el presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, més l'esmena número 1 d'Esquerra Republicana, l'apartat 2 de l'esmena segona d'Esquerra Republicana i les dues presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Modificació de l'ordre del dia

Recordo a les senyores i els senyors diputats que ara introduïm un nou punt a l'ordre del dia que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre les accions per a trobar una solució alternativa al conflicte bèl·lic al voltant de la situació de l'Iraq, presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds.

Proposició no de llei sobre les accions per a trobar una solució alternativa al conflicte bèl·lic al voltant de la situació de l'Iraq (tram. 250-03358/06)

Per presentar-la té, en primer lloc, la paraula, i per deu minuts, el Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president...

El president

Perdoni, un segon només, perquè tinguin el concepte clar de l'ordenació. Ara vénen tots els grups que han presentat la iniciativa amb deu minuts cada un; després vindrà el Grup que defensa la seva esmena, i després hi ha un torn de cinc minuts que, si se'l volen distribuir entre els presentadors de l'esmena, per posicionar-se sobre la mateixa esmena..., i que, si no cal, no cal. D'acord?

(Pausa.)

Té la paraula senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no esmerçaré el temps que la presidència ha anunciat per aquest Grup Parlamentari, perquè es fa molt difícil a aquestes alçades d'un debat, que no només té lloc en aquesta cambra, sinó a les cases dels catalans i arreu del món des de fa setmanes, dir alguna cosa que sigui nova en aquest debat i que, a la vegada, no sigui una obvietat.

El conflicte amb l'Iraq està present de manera prioritària a la ment de tots nosaltres, hi ha un acord: tothom vol la pau, tothom està d'acord que la guerra porta destrucció i la mort d'innocents, i això no són danys col·laterals. La discrepància és saber si a hores d'ara som a l'última ràtio, si som en el supòsit de legítima defensa que permet la guerra, segons la Carta de les Nacions Unides.

Nosaltres creiem que el valor del text que portem a aprovació és que pot ser assumit per tothom. No s'hi diu res que no sigui a la vegada cert i compartit, i s'obvia tot allò que cadascuna de les forces polítiques aquí presents pot pensar, però que no és forçosament compartit per les altres.

Es tracta, doncs, d'una declaració amb els paràmetres de màxim comú denominador possible. Tothom en aquesta cambra, i fora de la mateixa, té dret a posar-se adhesius i anar a les manifestacions, o a no posar-se'n o a no anar-hi, però, més enllà d'això, el fet cert i greu és que ens trobem en un tombant de la política internacional en què conflueixen unes circumstàncies negatives que eren impensables no fa gaire. L'espurna d'un previsible temut i no desitjable conflicte bèl·lic a l'Iraq ha encès un foc al si del món occidental, hem passat en poques setmanes de tenir una plàcida Unió Europea, que celebrava la seva immediata ampliació a l'Est i que se centrava a discutir les seves noves regles de funcionament, a tenir-ne una altra, dramàticament orfe d'una

política exterior i de seguretat comunes i maniqueament dividida per decisions unilaterals d'alguns dels seus líders.

Tenim una OTAN en la qual s'acaben d'incorporar aquells mateixos estats excomunistes, i ara, unes setmanes després, tenim una organització militar i de defensa paralitzada davant la impossibilitat d'arribar a cap acord sobre aquestes matèries. Tenim, fins i tot, més enllà d'Europa, una organització, les Nacions Unides, que veu com algun dels seus membres no fan ni cas de les seves resolucions i com d'altres semblen disposats també a saltar-les, actuant al marge de les decisions del Consell de Seguretat.

En un moment com aquest, amb la humilitat que ens dona saber com és difícil d'influir en temes d'abast mundial, però també amb el convenciment que Catalunya té dret a pronunciar-se a través del seu Parlament respecte a una qüestió que preocupa tothom, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha promogut, juntament amb la resta de grups signants, el text que portem a aprovació, un text que posa en evidència una cosa que no hem d'oblidar perquè és l'origen del conflicte, l'existència d'un règim dictatorial que causa des de fa molts anys un extraordinari patiment dels ciutadans que diu representar, però també la conveniència d'esmerçar fins a l'última gota d'esforç i d'enginy perquè aquest règim sigui enderrocat sense vessar més sang.

Així mateix, demanem amb aquesta proposta que no es deixi de banda el marc del Consell de Seguretat de las Nacions Unides per a la resolució d'aquest conflicte internacional i de qualsevol altre conflicte.

Un text en què volem contestar, finalment, que Europa i les seves institucions polítiques i de defensa no poden ser un guirigall com es dona en aquests moments, per respecte i memòria de la seva història recent i per assegurar en el futur una existència pacífica i segura.

Aquesta és la nostra posició aquí, aquesta ha estat la nostra posició en el Congrés dels Diputats, i aquesta, també, és la posició que ahir ens anunciava el president de la Generalitat que compartia el Govern de Catalunya.

Per tant, ens agradaria molt –sincerament, ens agradaria molt– que aquest text, que ens consta que és compartit personalment per pràcticament tots els membres d'aquesta cambra, fos aprovat, no només amb els vots dels grups que l'han presentat, sinó pel conjunt de grups de la cambra. Respectem l'opinió de tothom i el sa i legítim dret a la discrepància, però el contingut d'aquesta Proposició, que té pel seu procediment i el seu esperit un to de declaració institucional, creiem que es mereix el vot unànim de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Molt honorable president. Senyores i senyors diputats, els grups que han signat aquesta proposta diuen molt clarament que estan contra de la guerra, que estem convençuts que avui encara és possible desarmar l'Iraq sense guerra, per mitjans pacífics, i ens felicitem de l'actitud generosa que han tingut els grups per sumar, deixant de banda matisos, punts de vista i que s'han concentrat en allò que és fonamental. I el que és fonamental és dir que estem contra guerres preventives i guerres unilaterals, el que és fonamental és dir que no cal una guerra per desarmar Iraq, i l'esmena del Partit Popular no va per aquí i per això no l'acceptem i ja dono per defensat el fet que nosaltres no acceptarem l'esmena que presenta el Partit Popular a la nostra Proposició no de llei.

Avui és el moment d'afermar la nostra idea d'Europa com a factor de democràcia i de pau, l'Europa defensora dels drets humans, l'Europa defensora dels drets dels pobles i de les llibertats, l'Europa gran de la legalitat internacional, una Europa que rebutja frontalment les guerres unilaterals o les guerres preventives, una Europa que vol mantenir un vincle transatlàntic basat en aquests principis. És el moment de dir que estem al costat de la iniciativa franco-alemanya, que estem al costat dels intents d'impedir la proliferació d'armes de destrucció massiva a través de la negociació i de la pressió i les inspeccions de la destrucció controlada d'arsenals. És el moment de dir que mai no estarem al costat dels bel·licistes, que no avalem ni per activa ni per passiva iniciatives bèl·liques que sols fan prevaler els interessos polítics i econòmics d'una gran potència. És el moment de dir que la guerra no és un mal menor, que és un mal major, és un mal major per les víctimes que causa, que agreugen el dolor i les penúries d'una població que ja pateix la cruel dictadura de Saddam Hussein, és un mal major per als instints de revenja que excitarà, és un mal major perquè entorpeix la convivència i l'estabilitat en el món i més específicament a la Mediterrània.

Parlem, doncs, amb veu clara. Cridem la ciutadania a manifestar-se massivament dissabte contra la guerra, a favor de la pau. Diem, ben alt i ben fort: «No, en nom de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest Parlament avalarà avui tota aquella bona gent que dissabte es manifestarà per desenes de milers a Barcelona en contra de la guerra, un sentiment que forma tradició del poble de Catalunya, quan a l'Estatut, al pròleg de l'Estatut del 31, ja marcava la voluntat de pau i de solució dels conflictes per la via pacífica i del diàleg.

Aquesta Proposició que hem aprovat, nosaltres hi estem totalment d'acord, la subscrivim, perquè estem en con-

tra de l'unilateralisme com a forma de conducció de la política internacional, davant d'un intent de constituir-se unilateralment els Estats Units com a gendarme del món amb finalitats bàsicament de control dels recursos escassos. Europa ha de tenir veu pròpia davant d'aquest unilateralisme; unilateralisme que es vesteix d'occidentalisme, de pro occidentalisme, però en definitiva, una opció, doncs, a favor d'un model piramidal del poder al món.

Al costat d'això, nosaltres, per això, també volem denunciar, i així surt en el quart apartat d'aquesta Proposició, el que significa que sota la capa del panarabisme o del panislamisme es doni cobertura a dictadors implacables com el senyor Saddam Hussein. Panarabisme i panislamisme que amaguen, també, un projecte hegemònic, d'un altre signe, però totalment antidemocràtic; dictadures que han massacrat la seva població civil i que han massacrat pobles que lluitaven per la seva llibertat, com els kurds, amb una guerra química que, com que en aquells moments eren socies d'Estats Units, el món girava la cara cap a l'altra banda.

Denunciem, doncs, també clarament la dictadura de Saddam Hussein i totes aquelles dictadures que al món eviten la democràcia i la llibertat de les persones i els pobles.

En aquest sentit, doncs, en política internacional, desgraciadament, molts cops no hi ha ni un pam de net. I nosaltres en aquest moment estem a favor de l'eix francoalemany, però França no és cap exemple, precisament, de política de suport a les democràcies; és un bon exemple de política de suport a les dictadures africanes, sempre i quan siguin les seves. Això també s'ha de dir des d'aquesta tribuna.

En tercer lloc, la doctrina de la no-intervenció no és bona quan el que fa és defensar fronteres. Nosaltres vam estar per la intervenció als Balcans, per motius humanitaris, i cal dir, també, que va ser Estats Units qui va intervenir als Balcans, en defensa de poblacions musulmanes de Bòsnia i Kosovo, no Europa. Això també s'ha de dir, si no es vol fer maniqueisme.

I en aquests moments el que passa és que si haguessin d'intervenir a Iraq per qüestions humanitàries, cosa que de moment no és el cas ara mateix, s'hauria d'intervenir a Costa d'Ivori, s'hauria d'intervenir a Txetxènia, s'hauria d'intervenir al Kurdistan turc, s'hauria d'intervenir a tants llocs del món on s'estan vulnerant drets elementals de les persones. I nosaltres hi estariem d'acord, amb intervencions humanitàries arreu, no discrecionals en funció de l'«amistat» de la dictadura.

En quart lloc, la millor prevenció no és la guerra preventiva, sinó la pau preventiva. I la pau preventiva es basa en tres pilars: la democràcia, la justícia social i les llibertats dels pobles. Per això Esquerra Republicana convida tota la població en aquesta manifestació contra la guerra a què nosaltres hem afegit l'eslògan propi de «Per la llibertat dels pobles». Contra la guerra, contra les dictadures, per la democràcia i la llibertat dels pobles, per la pau, visca el Kurdistan lliure, visca la democràcia!

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Subscriuria les paraules del Ramon Camp quan deia que aquest és un debat que s'està produint a escala mundial i que hauríem de ser molt modestos quan l'abordem des de l'àmbit concret de Catalunya.

La modèstia no està renyida amb ser al mateix temps molt realistes davant de la fractura important que s'està produint avui entre política i societat, entre governants i poblacions, quan es troben abocades a un esdeveniment, la guerra, que ningú sap descriure les seves conseqüències.

El nostre Grup Parlamentari ha participat com qui més en el rebuig frontal d'una dictadura com la de Saddam Hussein i al mateix temps d'una reivindicació de les llibertats del poble de l'Iraq sotmès a un setge que causa molt més efectes negatius que no pas positius, d'un poble com l'Iraq, com el de Kuwait, que es mereix la democràcia. Però és absolutament desproporcionat plantar al davant d'això un dels genets de l'Apocalipsi, la guerra.

La Proposició no de llei que avui es planteja és un clam contra la guerra, un clam per un ordre mundial autèntic. I ho hem de dir també conscients que som d'aquells que formem part del 20% del planeta que gaudim dels recursos del 80% del planeta, quan un 80% del planeta escassament pot gaudir del 20% d'aquest. Un nou ordre mundial amb solució alternativa, confrontant, si cal, tota mena de seguidismes, ni que sigui de la potència número 1 en el món.

I aquest és l'error monumental que està cometent el Govern de l'Estat espanyol, que està enganyant la ciutadania, o que la volia enganyar i potser no ho aconsegueix, amb arguments falsos sobre la guerra, creient-se que traurà gasius rèdits electorals si la distreu del *Prestige* o de la crisi econòmica, creient-se que participarà d'uns interessos connectats amb el repartiment de riqueses una vegada guanyada aquella guerra; que practica un autoritarisme que arriba no solament al partit, sinó a les institucions de l'Estat.

Els vull llegir les paraules d'un demòcrata que l'honra el seu posicionament, com és l'exencarregat de negocis d'Espanya a l'Iraq, Fernando Valderrama, un càrrec diplomàtic del Govern a l'Iraq, quan diu que «Aznar, desde que llegó al Gobierno, en sordina desde el 96, pero con mayoría absoluta en el 2000, ha colocado la relación con Estados Unidos como su prioridad política exterior, cosa que sí ha roto la política exterior española que llevaba más de veinte años en una línea en la que la prioridad era la relación con la Unión Europea».

Un seguidisme que afecta també el clima social de casa nostra; que afecta, com arreu del món, amb un sentiment natural i legítim de por, que s'ha cultivat amb notícies que semblen absolutament falses, com quan la

policia ha detingut desenes de pretesos terroristes exagerats, que un jutge n'ha hagut d'exigir les mínimes i més elementals proves, per poder crear aquests globus de distracció de l'opinió pública.

Un ordre mundial que no pot néixer arran d'aquest seguidisme, que mereix el compliment de tots els seus apartats de normatives i resolucions, a l'Iraq i a Israel, que no estan pas separats en la seva connexió de relació amb el que passa avui, com és l'autèntic exercici d'aixafament col·lectiu del poble palestí per part de Sharon.

Un ordre mundial que està befat quan aquest matí Rumsfeld ha tornat a dir que faran la guerra es digui el que es digui. El secretari de Defensa d'Estats Units ha dit que faran la guerra es digui el que es digui. I això és la irracionalitat més monumental, que és fins i tot un suïcidi polític col·lectiu anar-hi al darrere.

La Unió Europea, no l'eix francoalemany, la Unió Europea, va néixer amb el gran avantatge d'aconseguir, fins avui, que no hi tornés a haver mai més una guerra com la Primera i la Segona Guerra Mundial al nostre continent. Aquesta és la gran virtut de la Unió Europea. Això sol justifica, de molt, tots els esforços, per més lents que hom cregui, per construir l'ordre europeu. Però la seva gran virtut avui és el seu gran defecte, quan és incapaç de tenir una sola veu, com ho va ser amb Bòsnia, i un sol posicionament davant d'aquesta guerra. Aquesta és la nostra feblesa. I en comptes de contribuir a dividir-nos, qualsevol governant responsable hauria d'estar dialogant hores, dies, mesos, el que calgués, per aconseguir conjugar aquests interessos de la vella i tan bella, amb ve de València i amb be de Barcelona, Europa, que és, si més no, el bressol de tantes i tantes formulacions culturals que sempre s'han distingit per l'oposició a la guerra, fins i tot amb el repte de donar la vida individual –i vaig a citar aquell que ho va fer amb més energia per construir Europa fa segles, com és Giordano Bruno–, que no pas la lloanxa i anar purament i simplement a un tipus de glòria de lideratge que està buida i allunyada dels interessos col·lectius.

Jo volia acabar amb una reflexió sobre la nostra actitud més enllà de la votació que farem ara. Ahir es deia des d'aquesta tribuna, perdó, en aquest hemicicle, no des de la tribuna, que hom estava impressionat per la reacció de la gent de cara a la manifestació de dissabte. La gent que surti dissabte al carrer a manifestar-se prendrà una voluntat activa de participar amb la democràcia. I ho dic malgrat que se'm pugui titllar de demagògia. Ho prendrà també, en molts sectors, amb una certa sensació de cansament i de crítica envers allò que entenen com a política.

Això ho faran arreu del món. Han vist vostès anuncis de la premsa nord-americana on surt la ciutat de Nova York convocant i, entre les ciutats citades com a ciutats germanes d'exercici democràtic, Barcelona. I això sol ja hauria de ser un element d'orgull, quan volem projectar-nos arreu del món amb els nostres valors.

El 93% de la nostra població, diuen les enquestes, estan per aquesta actitud. No es tracta de convidar ningú en concret. Si tots i totes vostès volen ser dignes del preàmbul de l'Estatut actual o del preàmbul de l'Esta-

tut de Núria o el de la Segona República, dels textos fonamentals constitucionals d'aquest país, 135 escons, 135 dones i homes, haurien de ser dissabte a la tarda ben activament en aquella manifestació.

Gràcies, president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar la seva esmena, té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull dir clarament, i lamento, lamento molt, haver de dir-ho, que avui no es manifestarà la voluntat que el Parlament adopti una resolució per la pau, ni tampoc es manifestarà la voluntat del Parlament al voltant de la situació de l'Iraq. I lamento molt que, avui, el que fa aquest Parlament és manifestar la voluntat d'alguns grups polítics, no tots, però sí la d'alguns grups polítics, de treure profit electoral d'una greu crisi internacional. El que es planteja aquí (*remor de veus*) és treure...

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Nadal i Aymerich

...profit electoral d'una greu crisi internacional.

I si ho afirmo justament amb aquesta rotunditat, és perquè ho afirmo a l'empara dels fets; ho puc afirmar amb aquesta rotunditat perquè ho afirmo a l'empara dels fets. Ni en la gestació, ni en la preparació, ni en la redacció del document de la Proposició no de llei que avui estem debatent no s'ha volgut comptar amb el Partit Popular; el que s'ha volgut –el que s'ha volgut– és justament el contrari: el que s'ha volgut és justament arraconar el Partit Popular amb l'únic objectiu de treure rèdits electorals.

Parlava ahir el president de la Generalitat, en la sessió de control, de la bona gent i dels sentiments de la bona gent. I jo els dic que ningú no es pot voler apropiat dels bons sentiments. (*Una persona del públic mostra un cartell.*) El Partit Popular defensem la pau (*remor de veus*) i detestem la guerra –hi insisteixo: detestem la guerra i defensem la pau–, més que ningú o almenys tant com vostès...

El president

Prego, si us plau...

La Sra. Nadal i Aymerich

...més que ningú... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

...o almenys tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...com vostès.

El president

Senyora diputada, esperi's un segon. Prego que facin..., que tinguin el respecte que es mereix aquesta cambra. Són vostès uns hostes i s'han de comportar com a tals. (*Remor de veus.*) Si us plau! Si us plau! (*Pausa.*) Desallotgin-los, si us plau! (*Pausa.*)

Esperi's un segon, senyora diputada. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Deia que ningú no es pot voler apropiat dels bons sentiments, dels bons sentiments de la bona gent, si no és que algú es vulgui atorgar el monopoli de la defensa de la pau, i s'han sentit intervencions en què alguns es volen atorgar el monopoli de la defensa de la pau.

I, per tant, tampoc no puc deixar d'agrair alguna de les intervencions que s'han produït avui, que han manifestat clarament que els cent trenta-cinc diputats i diputades d'aquesta cambra estem en contra de la guerra.

Jo els faria una pregunta: vostès no comparteixen, justament, que la voluntat de la pau és la base de les resolucions de les Nacions Unides? La voluntat de la pau, no està justament en la base, en el moll de l'os de les resolucions de les Nacions Unides? Vostès no comparteixen que els qui amenacen la pau són, precisament, els qui desafien la comunitat internacional, negant-se al desarmament? Vostès no creuen que justament els qui amenacen la pau són els qui es neguen al compliment de la legalitat internacional?

Perquè, senyores i senyors diputats, defensar la pau, preservar la pau no consisteix a no fer res, no consisteix només, que és respectable, però no consisteix només a posar-se darrere d'una pancarta. Consisteix a escollir la millor alternativa per servir la pau. Consisteix a escollir l'alternativa més efectiva, més eficaç al servei de la pau. I, en aquest cas, els faria dues preguntes més: hi haurà més pau amb Saddam armat o desarmat? Hi haurà més pau amb resolucions de les Nacions Unides complertes o sense complir? (*Remor de veus.*)

Per tant, el que intento evidenciar, senyores i senyors diputats, el que intento evidenciar és que mentre alguns parlen de pau, uns altres treballen per la pau. I el Govern del Partit Popular està treballant per la pau. (*Forta remor de veus.*) Està treballant per la pau a Europa, està treballant per la pau a l'OTAN i està treballant per la pau a les Nacions Unides, intentant, a més a més, aconseguir una nova resolució del Consell de Seguretat. (*Veus de fons.*)

Pel que fa al text presentat pel Partit Popular, val a dir que jo crec que podria ser acceptat pels qui..., pels grups que han presentat el document que estem treballant. I ho poden fer perfectament..., bé, si és que no estan en contra de la posició d'Europa, perquè si estan en contra de la posició d'Europa puc entendre que no acceptin la postura del Partit Popular; però, si estan a favor de la posició d'Europa, haurien d'acceptar el plantejament que fa en el seu document el Partit Popular. Perquè a Europa, senyores i senyors diputats, no hi ha divisió, a Europa no hi ha divisió, a Europa el que hi ha és debat. (*Remor de veus.*) L'única posició d'Europa és la de suport a la Resolució 1441, i això ha estat fixat en l'últim Consell Europeu de Copenhagen, desembre del 2002, i en l'últim Consell de Ministres d'Afers Exteriors de 27 de gener. Ahir, s'hi va referir a bastament el president de la Generalitat, i el va fer seu, com no podria ser d'altra manera, perquè, en definitiva, com dic, és l'única posició europea. Per tant, les expressions que es contenen a la 1441 que és l'última oportunitat per al desarmament, aquesta, aquesta afirmació és el que conforma el consens d'Europa.

I s'ha parlat abans de França i Alemanya. Molt bé. França i Alemanya han estat dos Estats que s'han desmarcat, en solitari, sense consultar la resta dels 13 països de la Unió Europea del posicionament que havia tingut Europa –això quan estic parlant d'Europa a 15, no els dic res si parlem de l'Europa de 25, que la tenim just a la cantonada. I, vostès creuen sincerament que si França i Alemanya s'han desmarcat ha estat per motius purament altruistes? És a dir, Alemanya i França s'han desmarcat per motius altruistes o per raons d'Estat? Per allò que més els convé? Per allò que convé a la Unió Europea o pel que convé a França i Alemanya? Perquè la postura de la Unió Europea és ben diferent.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Govern del Partit Popular, el Partit Popular de Catalunya treballa per mantenir la pau, i treballa per mantenir aquesta unitat d'Europa, i, a més, mantenir-la també amb els Estats Units, sense cap seguidisme, però reconeixent els avantatges que ha portat per a Europa justament aquesta unió.

Per tant, desitgem que continuï el consens europeu i treballem per aconseguir-lo, com deia, tant a la Unió Europea com al Consell de Seguretat de Nacions Unides com a l'OTAN.

La postura del Partit Popular, senyores i senyors diputats, és la més responsable. (*Remor de veus.*) És la postura d'un partit que té responsabilitats de govern i d'un govern que té responsabilitats internacionals. I, senyores i senyors diputats, qualsevol partit que estigués governant Espanya en aquest moment de crisi internacional estaria fent exactament el mateix que està fent el president Aznar i que està fent el Govern del Partit Popular. (*Forta remor de veus.*)

Mirin, els socialistes que tanta fressa fan ara, tanta escandalera, no?, els socialistes... Els socialistes diuen que ara no hi ha motius per adoptar una postura de ferma davant l'Iraq, cosa que sí van fer quan la invasió de Kuwait. Doncs bé... (*remor de veus*), doncs bé, no és una crisi nova –no és una crisi nova–, justament el que s'està fent és demanar el compliment de les resolucions

que treuen cap a aquella crisi de l'any 91. La diferència és que vostès van comptar amb una oposició responsable que va saber defensar... (*Forta remor de veus.*) Veig que els enerva molt que els diguin la veritat! Que va saber defensar els interessos d'Espanya. (*Persisteix la remor de veus.*)

En qualsevol cas, el motiu fonamental que ens impedeix donar recolzament a aquesta proposta que vostès han fet i de la qual ens han exclòs, és que vostès plantegen...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo molt ràpidament, senyor president, si m'ho permet.

El president

Li ho agraeixo.

La Sra. Nadal i Aymerich

Que vostès el que plantegen fonamentalment és donar un temps indefinit per al desarmament. I nosaltres creiem que aquí no es tracta de jutjar la capacitat d'engany de l'Iraq per amagar les seves armes, sinó de la voluntat de desarmament. No és una qüestió de temps; és una qüestió de falta de voluntat.

I, per acabar, molt breument, ahir el president de la Generalitat deia que no podia acudir a la manifestació perquè aquest ha estat un criteri mantingut, doncs, des del seu exercici de la presidència com a president de Catalunya. Jo, president, li vull recordar que vostè va anar a la manifestació del 27 de juliol, d'Europa per Bòsnia, escolti..., i a mi em sembla santament. El que jo li vull recordar és que si vostè no va a aquesta manifestació és perquè jo diria que qui millor defensa la postura que ahir va defensar vostè en aquesta cambra és el Partit Popular. (*Rialles.*)

Senyor president, vostè va dir...

El president

Senyora diputada, hauria d'acabar ràpid.

(*Remor de veus.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo ràpidament. Vostè, senyor president va dir: «Una cosa és que s'hagi de fer sempre tot el possible per evitar una guerra, i una altra apuntar-se a segons quines plataformes.» Vostè deia: «Resulta insòlit imaginar-se que jo o el conseller en cap, Artur Mas, desfilaré davant, al costat d'organitzacions d'esquerra, darrere d'una pancarta sota el lema "Aturem la guerra"».

Jo estic convençuda, senyor president, que vostè treballa, a més a més de parlar, per la pau. El Partit Popular, el Govern d'Espanya, el president Aznar ho fan.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Remor de veus.*) Si no hi ha cap més intervenció... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Té la paraula senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, per tal d'anunciar a la cambra que els grups signants de la Proposició no de llei hem quedat de no fer ús del torn que la presidència ens posa a disposició, perquè no volem rebaixar el to important i solemne que aquesta contempla. Sabem que molts dels elements que s'han dit aquí, que ho acaba de dir el Grup Popular, estan contemplats en aquesta Proposició no de llei que admetria perfectament el seu vot favorable, si realment el volgués fer.

Avui, institucionalment el Parlament de Catalunya parlarà; el dissabte, doncs, tots els ciutadans de Catalunya que vulguin assistir a la manifestació també podran parlar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per tant, ara sotmetem a votació el text, la Proposició no de llei sobre les accions per a trobar una solució alternativa al conflicte bèl·lic al voltant de la situació de l'Iraq, amb el seu text original.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiment forts i perllongats.*)

Moltes gràcies.

Pregaria que si les dues mocions següents es poden... (*veus de fons*) –un es reté de tant en tant (*rialles*)– es poden fer i tractar conjuntament. Sí? (*Pausa.*) Molt bé, moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00293/06)

Per tant, ara tractarem els punts 22 i 23. (*Forta remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats que abandonin l'hemicicle, els que vulguin fer-ho, i que ens permetin continuar. (*Pausa llarga.*)

Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Josep Bargalló, d'Esquerra Republicana, per fer la presentació de la Moció sobre els mitjans de comunicació.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Senyores i senyors diputats, per tal d'aprofitar l'economia processal i el temps de què dispenso, ja els anuncio que els dos grups, que van formular en el passat ple

semples interpellacions sobre els mitjans de comunicació o, per ser més exactes, sobre el que havia succeït en la darrera concessió de freqüències de ràdio per part del Govern de la Generalitat –els dos grups, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i els dos grups que havien presentat esmenes que eren el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i el Grup del Partit Popular–, hem arribat, senyora presidenta, a una transacció que és la que defensarem i la que posarem a votació.

Serà, per tant, una majoria de la cambra. Avui tenim un dia de majories, no sempre la mateixa majoria, en tot cas, a mi em plau pertànyer cada cop a la majoria. (*Rialles.*) Em plau molt, doncs, si puc anar bé..., senyor diputat, però vostès no hi pertanyen ara a la majoria, per tant, em sap molt de greu que se situïn en el marge, en aquest moment, del que és la centralitat política de Catalunya, en el marge més radicalment antiquat i reressagat; però, en tot cas –què s'hi ha de fer?–, ja vindran a la centralitat un dia o altre.

Aquest que estàvem discutint era un tema fonamental, un tema fonamental també per a la democràcia que estàvem parlant abans; un tema fonamental per a la convivència; un tema fonamental per a la realitat del país, que és l'equitat, l'equitat en la concessió de les llicències de ràdio i televisió: una equitat territorial, una equitat empresarial, una equitat política. L'equitat territorial, l'equitat empresarial, l'equitat política té dos garants: un garant que és l'ordenament jurídic, la transparència i la publicitat. Aquest garant és la convocatòria, d'acord amb la normativa vigent, dels concursos públics per a l'adjudicació de les freqüències de radiodifusió, i no solament de televisió, amb l'objecte de garantir la seguretat jurídica dels operadors.

I aquesta equitat té un segon gran. L'equitat vol dir l'objectivitat, el no-partidisme –el no-partidisme polític, el no-partidisme territorial, el no-partidisme empresarial. Ens hem dotat entre tots, per unanimitat, ens vam dotar, al començament d'aquesta legislatura, d'un òrgan que garanteix aquesta equitat, d'un òrgan que no depèn del Govern, sinó que depèn del Parlament, d'un òrgan que vam situar a l'alçada d'institucions de tot el respecte com les sindicatures, que és el Consell de l'Audiovisual.

Per això, instem, ens instem nosaltres mateixos, instem la ponència de Llei de l'Audiovisual que vam crear nosaltres mateixos, perquè reformi la Llei del Consell de l'Audiovisual de manera immediata i urgent per tal que atorgui les competències en aquest organisme, majors competències, en matèria d'adjudicació de freqüències de ràdio i televisió.

No és un salt en el buit, és el que succeeix, per exemple, a França en el Consell de l'Audiovisual francès, que té competències en aquesta matèria, és el que succeeix en altres països occidentals on hi ha competències i és el que volem que succeeixi aquí, tot i més quan –permetin-me en acabar dues coses– el Govern no ha demostrat, al llarg dels temps i últimament, que sigui capaç de garantir aquesta equitat i, a més a més, nosaltres creiem que mai cap govern ha de demostrar-ho, ni els que hi ha hagut fins ara ni els que hi hauran al fu-

tur, perquè creiem que el govern no és qui ha d'intervenir en aquestes qüestions, sinó que qui hi ha d'intervenir és el Consell de l'Audiovisual.

La nostra actuació, senyores i senyors diputats de Convergència i Unió, no és només una actuació de present, és també una actuació de futur, i vostès, ni que fos només políticament, haurien de ser els més interessats que d'aquí a uns mesos no sigui el Govern qui reparteixi les freqüències, sinó que sigui el Consell de l'Audiovisual. Ja m'entenen i ens entenen tots.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, perquè han presentat esmenes, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la senyora Dolors Comas... (*Veus de fons.*) D'acord –d'acord.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les concessions per a la prestació del servei de radiodifusió sonora (tram. 302-00298/06)

Molt bé, Josep Maria.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyora presidenta, ràpidament també per presentar la nostra Moció. En Josep Bargalló ha explicat molt bé la Moció, perquè, bàsicament, eren la mateixa, amb un punt diferent, però bàsicament eren la mateixa, la que presentava Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Aquesta Moció, al que anava era a intentar corregir quelcom que vaig definir a la meua passada intervenció, durant la interpellació, com un acte de desviació de poder de l'Executiu. Aquest va ser l'eix de la meua intervenció. Amb la política que va fer l'Executiu amb la concessió, o amb la pretesa concessió, o amb el regal, d'aquelles freqüències, aquelles vint-i-tres freqüències, hi havia un acte de desviació de poder, perquè no es respectava el principi constitucional del concurs públic per atorgar la concessió de llicències, que és un precepte constitucional.

Jo els recordaré únicament l'informe de l'advocat de l'Estat, en què deia: «Aquest conveni no es pot firmar entre l'Administració de la Generalitat i l'Administració de l'Estat, perquè no preveu un concurs públic.» Els recordo també que aquest mateix advocat de l'Estat deia en un punt: «Aquest conveni preveu que després dels sis mesos de prova els que hagin participat en aquelles proves passaran a ser titulars d'aquella freqüència.»

Per tant, ens trobem davant d'un acte de desviació de poder, curiosament del mateix Departament que, fins i tot, últimament hem conegut que es dedica a manipular les enquestes –jo suposo que deu haver-hi alguna relació entre la manipulació de les enquestes i el no-compliment dels preceptes de concurs públic que han de regular el repartiment de les freqüències i dels titu-

lars de les llicències–, i, per tant, el treball que hem fet ha sigut mirar de corregir aquest acte, ho repeteixo, de desviació de poder de l'Executiu.

Bé, nosaltres proposàvem cinc coses: proposàvem una reprovació al Govern, proposàvem una suspensió d'aquell conveni, proposàvem una auditoria de l'aspecte radioelèctric, demanàvem el concurs immediat de les llicències i demanàvem també la modificació de la Llei del Consell de l'Audiovisual. Al final, l'acord a què hem arribat els quatre grups, els dos signants i els dos que han presentat esmenes, redueix un plantejament més ambiciós, però jo crec que és una transacció que ens porta al moll de l'os, en dos sentits: primer, que es convoqui el concurs per tal de procedir tal com disposa el nostre marc legal, el concurs públic perquè tots els operadors puguin presentar-se, i, en segon lloc, la modificació de la Llei del Consell de l'Audiovisual, que avui mateix hem acordat que es farà amb caràcter d'urgència, vol dir que molt probablement la setmana vinent es reunirà la ponència per estudiar la modificació d'aquesta Llei si, efectivament, ara es vota tal com està, com preveiem, i modificarem la Llei del Consell de l'Audiovisual perquè el Consell de l'Audiovisual assumi un major protagonisme, tingui unes majors competències en quelcom que és molt important per enfortir la democràcia i la transparència del país. Catalunya necessita avançar en democràcia i transparència, i per això pensem que avui, i quan modifiquem la Llei, farem un pas en aquesta línia, que és una línia de futur.

Senyora presidenta, senyors diputats, diputades, moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputat. Té el torn de la seva paraula, si en vol fer ús, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, tot i que han arribat a un bon acord i a una transaccional, eh?, però per defensar les seves esmenes i el seu posicionament, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, el fet que el Govern, a través de la Secretaria de Telecomunicacions, atorgués vint-i-tres freqüències sense ús de concurs públic com a instrument per fer aquesta concessió és un fet greu –un fet greu–, inexplicable. Millor dit, tot és explicable, alguna explicació hi ha al darrere perquè es fes d'aquesta manera, era per poder assignar a dit i, per tant, fora dels canals de transparència i democràticament establerts aquestes concessions.

El nostre Grup se'n va assabentar a través de preguntes parlamentàries que vam fer després de tenir alguns indicadors, perquè les ràdios se senten i, de sobte, apareixen emissores que no estaven en l'espectre radioelèctric i no se sentien abans, i per aquestes preguntes parlamentàries, que en aquell moment va contestar el senyor Artur Mas, es reconeix que, efectivament, hi ha tota una sèrie d'emissores que estan operant sense llicència. I llavors no es parla de proves pilot, és a dir, a la resposta de les preguntes parlamentàries no es parla

de proves pilot. És quan aquest tema esclata a la llum pública a través dels mitjans de comunicació que el senyor Alvinyà explica que eren unes proves pilot, suposo que com a excusa de mal pagador per justificar una cosa que, hi insisteixo, des del punt de vista de la reglamentació existent i del mateix sistema democràtic és inexplicable.

És en aquest sentit que nosaltres entenem que aquestes dues interpellacions són oportunes, són assenyades, responen, justament, a una necessitat, que és la de contrarestar un fet com aquest, i de tot allò que plantegen hi han dos aspectes que són importantíssims: fer el concurs i, per altra banda, revisar la Llei de l'Audiovisual.

I vull acabar referint-me a aquesta qüestió, perquè jo recordo –i els ponents que vam formar part de la ponència, de la ponència, com nosaltres mateixos diem, que va fer la Llei de l'Audiovisual–, recordo que va haver-hi un esforç molt important de consens per part de tots, absolutament tots els grups parlamentaris, per poder arribar a tenir un únic text i que s'aprovés per unanimitat en aquesta cambra, i un dels punts de debat va ser, justament, quines competències havia de tenir el Consell de l'Audiovisual pel que fa a la concessió de llicències o no. Hi havia alguns grups, el nostre, entre altres, que defensàvem que el Consell de l'Audiovisual havia de tenir plenes competències en la concessió de llicències, com passa en altres països, no ens inventàvem res de nou, però, com a fruit de la negociació i el consens, es va arribar a una altra fórmula, que és que el Consell de l'Audiovisual fes uns informes preceptius per a la concessió de llicències. Veient, senyores i senyors diputats, com ha actuat el Govern en aquest cas, pensem que aquells que en desconfiàvem no ens vam equivocar, que un òrgan independent, com és el Consell de l'Audiovisual, és qui ha de tenir les competències en la concessió de les llicències, perquè aquesta concessió estigui despartiditzada, i, per tant, estem molt d'acord en les propostes que aquí es fan de modificació de la Llei en aquest sentit.

I nosaltres hem incorporat, com a única esmena, que això es faci ràpid, perquè té sentit, de manera que esmenem el que en aquell moment no vam poder fer com a fruit del consens polític i que va estar bé en aquell moment, però que ara no tindria sentit deixar-ho tal com està.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyories, el primer que voldria dir és que el nostre Grup Parlamentari ha reflexionat amb el màxim rigor a propòsit d'aquestes iniciatives presentades pels grups d'Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i ho ha fet amb el màxim rigor –ho fa sempre, però en aquesta oportunitat especialment–, perquè érem conscients que del nostre vot depenia que aquesta proposta prosperés o no.

I el primer que vull dir és que la nostra decisió no és producte de la contingència ni de res que s'allunyi de la nostra idea de sempre. La diputada Comas d'Argemir parlava de «la ponència», en el sentit quasi institucional. El bo que té aquesta ponència, que comparteixen persones –com és lògic, d'altra banda, i com constitueix la seva raó de ser– de diverses formacions polítiques i grups parlamentaris és que –i no exclo ningú d'aquesta definició– nosaltres allò que fem ens ho creiem. Per això hi ha una certa complexitat.

No es preocupi, senyor Bargalló, no es preocupi, senyor Carbonell, el plantejament que hem aconseguit no és menys ambiciós –no és menys ambiciós– que l'originari, perquè vostès parlaven de suspendre la concessió, entenc el conveni, i nosaltres ho hem esmenat. Per què? Perquè no es pot suspendre, i no es pot suspendre el que no ha estat atorgat. Jo m'he tornat boig demanant als operadors algun document fefaent que posés de manifest que això s'havia produït, moment a partir del qual he decidit: «Escolti, això s'ha d'esmenar», perquè en no haver-se produït, no es pot suspendre.

No podem tampoc encarregar al Consell de l'Audiovisual de Catalunya cap mena d'auditoria en aquest sentit, perquè no disposa dels recursos atribucionals necessaris per poder-ho dur a terme, raó per la qual es produeix l'esmena que nosaltres també hem presentat en aquest sentit.

Què és el que nosaltres diem? Què és el que finalment diem tots? Que del que es tracta és de garantir fonamentalment la seguretat jurídica dels operadors. A nosaltres ens preocupen especialment els operadors, perquè per fer una bona radiodifusió i una bona televisió és important que els operadors estiguin tranquils, visquin segurs, no hagin de pidolar re, no hagin de viure sotmesos a cap mena d'espasa de Dàmocles, que sigui el concurs públic el que els atribueixi la capacitat d'actuar com s'espera i com s'exigeix a qualsevol empresa, en aquest cas a una empresa dedicada a la difusió de ràdio i de televisió.

Per tant, estem en la línia de promoure la convocatòria d'un concurs públic per atribuir tot allò que resulta possible, és a dir, esgotar al màxim les possibilitats de l'espectre radioelèctric en modulació de freqüència, aprofitant també l'avinentsa que ara estem en portes d'haver-nos de pronunciar a propòsit de la ràdio digital terrenal; és a dir, lligar-ho tot plegat, observar-ho en el seu conjunt i actuar en conseqüència garantint un aspecte que per a nosaltres sempre ha estat fonamental –i crec que també compartim aquesta inquietud amb la resta dels membres de la ponència– com és la pluralitat externa.

Hem d'aconseguir que en els espais radioelèctrics convivin editores, empreses, operadors que responguin a criteris diversos de la realitat, que produeixin continguts que no estiguin tallats tots pel mateix patró, que siguin la representació viva de la pluralitat del nostre país. Per això deia que ens ho creiem, tot això. I per això ens hem produït en aquest sentit.

I és evident, en conseqüència, i per acabar, que per aconseguir tot això es fa necessari, es fa imprescindible procedir a la reforma de la Llei 2/2000, de 4 de juny, la

del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en el sentit d'atorgar-li majors competències en aquesta matèria.

Em felicito i felicito els meus companys per aquesta transacció a la qual hem arribat, i vull convidar, i ho faig de manera expressa, el representant en la ponència del Grup Parlamentari de Convergència i Unió perquè també s'hi pugui afegir. He dit moltes vegades, i ho repeteixo ara, que el de l'audiovisual és un assumpte en el qual és bo que tots hi estiguem d'acord.

Gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, té ara la paraula, per fixar la seva posició, l'illustre diputat senyor Pere Lladó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Lladó i Isàbal

Molt honorable senyora presidenta... Senyores diputades, senyors diputats, començo amb les paraules del senyor Bargalló. «Centralitat», vostè ha parlat de la centralitat. Miri, vostès han retirat tots els seus textos per sumar-se a les dues esmenes que ha fet el Grup Popular. Ho han retirat tot. Per tant, vostè mateix pot avaluar això de la centralitat perquè, en una d'aquestes dues esmenes que ha presentat el senyor Ricard Fernández Deu, nosaltres hi estem plenament d'acord –plenament d'acord. Ara bé, no ens vinguin a vendre la moto d'aquestes dues esmenes, perquè amb aquestes dues esmenes han corregit molt poc del que vostès deien en els seus textos, ben poca cosa, eh? Per cert, eren dues mocions idèntiques, clòniques. (*Veus de fons.*) Sí, sí, clòniques les dues mocions. Només hi havia un punt de diferència: que el senyor Carbonell en aquesta qüestió volia reprovar el Govern. Quina cosa tan important per aprofitar: reprovar el Govern. Suposo que deu ser una cançó que sentirem en aquests propers dies o en aquests propers mesos: aprofitar qualsevol ocasió per reprovar el Govern. Tampoc ens estranya, veient la posició que vostès van tenir ahir amb la Llei d'universitats, no?, que va ser una posició ben trista, d'altra banda.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Mirin, jo no repetiré les afirmacions que el portaveu del Govern va fer a la seva interpellació, i on va deixar molt clar que es tractava d'una prova pilot que no havia consolidat cap dret radiofònic a cap empresa, que no es tractava de cap concessió de llicència, que no era preceptiu l'informe del CAC i que el Govern, com fa i com sempre fa, complirà escrupolosament la Llei. Però vostès, sobretot vostè, senyor Carbonell, no escolta, o no vol escoltar –no vol escoltar.

Ja ho van dir que les proves pilot responien a la necessitat d'explorar les possibilitats de l'espectre radioelèctric per determinar les freqüències que tenien cabuda a Catalunya, i d'aquesta forma consolidar el sector de la radiodifusió en el nostre país. Per favor, si us plau, no escampin dubtes, no vulguin confondre l'opinió pública, perquè finalitzades les proves tècniques i comprovada la viabilitat de les freqüències es sollicitarà la planificació per part del Ministeri d'aquestes freqüències

i la seva inclusió en el Pla tècnic nacional de radiodifusió sonora digital terrestre.

Penso, senyor Carbonell, i em refereixo a vostè perquè crec que m'ha correspost amb unes paraules bastant dures dirigides al Govern, que cal diferenciar entre què és l'assignació de freqüències –convindrà amb mi, competència del Govern central– i què es fa amb aquestes freqüències, que és una competència de la Generalitat.

Per tant, lamento que vostè vehiculi l'assignació amb la distribució, eh? Ho va fer l'altre dia, i jo li pregunto: Catalunya ha de poder decidir el tipus de model comunicatiu que vol? Sí o no? (*Veus de fons.*) Sí, vostè diu que sí. Doncs és el que fa el Govern.

Vostè, senyor Bargalló, sí o no ho pot decidir Catalunya? (*Veus de fons.*) Doncs, sí. El Govern ha estat escrupolós, molt escrupolós en la distribució –són preguntes a l'aire–, en la distribució d'aquestes freqüències.

I em penso que de tot allò que vostès han manifestat, senyors Socialista i d'Esquerra Republicana, se'n desprèn un problema de calendari, bàsicament, i del problema de calendari vostès en fan un problema polític. Sí, sí, en fan una discussió política, perquè ja li ho he dit, i ho va dir el portaveu del Govern: «El Govern farà el concurs, per molt que vostès vulguin semblar dubtes sobre aquesta qüestió.» No en sembrin, perquè nosaltres votarem el primer punt del senyor Ricard Fernández Deu, que estem plenament d'acord que es faci el concurs com més aviat millor.

Senyor Carbonell, amb tota cordialitat, vostè s'ha basat en un escepticisme, jo diria –si em permet, eh?, amb la cordialitat que tenim– una mena d'escepticisme malèvol, i cal sincerament que es posi en guàrdia contra aquesta tendència o, si no, ho passarà malament al llarg dels propers mesos, li ho asseguro. El Govern farà el concurs, s'ho cregui vostè o no s'ho cregui, perquè li ho va dir el conseller Puig, i a més a més votarem favorablement el primer punt.

Si analitza els operadors que participen en aquesta prova pilot s'adonarà que cap grup català n'ha restat exclòs, cap. I preguntem: on és el problema? Són grups catalans que inverteixen, que generen negoci a premsa, a ràdio, etcètera, i no hi ha hagut cap mena de parcialitat. El Govern ha donat cobertura a tots els operadors que tenen quelcom a dir en el món radiofònic català.

I si volen parlem dels grups i si aquests grups tenen legitimitat en el sector dels mitjans de comunicació de Catalunya. En tenen o no en tenen? I si vostès creuen que no en tenen, doncs, diguin-ho.

El Govern ha fet els seus deures i, sincerament, pensem que els ha fet bé, perquè, què és primer, l'ou o la gallina? Què és primer, el model o l'assignació de freqüències? Si no tinguéssim model, com vostès alguna vegada han dit, avui no discutiríem això aquí. I vostè, que és intelligent, sap que tenim model. Si dóna més importància als ous, que és l'assignació de les freqüències, vostè aposta perquè siguem una sucursal de Madrid. I nosaltres, que som una federació nacionalista, no hi estem d'acord, de cap de les maneres.

També m'agradaria que algun dia féssim un debat sobre tot això, perquè, al llarg de tot el pensament, penso que qui no tenen model són vostès i es dediquen a desqualificar qualsevol posicionament que tingui el Govern.

Ha de saber, senyor Carbonell, que Catalunya té prou capacitat com per planificar les freqüències i demanar a Madrid que ens ho autoritzi; no que ens ho planifiqui, que ens ho autoritzi. Si Madrid ens ho ha de planificar, ja podem plegar veles. D'això que vostè en fa un conflicte, per nosaltres és un pur tràmit –un pur tràmit.

Si us plau, no vulguin instrumentalitzar el CAC. Ja fa la seva feina, el CAC té les seves funcions: vigilar cobertures, potències amb relació al pluralisme extern. I convindran amb mi que només es pot validar un concurs si es té això en compte i si es pretén que no s'alteri el pluralisme empresarial. Malgrat les funcions atribuïdes al CAC, el cert és que actualment les funcions de tramitació i atorgament de títols de freqüències corresponen a la Secretaria General de Telecomunicacions i Societat de la Informació. Intervé el CAC en una doble fase: primer en l'anàlisi i informe preceptiu del plec de condicions administratives i, més tard, evidentment, per comprovar l'estructura accionarial dels licitadors.

Quan es va aprovar en aquesta mateixa cambra la Llei del CAC, quan es va aprovar, tots els grups parlamentaris vam fer referència expressa a les funcions del CAC i vàrem considerar que les previstes en el text de la Proposició de llei eren prou àmplies per tal de garantir la seva participació. Només ho voldria recordar ara, perquè quan portem dos anys vostès ja volen modificar aquesta Llei. És per això que nosaltres votarem contràriament al punt 2, i per això al senyor president demanarem votació separada.

Crec sincerament que en l'esperit de la Llei el Govern té tota la raó del món. Nosaltres volem que Madrid faci ja la planificació, però la Generalitat està obligada a donar resposta tant al sector empresarial com a tota la gent que hi està implicada i s'hi guanya la vida. No estem d'acord a desaccelerar el sector –no estem d'acord a desaccelerar el sector. L'assignació de freqüències per Madrid ha de ser favorable –ha de ser favorable– al sector. No pot ser un problema. Ha de ser una gran oportunitat, no un problema.

Cal obrir expectatives que generin il·lusió, no que generin frustració. És evident que no es poden habilitar operadors si no tenim pla de freqüències. No podem aturar aquest procés. No podem perdre oportunitats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Lladó i Isàbal

...per tal d'afavorir la consolidació del sector.

Acabo, senyor president. Lamentem també, d'altra banda, que a alguns diputats que han intervingut, quan es parli d'autogovern, els tremolin les cames, i que altres donin més importància a la forma que no pas al fons.

Senyor Bargalló, vostè ens ha d'explicar per què no vol grups de comunicació catalans forts; ens ho ha d'expli-

car. Sempre la mateixa demagògia de fer país sense deixar fer país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Bargalló i Valls demana per parlar.*) Sí, senyor Bargalló, per posicionar-se sobre les esmenes i pel requeriment que em sembla que he sentit envers vostè.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president, pel requeriment. Les esmenes..., ja hem acceptat la transacció.

Miri, senyor Lladó, lliçons de nacionalisme no en pot fer ningú mai, mai. Jo, no haurà escoltat mai que hagi donat lliçons de nacionalisme a ningú de les cadires de Convergència i Unió, i això que personalment he patit, en el municipi meu o en el meu territori, casos exemplars de nacionalisme espanyol sota les seves sigles. Però sigui com sigui, nosaltres no discutim el seu concepte de país. Discutim el seu suport a certes empreses privades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Lladó i Isàbal demana per parlar.*) A veure, un segon. No hi ha cap més daixò... Té la paraula vostè, senyor Lladó. Té un minut.

El Sr. Lladó i Isàbal

Sí. Sincerament, senyor Bargalló, no volia donar cap lliçó de nacionalisme i, si s'ha donat per alludit, ho retiro. En tot cas, sí que li vull dir que Catalunya ha de saber aprofitar les seves oportunitats per tal de poder definir el seu sistema comunicatiu. No fer-ho comporta situacions com la Llei d'acompanyament, que hem vist que el mateix Govern de la Generalitat ha hagut de portar al Constitucional.

D'altra banda, i acabo, el que queda clar és que –el que vostès critiquen tant– el senyor Mas ha fet una aposta concreta per tenir un sistema de mitjans de comunicació forts i plurals a Catalunya i, en canvi, líders importants de l'oposició fan servir el silenci, com sempre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

A veure, la transacció a què han arribat vostès és la suma de les dues daixò i, per tant, ja puc cridar a votació.

(*Veus de fons.*)

Sí, tinc el text, sí.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que prenguin possessió..., que anem a votar.

I votarem el text transaccional a què han arribat els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Popular, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

I votarem primer el primer punt d'aquesta transacció.

Comença la votació... (*Pausa.*) Perdó, s'anulla la votació. (*Veus de fons.*) Perdó?

(*Pausa llarga.*)

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya considera necessari que es convoqui amb la màxima urgència, d'acord amb la normativa vigent, concurs públic per a l'adjudicació de totes les freqüències de radiodifusió sonora en ones mètriques de modulació de freqüència disponibles a l'objecte de garantir la seguretat jurídica dels operadors.

»2. Acorda encomanar a la Ponència de les Lleis de l'audiovisual la reforma de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en el sentit d'atorgar-li majors competències en matèria d'adjudicació de freqüències de ràdio i televisió.»

El president

Moltes gràcies.

Votem ara el punt primer d'aquest text transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació votem el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 74 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació tractarem conjuntament les mocions 24, 25 i 26 del ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat marítima a Catalunya (tram. 302-00294/06)

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, del Grup d'Esquerra Republicana.

(*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que si s'han d'absentar ho facin de pressa..., però avui ens convé tenir un determinat ritme.

(*Pausa llarga.*)

Senyors diputats... (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el proppassat Ple, arran dels malaurats fets esdevinguts davant les costes de Galícia, amb l'accident, primer, el vessament de cru, l'enfonsament posterior i tot

el succeït del vaixell *Prestige*, el nostre Grup va presentar una interpellació que tenia fonamentalment com a motiu principal plantejar-nos què hagués succeït a Catalunya si l'accident s'hagués donat davant les nostres costes, com hauríem reaccionat, quins instruments teníem per reaccionar, quins estris, quines eines, quines mesures podíem plantejar, quines competències hi ha sobre la matèria, qui les té, qui seria l'incompetent si es comportés com a Galícia en cadascun dels moments, com hauríem d'actuar per no ser tan incompetents com s'ha estat en el cas gallec. Això és el que vam plantejar.

Arran d'aquí, arran d'aquest plantejament, vam formular una moció que en primer lloc mostra la seva solidaritat amb el poble gallec i lamenta profundament la reacció institucional davant la catàstrofe, però que bàsicament se centra a dotar el nostre país de les eines i de les mesures perquè puguem reaccionar davant d'un fet d'aquestes característiques, o, millor dit, de les eines i de les mesures perquè, si és possible, un fet d'aquestes característiques no succeeixi a les costes del nostre país.

Les eines i les mesures són moltes; nosaltres les centràrem, per no explicar a bastament tota i cadascuna d'elles, que tampoc tenim temps, en tres.

Primer, el compliment de les normatives europees i els instruments per fer-les complir pel que fa al transport marítim internacional i el transport especial de tòxics i matèries perilloses, no només el transport, sinó, com fa en altres aspectes, per exemple, la il·legal, clandestina i perillosa neteja en alta mar de bodegues de bucs que un informe de la Universitat Politècnica de Catalunya va xifrar en unes dades molt altes davant de la nostra costa.

Reducció a nivell europeu d'una eina per prevenir accidents marítims i per actuar en cas d'accidents, que és l'Agència Marítima Europea, que si bé és cert que des de l'1 de gener ja existeix, també és cert que no té ara per ara les competències necessàries, ni té ara per ara els instruments necessaris, i el que creiem més important: no té una estructuració regional com per actuar adequadament, perquè a Europa els mars són molt diversos i les seves realitats, els seus perills, també són molt diversos.

I finalment –i finalment–, l'existència a casa nostra d'una administració única. Són moltes les competències que hi ha en tema de tràfic marítim, de seguretat marítima i de ports. Nosaltres, no els amagaré que com a partit independentista que som, creiem que les competències haurien de ser compartides entre Catalunya i Europa, però és igual: una administració única, sigui de qui sigui, de les competències de qui siguin, perquè en aquests moments l'important –l'important– és la capacitat de reacció i la capacitat d'actuació. Aquestes competències úniques, amb administració única i, insisteixo, amb la dotació a casa nostra d'eines com elements concrets de resposta en cas d'emergència, que demanem situar en el port de Tarragona, que és el que té en aquests moments més elements de perill.

En tot cas, hem arribat amb els tres grups que vam fer la interpellació, el Grup d'Iniciativa per Catalunya

Verds i el Grup de Convergència i Unió, a una transacció que creiem que és altament satisfactòria, que recull a bastament els punts que van treure en la nostre interpellació, i arran també d'unes esmenes del Grup Socialista, recollim amb el Grup d'Iniciativa una petició de la plataforma Nunca Más, a la qual des d'aquí, doncs, donem el nostre suport i ens solidaritzem completament amb les seves reivindicacions, un text de suport a la plataforma Nunca Más i també de petició de responsabilitat a les autoritats que no van saber respondre adequadament als fets que van succeir en el cas del *Prestige*.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, sempre tan disciplinat..., ja he acabat.

El president

Moltes gràcies. Això és coincidència.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció de riscos de contaminació del medi marítim a causa d'accidents i la reacció en cas d'emergència (tram. 302-00295/06)

Té la paraula ara, per presentar la seva Moció, la il·lustre diputada senyora Bet Font.

(Pausa llarga.)

La Sra. Font i Montanya

Perdoneu. Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria corregir lleument, això sí, les paraules del senyor Bargalló quan ha dit que la transacció que hem fet amb el Grup dels Socialistes, Iniciativa i Esquerra ha estat amb les esmenes del Grup Socialista; també hi havien esmenes fetes per Iniciativa mateix, perquè des que vàrem fer la Moció fins ara ha passat un temps i hem presentat unes correccions, podríem dir-ne, per afegir-hi al que nosaltres ens semblava un sentiment no només del nostre Grup, sinó de bona part de la ciutadania, precisament aquest sentiment de suport a la feina que s'ha fet des de la plataforma Nunca Más a Galícia o a nivell de tot l'Estat i a Catalunya, i aquesta necessitat, aquest reclam de depurar responsabilitats en les parts implicades, tant en el moment de la catàstrofe, en el naufragi, com després en com s'ha gestionat tot plegat. I, evidentment, també ho hem aprofitat per reclamar, i que de fet ja clamava al cel, com ja ho vàrem dir també quan vam fer la interpellació, que es dotés de recursos per poder reparar les conseqüències econòmiques, socials, ambientals i fins i tot sanitàries que s'han produït.

Dit això, nosaltres, la Moció que havíem plantejat anava molt en el sentit primer, evidentment, de lamentar el desastre que s'havia produït; després denunciàvem la manera com s'havia reaccionat, la manca de previsió i

de coordinació, la manca de mitjans i, en definitiva, la mala manera de reaccionar de les autoritats, en aquest cas estatals, també autonòmiques en el cas de Galícia, i, fins i tot, en el marc comunitari, perquè no es va posar prou fil a l'agulla i no es va reaccionar prou ràpidament i prou correctament.

Alhora, també, nosaltres volíem agrair la tasca que han fet milers de persones, voluntàries i voluntaris, desplaçats a Galícia, que han fet una tasca lloable, necessària i que ha servit de força en alguns indrets; valdria la pena que continués amb el mateix ritme; sembla que en algun moment pot afluir i no és el que nosaltres desitjàvem.

Però alhora plantejàvem de quina manera podríem evitar que un desastre com aquest pogués tenir unes conseqüències com aquestes a Catalunya. Una de les primeres coses que veiem, que constatem, és que el que falten són competències, perquè en aquests moments, doncs, encara l'Estat té bona part de les competències i, per tant, nosaltres reclamàvem aquest traspàs.

També plantejàvem que a Catalunya es reaccionés, que el Govern de la Generalitat analitzés quina és la situació actual i que alhora fes un pla per reaccionar en cas d'una emergència d'aquest tipus, organitzant la forma de coordinar-se, creant o tenint en compte un consell assessor amb tècnics i científics i experts que poguessin tenir memòria històrica d'altres incidents d'aquest tipus, mirar de quina manera s'ha..., quines metodologies s'han utilitzat en altres llocs, etcètera.

I, alhora, clar, evidentment, també plantejàvem que precisament tenint en compte que en aquest cas, doncs, hi han competències que són del Govern espanyol, doncs, demanàvem que, des del Govern, doncs, es portessin a terme determinades actuacions de transposició d'ordenaments jurídics, de prohibir l'entrada en aigües de la jurisdicció espanyola d'un determinat tipus de vaixell, etcètera.

En realitat aquesta nostra proposta que era molt general ha quedat recollida en una moció que hem signat juntament amb Esquerra Republicana i amb el Grup de Convergència i Unió, en la qual algunes d'aquestes propostes queden més sintetitzades, perquè, per exemple, quan demanem que es traspassin competències al Govern de la Generalitat en el fons ja estem dient, doncs, que puguem tenir competències a regular determinades actuacions que es portin a terme prop del nostre litoral i en els nostres ports. I evidentment, doncs, hi han determinades legislacions que, com diem aquí, tal com plantejem en la transacció, doncs, es concreten molt més.

També en la transacció, i és un element en el qual nosaltres estem d'acord perquè també ho plantejàvem en la nostra Moció, el que reclamem és que a nivell europeu es reaccioni d'una manera més eficient. En aquests moments l'Agència Marítima Europea fa unes funcions d'informació, però fa poc les funcions d'exigència normativa fins i tot de sancions o de control, i ni molt menys encara no ha organitzat aquesta estructura en possibles comitès regionals, amb la qual cosa nosaltres estem d'acord, i també ja reclamàvem que hi hagués, que tingués un tractament tot el que seria el Mediterrani

nord-occidental, del qual, evidentment, Catalunya formàrem part. I, en aquest sentit, doncs, també ho hem recollit en la nostra Moció.

Per tant, actuacions de dol, de repulsa; actuacions que ha de fer el Govern de la Generalitat; actuacions que hauria de fer el Govern de l'Estat, començant per traspassar-nos competències, i actuacions que ha de fer la Unió Europea que podria començar ja si més no posant en pràctica el que ja s'havia acordat en altres ocasions, quan hi varen haver accidents amb l'*Erika I* o quan les mateixes comissions que van haver-hi de l'*Erika I* i de l'*Erika II*, que ja varen arribar a conclusions prou importants però que malauradament no s'han portat a terme.

Bé, aquestes nostres propostes, com he dit, queden recollides en dues transaccions que hem signat per separat, una amb Convergència i Esquerra Republicana i l'altra amb Esquerra Republicana i el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures de prevenció, control i vigilància en el cas de sinistres que afecten el medi marí (tram. 302-00302/06)

En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres també ens hem afegit..., vam fer la interpellació, vam fer una moció i potser valdria la pena recordar el que és una moció, una moció no és una proposició de llei ni tampoc és una resolució del Parlament de Catalunya en què manifesta un capteniment, el pot manifestar, però l'objecte d'una moció és instar el Govern de la Generalitat que faci alguna cosa: faci això, faci allò, deixi de fer. El que no ha de fer el Parlament de Catalunya, al nostre entendre, és dir què ha de fer el Parlament de Galícia o què han de fer les forces polítiques gallegues; ni és missió del Parlament de Catalunya, sota pena d'ingerència –i si es passa per passiva s'entén molt bé– reprovar o demanar responsabilitats polítiques al Govern gallec; són les forces polítiques gallegues, són les ciutadanes i ciutadans gallegues qui han de prendre aquesta qüestió i, evidentment, no correspon en absolut al Parlament de Catalunya entrar en aquests temes. Això ens fa adoptar una postura de ple suport a una llarga, prolixa i extensa moció que hem pactat amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya, i, en canvi, no donarem suport a aquella que, d'una forma jo diria un pèl electoralista, han signat els dos grups amb el PSC-PSOE. Per què? Perquè tot el contingut, excepte l'exigència de responsabilitats sobre les quals ja m'he pronunciat de la seva no-idoneïtat per

part d'un Parlament com el nostre, tot allò altre ja està contingut a la Moció conjunta. I què diem a la Moció conjunta? Diem a la Moció conjunta, la que havíem pactat, en la que s'havia donat per tancat un tema –allà les diputades i diputats que no ho considerin així!–, expressa la solidaritat amb els pobles de Galícia i amb els pobles de les costes cantàbriques davant del desastre ecològic que han sofert, i procedeix el Parlament de Catalunya a agrair a totes les entitats, a totes les associacions, a totes les plataformes ciutadanes, també la Plataforma Nunca Más, però sense singularitzar-la, totes les plataformes ciutadanes que han donat suport i també als voluntaris que de forma –els voluntaris catalans, catalans, i voluntàries catalanes– que, sota la coordinació de l'Institut Català del Voluntariat i els Bombers de la Generalitat han actuat de forma desinteressada i absolutament noble, i absolutament exemplar a Galícia.

Què fa el Parlament de Catalunya? També lamenta la manca de coordinació i la manca de mitjans que s'han demostrat. Això és una constatació, no una exigència de responsabilitats que no ens correspon, és una constatació.

I, finalment, nosaltres demanem què és el que ens toca al Parlament de Catalunya? «Quan vegis les barbes del teu veí pelar, posa les teves a remullar!» El que el Parlament de Catalunya ha de fer, entenem nosaltres i d'aquí el sentit de la Moció conjunta, és veure com podem evitar, com podem minorar les conseqüències d'un desastre ecològic com el que s'ha produït. Per què? Perquè sabem que a Catalunya, en l'arc Mediterrani nord-occidental, hi ha més de quatre quilòmetres quadrats de vessaments tòxics que actualment estan situats i que ningú hi posa remei. I, per tant, si potser les característiques de les nostres costes no tenen el grau de perillositat de les costes atlàntiques, també ens podem trobar amb desastres similars, concretament, molt concretament al port de Tarragona, com en un dels punts es diu. I per això demanem que l'Agència Marítima Europea, que tan brillantment s'ha posat en marxa el mes de gener d'enguany, tingui competències perquè actualment no les té. I no les té per poder fer un marc normatiu homogeni que pugui ser aplicable a tots els estats de la Unió Europea i que no cada estat tingui una legislació dispersa i diferent. Segon punt, que pugui vigilar els vaixells, que pugui vigilar les prestacions tècniques de les tripulacions, que pugui avaluar el greu problema de banderes de conveniència, que pugui, realment, demanar la posada del doble casc, que pugui inhabilitar vaixells obsolets que ja no poden circular. I aquesta Agència Marítima Europea ha de poder abastar el pagament de les indemnitzacions, ha de poder fer les inversions que no estan a l'abast d'un sol estat.

Naturalment, demanem que aquesta Agència Mediterrània Europea tingui una configuració regional –regional, entès en el sentit europeu. Per què? Perquè nosaltres som molt conscients que en aquest arc Mediterrani nord-occidental del qual els parlava tenim molt a pactar i molt a dir amb les Illes, amb el País Valencià i amb totes les regions d'aquest arc Mediterrani nord-occidental.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

I, per tant, vaig acabant, senyor president...

El president

Com més aviat, millor...

El Sr. Camps i Rovira

...amb la necessitat que es transfereixin per via de Llei orgànica de l'article 150.2 totes les competències de l'article 88 de la Ley de Puertos del Estado i articles concordants. És a dir, totes les concordants de la Ley de Puertos del Estado y de Marina Mercante que actualment presten les capitanies marítimes i que s'ha evidenciat que no poden abastar amb eficàcia això..., la solució d'aquests conflictes.

Per tot això, nosaltres donarem suport a aquesta llarga i prolixa Moció que havíem pactat d'acord amb les tres mocions presentades, i no donarem suport, perquè ja està continguda en la comuna o perquè no ens pertoca, entenem, a nosaltres la reprovació –a les evidents responsabilitats– del Parlament de Catalunya a una altra cambra perfectament sobirana com és la gallega.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar el seu posicionament i per a les esmenes té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Han passat força setmanes i en aquest Ple tornem a parlar del *Prestige*. Entremig hi ha hagut, fins i tot, un període del que s'anomenen vacances parlamentàries i, en canvi, continua essent de molta actualitat. Per què continua essent de molta actualitat? Doncs, probablement, perquè hem vist, amb els propis ulls, la magnitud d'una tragèdia ambiental i hem entès amb tota claredat que les tragèdies ambientals no només substitueixen el blau bonic del mar pel negre fosc, i no només substitueixen la salabror i l'olor de mar per una pudent olor de quitrà, sinó que tenen conseqüències econòmiques gravíssimes i que, per tant, el conjunt dels sectors econòmics de Galícia han tingut repercussions que trigaran molt i molt de temps a remuntar; els sectors vinculats a la pesca però també el turisme, l'hostaleria, etcètera, es veuen en aquests moments sotmesos a una forta crisi econòmica. D'aquí que aquells que fa temps que pugem en aquesta tarima i que diem sovint que el medi ambient té, fonamentalment, una base econòmica important, doncs, hem tingut un exemple clar, evident, contundent que això era així i el fet que en l'anterior període de sessions parléssim d'això i avui encara n'estiguem parlant és una evidència clara que això és així.

Quina responsabilitat té l'Administració? En la intervenció que m'ha precedit, el senyor Camps pretenia fer

el que ha passat durant tots aquests mesos, responsabilitats difuses, responsabilitats nulles. Jo crec que sí que hi han responsabilitats. Qui té competències en matèria de trànsit marítim? Qui té competència en matèria de costes? Qui té competències en matèries de ports? (*Veus de fons.*) Doncs aleshores només hi ha un responsable. I lluny d'això el que fem és parlar, de manera difusa, sense marcar exactament quines són les responsabilitats. És més, vostè ha dit aquí, en dues ocasions, que aquesta cambra no té competències per posar-se amb una altra cambra autonòmica. És que a la millor no ens estem posant amb una altra cambra autonòmica; és a dir, estem parlant de responsabilitats i vostè m'acaba de respondre que la responsabilitat és de l'Estat. Quantes vegades, quan l'Estat no ha fet allò que a nosaltres ens ha semblat bo per a Catalunya, no li hem reclamat responsabilitats? I si l'evidència, que ja ho ha dit el senyor Bargalló, és que no només es produeixen grans catàstrofes a Galícia sinó que es produeixen, fonamentalment fora dels ports, petits i grans abocaments de derivats del petroli a les aigües també de les costes catalanes, vol dir que no hi ha cap inconvenient des d'aquesta cambra i exercint la sobirania que li pertoca, de demanar les responsabilitats que pertocuin al Govern de l'Estat.

Malaauradament, això no figura en el text que es posarà a votació com a una de les transaccionals aprovades i, per tant, nosaltres ho lamentem i creiem que queda absolutament, diguem-ne, debilitada, fluixa, si vol vostè, massa suau tenint en compte la magnitud de la tragèdia –i utilitzo aquesta frase, que és una frase feta, però, en aquest cas, doncs, en un sentit molt literal perquè tots l'hem vista.

Votarem a favor d'aquesta transaccional feta entre Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya i Convergència i Unió, tot i que creiem que la major part de les coses que es diuen –i els recomano que llegeixin el diari oficial de les comunitats europees, del 5 d'agost de l'any 2002, estan incloses en la mateixa creació de l'Agència de Seguretat Marítima en aquell moment. I què diu? Entre d'altres coses, que: «A proposta de la Comissió, el Consell d'Administració d'aquesta Agència podrà establir tants centres regionals com consideri oportuns, amb la finalitat de portar a terme tasques relacionades amb la vigilància de la navegació, el trànsit marítim i la seva seguretat.» Ho diu, ja. Per tant, el que anem a aprovar avui és rectificar-nos en una cosa que ja existeix. Mai està de més quan passa una cosa així, però és curta, és suau i és excessivament difuminada perquè demani responsabilitats.

Jo crec que d'aquesta tragèdia n'hem d'aprendre una altra cosa molt i molt important: la societat, els ciutadans, els ciutadans de tota mena s'han mobilitzat per intentar fer front a allò a què l'Administració no responia i no responia correctament. L'Administració de l'Estat, responsable clara d'aquest tema, pitjor no ho podia fer en una tragèdia d'aquestes característiques. La societat li ha donat una lliçó autèntica de mobilització; això tampoc es recull a la Moció.

I, per tant, aquest intent reiterat de Convergència que no aparegui la Plataforma Nunca Más a nivell de Galícia, però també la Nunca Más a nivell de Catalunya, que

existeix constituïda com a tal, es diu Plataforma Nunca Más de Catalunya i que agrupa tot aquest moviment, aquesta lliçó de civilitat i de civisme, d'entrega, de voluntariat i d'esforç per reparar uns danys que no ha estat capaç de controlar l'Administració responsable, no apareixen en aquest text i, per tant, nosaltres creiem que, certament, hi han d'aparèixer.

És veritat que a darrera hora hem fet una altra transaccional en què això apareix i que nosaltres hi donarem suport, tot i que sabem que no tindrà el suport majoritari d'aquesta cambra i, per tant, no s'aprovarà. I el que aprovarem en aquesta cambra...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

Només serà la que Convergència i Unió ha volgut redactar, que nosaltres, insistim, ens sembla que forma part d'aquests compromisos que tenen a vegades amb el Govern de l'Estat, de no voler, ni tan sols, demanar responsabilitats clares en un tema tan greu com el del *Prestige*.

Gràcies per la seva tolerància, senyor president. Gràcies a tots vostès.

El president

Senyor Camps, s'ha sentit alludit?

El Sr. Camps i Rovira

Bastant, sí. Només recordar-li a la senyora Tura que no és cert que la Resolució del Parlament Europeu de creació de l'Agència Europea Mediterrània doni absolutament cap competència a aquesta Agència. És, simplement, un títol d'informació, d'emetre dictàmens, però no té absolutament cap competència executiva, i el que demanem a la Moció és que les tingui. I, per tant, no és cert –i vostè ha tergiversat les meves paraules.

Segon punt. Jo he manifestat la meva profunda simpatia per les plataformes ciutadanes i es diu a la Moció, que vostè suposo que també votarà. El que passa és que no és la meva missió fer electoralisme, sigui quin sigui, quan hi hagi públic o públic no interessat.

Gràcies.

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Senyora diputada, un minut.

La Sra. Tura i Camafreita

Lamento la seva interpretació, senyor Camps, la lamento profundament perquè jo crec que les paraules, els fets i les imatges han parlat per ells mateixos, no necessiten aquesta diputada perquè els posi en evidència.

Pel que fa a les competències de l'Agència Europea, li entrego en aquest moment..., li entrego en aquest moment el document de la seva creació. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup Popular, el senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Vagi per endavant que nosaltres, en les mocions que s'han presentat dels dos grups parlamentaris, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, hauríem votat favorablement al que és l'adhesió, la solidaritat amb el poble gallec i amb les plataformes, associacions de tota classe, i molt especialment al voluntariat català que hi ha estat treballant. Per tant, vull dir que no cal..., i parlo ja i enllaço amb la segona transaccional que s'ha fet i que considero i opino que és electoralista perquè ha vingut solament a destacar una part de molts i molts col·lectius i associacions que han estat treballant voluntàriament, i que m'hauria agradat moltíssim més el reconeixement, precisament, al voluntariat nostre, del nostre país i de Catalunya.

Dit això, vostès presenten una segona transaccional que, senyor Jaume Camps, li ho dic de debò, vostès, amb aquesta segona transaccional, l'únic que han fet és salvar els mobles. I sap per què han salvat els mobles? Perquè la Moció que vostès presenten, els tres punts, demanen la creació d'una agència marítima europea. Els tres punts de la seua Moció, i vostès no s'han adonat que aquesta Agència va ser creada el 25 de juny i que fa vuit mesos que funciona. Precisament, com que s'han adonat d'aquest fet vostès han dit: «Escolti'm, l'única manera és fer una transaccional amb la qual recollim que celebrem que recentment es posava en marxa l'Agència Marítima Europea.» Recentment, no; vuit mesos, senyor Jaume Camps –vuit mesos.

I també, al nostre Grup Parlamentari, li sorprèn que vostès no tinguin a la seva Moció, no a la transaccional, ni una sola paraula d'agraïment, ni de solidaritat a tot el voluntariat. (*Veus de fons.*) I vostè, li estic parlant de la transaccional. (*Veus de fons.*) No, no..., està aquí. I vostès, en el segon punt, al qual fan referència en aquesta transaccional, parlen que el Parlament de Catalunya constata i lamenta la manca de coordinació i migradesa dels mitjans materials.

Escolti'm, nosaltres estem parlant d'una catàstrofe, i quan s'està parlant d'una catàstrofe és un fet que és sobrevingut, que no és habitual. O, no van ser una catàstrofe, senyor Jaume Camps, els temporals de neu? Van ser una catàstrofe. És veritat. I, per cert, mentre el Govern el que estava demanant era que no sortissin els cotxes, el conseller en cap estava de festa en una discoteca. Li he dit això perquè a vegades hem de saber aprofitar-nos del que estem fent i del que estem dient... (*veus de fons*), demagògia no, realitats.

Referent a això, nosaltres donarem suport a la transaccional que s'ha presentat per part d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana i Convergència, amb el seu apartat, que és l'apartat de solidaritat, d'agraïment a tots, i no ho farem a la resta, perquè la resta... –ni tampoc, evidentment, ja ho he dit abans, a la segona transaccional–, per qüestions òbvies i que vénen a resumir realment el que nosaltres, des d'un començament hem dit.

El Grup Parlamentari Popular no pot estar d'acord amb aquells punts o mocions presentades que suposin, si més no, un menyscapte de les competències de l'Estat en aquesta matèria. Ens hem cansat de reiterar que la competència sobre el control, prevenció i seguiment d'abocaments mar a mar és una competència de l'Estat, el mateix que és una competència de l'Agència Catalana de l'Aigua els abocaments terra a mar. Aquí també podríem parlar, si volguéssim, de tots els fangs de les depuradores que es van enviar al mar, i és competència de la Generalitat.

Nosaltres tornem, i en segon terme, i aquí ho hem dit un munt de vegades, que allò que és competència de la Unió Europea, que té una sobirania pròpia per poder-ho fer, escolti, és la Unió Europea qui ho ha de dir, la que ha de marcar els seus destins en aquest camí, d'acord, realment, amb els Estats que la formen i els que tenen realment les competències per poder-ho fer.

Parlar de la reforma o parlar realment que l'article 150.2 de la Constitució espanyola, que ve a regular això, de dir: «Escolti'm, nosaltres volem aquestes competències; nosaltres, reiterar-nos amb el nostre document sobre autogovern, de no a aquesta reforma i que això és una competència estricta de l'Estat.»

No cal que li parli, ja, de l'Agència Marítima Europea. Li torno a dir que això es va aprovar pel Reglament 1406/2002, del 26 de juny. Per tant, aquí estem parlant... I joestic d'acord amb la senyora Montserrat Tura quan diu que ja han començat a desplegar competències pròpies, no solament consultives, i esperem que molt aviat siguin executives. Han començat a treballar en els dos, en els vuit mesos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Sí, senyor president, acabo immediatament. Per tant, aquests són els motius pels quals nosaltres votarem a favor del primer punt de la transaccional que s'ha fet; no ho farem a la transaccional que ha fet Iniciativa per Catalunya, Partit Socialista i Esquerra Republicana. I, simplement, dir-li una cosa, senyor Montserrat Tura: «No ho obliidi, les responsabilitats s'assumeixen. I aquestes responsabilitats que s'assumeixen, recordin que vostès també les tenen i vostès també van ser protagonistes responsables quan va passar el que va passar amb el vaixell *Mar Egeo* a Galícia. No demanin ara el que no van fer en el seu moment.»

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Una persona del públic mostra un cartell.*) Prego als senyors que estan aquí a l'hemicycle que tanquin aquesta manifestació perquè no és el lloc corresponent d'això, eh? Els agraeixo que ho facin. Els prego que ho facin o els obligo que ho facin. Ho entenen? (*Pausa.*) Demano als serveis de la cambra que mirin que aquests senyors, que no els correspon l'actitud que tenen en el lloc on estan, siguin retirats de la cambra.

Moltes gràcies.

Trucarem a votació.

(*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Perdó..., sí? Qui em demana la paraula? El senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

No volia polemitzar amb el senyor..., amb el Rafa Luna, perdó, amb l'amic Rafa Luna. (*Remor de veus.*) Però, a vostè li sembla lògic que, si hi ha un vessament en una platja del Bogatell o de Premià, ni l'Ajuntament, ni la Generalitat puguin prendre cap mesura i hagi de ser la Capitania Marítima de l'Estat? Li sembla lògic, això? Quan demanem el traspàs d'aquestes competències és per..., no, no és per a casos com el *Prestige*, és per a casos diaris. És per això, m'entén?, i sense ànim de polèmica.

El president

Senyor diputat, gràcies. (*El Sr. Luna i Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, moltes gràcies. Senyor Jaume Camps, amb tot el «carinyo»... (*veus de fons*), és que m'ha dit Rafa Luna, dir-li simplement una cosa: vostès quan tenen les competències no les apliquen. Jo li faria la pregunta: els fangs de les depuradores que han anat a parar al mar no és competència de vostès? Què han fet?

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. (*Remor de veus. Pausa*) Prego, senyores i senyor diputats, que es posin en disposició de votar perquè les tres mocions que s'han presentat han quedat reduïdes a dos textos transaccionals. (*Remor de veus.*) El primer està signat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Republicana. I en una primera votació votarem aquest text, el que està signat per Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i Convergència i Unió.

(*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Sí, senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. D'aquesta transacció, votació separada del punt primer i la resta de la transacció en un altre bloc.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per tant, d'aquesta esmena transaccional votem el punt primer.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

La resta d'aquest text transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació la transacció signada per Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds i Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana (tram. 302-00296/06)

El vint-i-setè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el capteniment del Consell Executiu amb relació a les característiques del creixement de l'economia catalana. La presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, que té la paraula.

(Remor de veus. Pausa.)

Sí, senyor diputat, pot començar.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Bé. Ja en el moment de substanciar la interpellació corresponent amb el conseller sobre el model de creixement de l'economia catalana, el nostre Grup ja va dir per endavant que aquest no volia que fos un tema conjuntural, que no estàvem davant d'un tema de si el creixement era dues dècimes més alt o dues dècimes més baix, o de si la inflació tenia també un punt amunt o un punt avall. (Remor de veus.)

Estàvem interessats a avaluar les condicions, el model de creixement de l'economia catalana, ja que, des del nostre punt de vista, hi havia –hi ha– alguns elements de referència que són preocupants: un alentiment d'aquest creixement a llarg termini, una disminució del pes de Catalunya en el conjunt de l'economia espanyola, un increment d'aquest diferencial de la inflació amb relació a Europa, l'esgotament –un cert esgotament– de la capacitat d'un model que ens porta a una disminució important de la capacitat d'inversió, tant de l'economia pública com de les privades, a un nivell de productivitat que no evoluciona de la forma que ens sembla que hauria d'evolucionar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I, després, de la mateixa Moció, de la substanciació de la Moció, han sorgit encara noves dades que van en el mateix sentit. Han aparegut les dades d'ocupació de la EPA, han aparegut noves estimacions sobre el tancament del creixement de l'any 2002. Tot són elements que confirmen una mica aquella preocupació.

I, si ho volen, senyor president, senyores i senyors diputats, fins i tot –fins i tot– una publicació del mateix Departament, la darrera *Nota d'Economia* –la *Nota d'Economia* número 74– compara d'una manera interessant les característiques del nostre model de creixement, del de Catalunya, amb el d'altres regions europees; en concret, amb Baden-Württemberg, amb Llombardia, amb Finlàndia, i Holanda i Irlanda. Aquestes tres, evidentment, són quelcom més que regions, són Estats, però vostès ja saben que quan parlem de regions homogènies a nivell d'Europa, doncs, parlem d'un conjunt d'espais geogràfics relativament equivalents.

Doncs, bé, en aquesta comparació, un pot veure com aquests elements que a nosaltres ens preocupaven formen part de les característiques diferencials d'aquest creixement. Els podem parlar, doncs, que estem a la meitat en nivell de població amb ensenyament secundari, o que estem a les tres quartes parts amb aquelles persones que estudiant ensenyança secundària aproven, o, per no dir-los-les, les dades de R+D, que estem al 30 o al 40% del que estan aquests països.

Però bé, això..., la nostra preocupació era dir: «Hi ha d'haver un debat. Hi ha d'haver discussió. És necessari, doncs, que posem fil a l'agulla sobre aquest tema.» I en el si d'aquest Parlament no hi havia cap instància on aquest debat es pogués produir de forma regular. I per això la nostra Moció era una moció, des d'aquest punt de vista, molt senzilla: «Instar el Govern a comparèixer, a fer-ho amb un document previ que poguéssim estudiar la resta de grups dels diputats, i a referenciar alguns dels elements que s'han d'incloure en aquest document.»

Cal dir que, amb satisfacció per part del nostre Grup, la resta de grups de la cambra han acollit bé aquesta iniciativa. Hem estat parlant amb els diferents grups de les esmenes que han presentat per arribar a un text, que ja he entregat a la presidència de la cambra, un text consensuat, ho repeteixo, consensuat amb tots els grups que han presentat esmenes, i que espero que el Grup d'Esquerra Republicana, que no ha presentat esmenes també hi pugui donar suport, i que, per tant, per unanimitat sortim d'aquí amb un tema que en el futur ha de tenir una relativa importància, que és que es produeixi, com a mínim, una vegada a l'any un debat en aquesta cambra, en comissió, sobre les característiques de l'economia catalana i del seu model de creixement.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carnicer. Pels grups que han presentat esmenes, per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, senyor Martí Carnicer, vostè sap que jo amb molt de gust li anava a votar la Moció, i ara amb més satisfacció, encara, amb la transaccional.

Quin era el motiu d'aquesta aparent i insignificant esmena, és a dir, que en comptes que el conseller comparegui anualment fos semestralment? Em basava en el món de la flexibilitat, que és un món de vertigen, és un món on les coses canvien ràpidament i, més encara, en aquest món de la interdependència.

Si a més a més resulta que estem vivint situacions que no sabem en quina orientació..., mirant definitivament més enllà del que deia la premsa avui, i que feia referència, abans, un servidor, que hi ha la possibilitat que la política econòmica europea es trenqui per aquesta actitud dels Estats Units, amb més motiu encara, era la intencionalitat de la nostra esmena.

En qualsevol cas, la seva Moció té una gran virtut, i és que recorda..., obligarà ara a tenir un debat orgànic, per dir-ho així, sobre política econòmica. Tinc la impressió que una disciplina tan important com és l'economia, no és degudament interpretada, llegida, analitzada, vista, per aquest Parlament ni globalment ni, diríem, parcialment. I és un aspecte fonamental. Bé, en aquest sentit, doncs, també era l'interès que fos amb més freqüència, però és igual: s'ha posat una pica a Flandes, estem molt d'acord, i endavant.

Aprofito l'ocasió per dir una de les meves maldats, i és que avui hem tingut la impressió que algú, doncs, no diu la veritat. Una organització tan subversiva com és la Cambra de Comerç diu que discrepa d'Economia i rebaixa a l'1,8% l'alça del PIB, a Catalunya, el 2,2. No sabem si és, l'informat, absolutament fidedigne, senyor Homs, i no és subversiu, o aquest organisme grupuscular que és la Cambra, que diu això. En definitiva, *Ex-pansión* del dimecres 12 de febrer.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, amb molta brevetat, nosaltres, ja anuncio, que donarem suport a la transaccional, que hem signat també, amb el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ha presentat aquesta Moció sobre la inflació a Catalunya, i, doncs, retirem la nostra esmena en favor d'aquesta transacció que hem signat, no?; que en tot cas del que estàvem parlant era de terminis diferents, però amb un mateix –amb un mateix– objectiu.

Si abans parlàvem d'una moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que defensava l'il·lustre diputat senyor López Bulla, i que dèiem que, bé, hi ha aspectes en què podríem coincidir amb la seva anàlisi, però que, en tot cas, no compartíem les mesures que se'ns estaven plantejant llavors, en aquell moment, el que sí que compartim és que es faci una anàlisi, que es faci un debat serè, i que puguem analitzar, per això la segona part de la mateixa Moció, no solament el compromís, dins del primer semestre i de forma anual, de compareixença per part del conse-

ller d'Economia i Finances, sinó que també se'ns presenti una memòria on puguem analitzar i on puguem veure, respecte d'altres indrets, d'altres indrets d'altres comunitats autònomes, del conjunt de l'Estat Espanyol i també d'altres indrets de la Unió Europea, quines són les variacions que tenim en aspectes que estan influïnt, i que podem influir des de casa nostra, des de Catalunya, com abans apuntaven, en temes d'ensenyament, en temes d'habitatge i en temes on sens dubte podem legislar.

Per tant, amb la voluntat que es produeixi aquest debat, que és un debat sens dubte enriquidor, i que pot cercar i pot ser que es faci un consens –si més no, almenys, aquest seria el nostre objectiu, i em sembla que el de tots els grups de la cambra–, un consens important amb mesures per atacar alguns aspectes inflacionistes que fan que després tinguem una variació important respecte al que és la resta de l'Estat i respecte d'altres indrets de la Unió Europea..., per això la importància d'aquest debat, d'aquesta compareixença, i, a la vegada també, d'aquesta memòria que analitzi tots aquests aspectes; memòria que, com diu la mateixa Moció, amb una antelació, puguem estudiar els diferents grups parlamentaris.

Per tant, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres donarem suport a aquesta Moció, finalment transacció, on nosaltres també ens hem sumat.

Molts gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Maria Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, avui, en aquest tema, hem arribat a un consens general que, tot i que haurà d'esperar, precisament, el moment del debat, en el seu dia, a la Comissió d'Economia, però, si no més, mostra la voluntat per part de tots de debatre.

El senyor López Bulla deia encertadament: «Crec que a aquesta cambra li falta, potser, al llarg de la vida parlamentària, debats sobre temes econòmics, tant des del punt de vista global com des del punt de vista parcial.» Sabem tots que en el moment del debat pressupostari hi ha un cert debat de política econòmica i de la situació econòmica, però és cert que, en aquests moments, i més pensant en el futur, en el futur que es preveu a nivell mundial, a nivell de la Unió Europea, i, per tant, també al nostre nivell, al nivell de Catalunya, crec que serà bo que tots plegats féssem almenys una vegada l'any aquest debat i poguéssim treure algunes conclusions.

Per tant, com que no es tracta avui de posar quina és la visió que cada un dels grups polítics tenim, en aquesta cambra, sobre el model de creixement, sobre la situació de l'economia catalana, sinó simplement de donar suport a una iniciativa que hem consensuat, el meu discurs acaba aquí, dient que estem d'acord amb la pro-

posta; vull agrair a tots els grups aquest grau de consens, i espero que en el debat que avui propiciem per a la Comissió d'Economia pugui ser productiu i eficaç per al funcionament de la nostra economia.

Res més.

I moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Curto. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

De l'escó estant, simplement per dir que donem suport a la transacció; Esquerra no es pot pas oposar, al contrari, a qualsevol mesura que sigui el control del procés, del desenvolupament de l'economia catalana en moments preocupants, on la productivitat baixa i la inflació està castigant a les capes populars. Per tant, tot allò que sigui donar explicacions i tenir un termòmetre semestral de l'estat d'aquesta economia permetrà un debat parlamentari i un seguiment d'un tema de cabdal importància.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Avisarem ara per votar...

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Senyores i senyors diputats, aquesta Moció s'ha traduït en una esmena transaccional signada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió, el Grup Popular i Iniciativa per Catalunya Verds, que és el text que sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha esta aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cooperació internacional per al desenvolupament (tram. 302-00297/06)

A continuació, tractem el vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la cooperació internacional per al desenvolupament. La presenta l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, que té la paraula.

(Remor de veus.)

Prego silenci, si us plau. *(Pausa.)* Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, estem davant d'una moció que, encara que sigui d'una manera molt diferent del que hem tractat abans, també fa referència a una guerra, a una guerra permanent entre el nord i el sud del planeta, que estableix

unes diferències extraordinàries des de fa desenes d'anys, i que fa morir cada dia, també, com vostès saben, tan bé com jo, moltíssimes persones.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En aquests moments estem debatent en aquesta cambra el Pla director –sembla ser que l'aprovaré probablement la setmana vinent–, el Pla director de cooperació per als propers quatre anys, però jo no voldria oblidar que estem debatent també un altre text, en ponència, que lamentablement va molt més lent del que alguns voldrien, que és un text que fa anys que està ja en ponència, i és el de la Llei de foment de la pau.

En aquest moment, sense tanta solemnitat com el que avui hem aprovat aquí, i era necessari fer-ho, cal dir i cal recordar que hi ha un esforç en aquesta matèria, que s'hi està treballant des de fa molt temps, per iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i que, certament, està esperant que aquesta cambra s'hi pronunciï.

Però la Moció era sobre una altra matèria, sobre el tema de cooperació, com s'ha dit, i jo ja vull avançar fonamentalment quin és el posicionament del nostre Grup, per economitza temps, i en aquest sentit dir que acceptem algunes esmenes del Grup Popular, que, en aquesta ocasió, cal dir-ho i cal reconèixer-ho, entenem que milloren el text inicial amb les propostes que fan.

En el cas del punt número 1, perquè delimiten en tres mesos el temps en què el Govern ha de desplegar la Llei 26/2001, de cooperació internacional, tenint en compte que ja s'hauria d'haver fet però no s'ha fet anteriorment.

En el punt número 2 també acceptem l'esmena del Grup Popular, que simplement introdueix l'element que en la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'any 2003 ja es parlava de la necessitat que hi haguessin els dictàmens previs per aprovar l'Agència Catalana de Cooperació.

El punt número 3, el retirem perquè feia referència a l'any 2003, al pressupost de l'any 2003, no perquè creguem que no fos necessari. Nosaltres demanàvem que hi hagués 28 milions d'euros de pressupost per a cooperació internacional, perquè enteníem que era l'escalat lògic per poder arribar realment el 2010 al 0,7% de cooperació. Però no s'ha aprovat d'aquesta manera i, en tot cas, ara entenem i reconeixem que això ja està fora de lloc tractar-ho en aquesta Moció.

El punt 4 també incorpora una esmena del Grup Popular que especifica més clarament la necessitat que aquesta partida pressupostària sobre ajut humanitari d'emergència, que la Llei de cooperació preveia i que no s'ha incorporat en els pressupostos d'aquest any, s'incorpori en els propers pressupostos.

I, finalment, deixem el punt número 5 en el seu redactat, no perquè finalment el Govern no hagués enviat a aquesta cambra l'escenari econòmic del Pla director que inicialment no s'havia publicat en el butlletí, sinó perquè nosaltres entenem que aquest escenari econòmic, tal com està redactat en aquest moment, no té la gradualitat necessària per poder arribar realment l'any 2010 a l'assoliment del 0,7% del ingressos corrents

incondicionats, tal com preveu també la Llei de cooperació.

Per tant, entenem que, tot i que encara no hem aprovat el pla director, i precisament per això, perquè estem debatent-lo i no sabem de quina manera quedarà redactat finalment aquest escenari econòmic, aquesta Moció, que és anterior a l'aprovació del pla director, és bo que recordi aquesta obligació que, de fet, no ens inventem nosaltres, sinó que està delimitada perfectament clara en la Llei de cooperació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup Parlamentari Popular, que ha presentat esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb brevetat, perquè penso que en aquests temes s'arriba sempre a lo que és una unanimitat de criteris. Jo, en primer lloc, dic que a la Llei de cooperació, que vam aprovar per unanimitat tots els grups parlamentaris, sempre els comentaris que fèiem, possiblement, fora de la ponència anaven..., que era una llei molt bona, però que si no tenia els recursos suficients per poder tirar endavant, solament havia quedat com una llei d'aparador.

I la veritat és que una vegada aprovada aquesta Llei, amb l'entusiasme –jo vull dir que tots els grups parlamentaris la van treballar i perquè era i venia a donar una resposta a lo que era la societat i a lo que era el món, molt especialment, que es preocupa del desenvolupament, com poden ser les ONG–, la veritat és que després ens vam adonar que el Govern de la Generalitat va fer lo que possiblement no hauria d'haver fet, voler capitalitzar aquesta Llei de cooperació, voler fer-la d'ells i, realment, no compartir amb els altres grups parlamentaris lo que és, realment, la responsabilitat o, realment, que aquesta Llei hagi sortit endavant.

I dic això perquè la intervenció del diputat senyor Masllorens anava per aquest camí, anava, realment, com una interpellació que fos la garantia, realment, que el pla director i que la Llei tinguessen un desenvolupament, perquè això és lo que ens preocupava a tots de debò, que no fos simplement una llei que després se pogués vendre, com ha fet el Govern de la Generalitat, com a una cosa amb *bombos y platillos* i, realment, no toqués el fons i la base, que era la resposta que havia de donar a la societat. Per tant, jo vaig entendre aquesta intervenció, i la he llegit molt acuradament, i el fi que perseguia, realment, és donar aquesta garantia.

Per tant, nosaltres en aquesta Moció, que és fruit d'aquesta interpellació, hi estàvem completament d'acord. L'únic que hem fet, senyor Masllorens, és, d'alguna manera, reforçar-la, vull dir, vostè mateix ho ha dit, enriquir més la redacció o especificar més la redacció per donar-hi, realment, una forma, doncs, més adequada a lo que aquesta Moció comporta.

Per tant, nosaltres hem presentat tres esmenes. Agraïm moltíssim al senyor Masllorens que les hagi acceptat.

Aquest és el camí que vam iniciar per a l'aprovació d'aquesta Llei de cooperació i aquest és el camí en què hem de continuar tots treballant, vull dir, sense que aquí hi hagi ningú, cap grup, i menys el Govern, que vulgui capitalitzar una cosa que ha sigut l'esforç i ha sigut el treball, i jo diria, fins i tot, la generositat de molts dels nostres grups.

Per tant, l'esmena primera sí que és una esmena que venia a marcar un termini, de tres mesos, perquè pensàvem nosaltres que era simplement complementar, i mirar també el desplegament reglamentari de la Llei i no ficar un termini, doncs, quedava com una cosa a l'aire, no?, que no marcava un termini d'execució per part del Govern.

I pel que fa a la segona part i a la quarta part d'aquesta Moció, lo que hem fet és lo que estava dient abans: millorar-la, d'alguna manera, amb la nostra redacció, però totalment d'acord en el fonament.

I la cinquena, és clar, la cinquena algú podria dir: «Escolti'm, és que vostè està dient simplement lo que la Llei diu», però és que, a vegades, és desagradable que haguem de fer aquestes mocions per blindar-nos o tindre una garantia que la Llei se porta endavant i que la Llei se desenvolupa, no?, perquè, si no, ens quedaríem parats.

I la veritat és que el senyor Ausàs, també, que va estar de ponent en aquesta Comissió, sap que vam treballar moltíssim per ficar aquest màxim del 2010 com el 0,7. Per tant, és bo que això ho recordéssim, ho aprovéssim avui, encara que la Llei ja ho digués; també la Llei dia algunes coses i hem vist que està tenint uns retards a l'hora del seu compliment.

Per tant, nosaltres hi votarem favorablement. S'ha retirat el punt tercer, perquè ja vam parlar del 2003, i hi estem completament d'acord, i en aquest món del desenvolupament, i com a garantia de pau, ho ha dit vostè molt bé, o de prevenció de pau dels països, nosaltres hi estem completament d'acord.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ràpidament, més que res, en primer lloc, per creure que, evidentment, és oportuna aquesta Moció arran de la interpellació, i encara queda llunyana la interpellació, oportuna, la Moció, per reclamar el compliment de la Llei de cooperació al desenvolupament, que tot el seu desplegament va excessivament lent, des del nostre punt de vista, no?, sobretot la necessitat d'accelerar el pla director, que és una eina, per nosaltres, imprescindible per continuar fent o fer una bona política de cooperació al desenvolupament des de Catalunya, i encara, a hores d'ara, malgrat que ja ha passat molt de temps, no hi ha ni respostes a les esmenes que havien plantejat dos diferents partits polítics, diferents grups parlamentaris, i encara està amb un lentitud que

comença a ser exasperant. D'aquí, doncs, la necessitat d'aquesta Moció en el punt que fa referència a aquest tema, no?

El que passa, ja aprofitant que estem parlant de tota aquesta qüestió..., sí que volia fer esment d'una situació que es dona en aquest pla director. És molt estrany, per nosaltres creiem que és irrenunciable, que en aquest pla director, com un dels països prioritaris que ha d'anar a la cooperació al desenvolupament, no surti el Sàhara Occidental. Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, no accepta que el Sàhara Occidental, una de les zones on Catalunya, la ciutadania de Catalunya, s'hi ha dedicat en cos i ànima per tal d'ajudar en el desenvolupament d'aquest país, doncs, no accepta que formi part dels països prioritaris, i, en canvi, sí d'altres, de ben segur tan necessitats, però que potser no tenen tanta relació, com és el Sàhara Occidental, amb relació a la població catalana, als nois i noies que vénen aquí, centenars de nois i noies del Sàhara que vénen aquí en famílies, etcètera. La raó encara és més xocant: la raó és perquè el Sàhara Occidental no és un estat, i que això vingui d'una força pretesament nacionalista queda una mica ridícul, des del nostre punt de vista, no?, i, per això, creiem, i hi insistirem, doncs, que ha de ser-hi, i aprofitarem, o s'hauria d'aprofitar, per exemple, diumenge que ve, em sembla que és diumenge que ve, que surt una caravana, doncs, també per explicar (*veus de fons*)..., dissabte –dissabte–, que surt una caravana, per explicar també als amics i amigues de l'ACAPS i del Sàhara, doncs, que és difícil que puguem avançar en aquest sentit, perquè hi ha un grup parlamentari que s'oposa que tiri endavant, que el Sàhara Occidental sigui un país prioritari en aquest pla director de desenvolupament. Potser, doncs, d'aquesta manera, s'evitaran actituds cíniques a l'hora de fer grans discursos, perquè a l'hora de la veritat no s'aplica el que es diu en la retòrica, no?

Bé, aquesta és una qüestió que, per nosaltres, és importantíssima i que, per aquesta qüestió, doncs, donarem suport, nosaltres, a aquesta Moció, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a cada un dels punts, doncs, que hi hagi, i, evidentment, també, amb aquestes esmenes, doncs, que s'han acceptat del Partit Popular, que, de ben segur, doncs, milloren el redactat, que ja era prou ben fet.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó estant, per brevetat, però, de fet, ja s'ha dit gairebé tot amb relació a aquesta Moció sobre la cooperació internacional al desenvolupament. De tota manera, nosaltres hem de dir que, doncs, és una moció que, en bona part, doncs, ha estat superada pels esdeveniments, atès que el Projecte de Llei de pressupostos, doncs, ja ha estat debatut i aprovat en aquest Parlament, i, per tant, part, bona part, dels punts d'aquesta Moció eren en relació amb aquest

Projecte de Llei de pressupostos. Ara bé, sí que hem de dir que, doncs, les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari Popular milloren i concreten part de la proposta del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi i el nostre vot hi serà favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que tractem avui, jo tinc el convenciment que si no fos per l'especial moment polític en què estem, realment, no es tractaria, perquè tot el que avui aprovarem, i ho aprovarem conjuntament, eh?, tot el que avui aprovarem és una reiteració del que ja està contemplat, sigui per Llei sigui en el pla director. A més a més, la Direcció General d'Exteriors ja ens va fer arribar a tots els grups parlamentaris l'argumentació i la situació real de cada un dels punts que avui tractarem. Per tant, en aquest sentit, jo també voldria remarcar que els reglaments que despleguen els òrgans de coordinació, col·laboració i consultius, així com el registre d'ONG per al desenvolupament, estan en procés d'aprovació i que la seva constitució es farà en el termini de dos, tres, mesos. Això ens ho deia i això es contempla en el primer punt.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

En el segon punt, recordem que en el últim Ple de desembre es va aprovar..., en la Llei de mesures fiscals i administratives es va crear l'Agència Catalana de Cooperació i donava sis mesos per a l'aprovació dels estatuts. Doncs bé, un primer esborrany ja es va repartir al Consell Assessor a mitjans de gener, i el pròxim 4 de març se'n preveu el debat i, probablement, l'acord definitiu.

Agraïm la retirada del punt tercer, perquè, realment, tractava del fet que s'havien de modificar els pressupostos del 2003.

El punt 4 jo crec que, realment, també és necessari, perquè el que diem aquí ja es contempla en el pla director. De tota manera, com ha dit el senyor Masllorens, ja que formalment s'aprovarà el pròxim dijous, nosaltres no tenim cap inconvenient a votar favorablement la Moció amb la incorporació, com ha dit el senyor Masllorens, de les esmenes del Grup Popular.

I també pel que fa referència al punt cinquè, lògicament, el pla havia de contemplar un escenari econòmic per a tot el període de vigència, és a dir, des del 2003 fins al 2006, i això s'havia d'ajustar al que diu la Llei, i el que diu la Llei és fer possible l'assoliment del 0,7% dels ingressos corrents incondicionats en els pressupostos del 2010 com a màxim. Per tant, la gradualitat es veurà en el compliment, diguem-ne, d'aquestes fites.

Vostès saben que aquest escenari econòmic, doncs..., i això ja, encara que el votem avui, aquest punt, però ja

es va solucionar, perquè va haver-hi un imponderable que no va sortir publicat i que ara ja s'ha modificat, publicat en la pàgina 22 del *Butlletí Oficial del Parlament* número 290.

I, per acabar, és evident, i els ho dic molt sincerament, senyores i senyors diputats, que tant el Govern com el Grup de Convergència i Unió tenim la voluntat de mantenir la mateixa línia de consens i d'unitat que es va aconseguir amb la Llei en tot el que fa referència a cooperació del desenvolupament i solidaritat internacional, i, encara que considerem aquesta Moció reiterativa i innecessària, hi votarem favorablement, perquè mai està de més.

I també permetin-me que posi un èmfasi en la voluntat de diàleg i consens en un moment en què proliferen els conflictes a nivell internacional i que des d'aquí, des d'aquest Parlament d'una petita nació, que, malgrat que no tingui estat, sí que té una ferma voluntat de ser..., i que vol aportar al món l'esperit solidari i convivencial de la seva gent i la convivència en un futur de pau, i llibertat, i justícia, per a totes les persones i per a tots els pobles de la terra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se... (*Veus de fons.*) No cal, senyor...? Doncs convoquem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar el text de la Moció, que és: el punt 1, incorporant-hi l'esmena del Grup Popular; el punt 2, incorporant-hi també l'esmena del Grup Popular; el punt 3 es retira; el punt 4, s'hi incorpora també l'esmena del Grup Popular, i el punt cinquè queda amb el redactat original de la Moció.

Comença la votació.

Està aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics (tram. 302-00299/06)

El vint-i-novè punt és la Moció sobre el finançament dels municipis, especialment pel que fa als municipis turístics. El presenta el senyor Jaume Oliveras. (*Veus de fons.*) No? Vostè? (*Veus de fons.*) El senyor Pere Vigo...

(*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, els prego que siguin àgils a l'hora de deixar l'hemicicle i, a més, que siguin silents, àgils i silents.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per presentar la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament dels municipis, bàsicament dels municipis turístics.

Aquesta Moció pretenia, en certa manera, intentar pal·liar aquest greuge comparatiu que hi ha moltes vegades entre municipis que han de suportar unes càrregues financeres derivades de l'estacionalitat o d'efectes externs que moltes vegades no es quantifiquen, i pretenia una mica també, a la seva segona proposta, doncs, considerar que dins de la reforma de la Llei d'hisendes locals, que hi havia en aquell moment, doncs, també hi hagués un reconeixement que eren els municipis turístics, i també que hi hagués una definició diferent, respecte a la Llei de turisme de Catalunya que es va aprovar per aquest Parlament.

Aquesta Moció ha estat transaccionada en el seu primer punt entre Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Partit Popular. I li passaré seguidament la transacció, senyor president. El punt *a* i el punt *b* han estat transaccionats amb el Grup de Convergència, el que deia que s'havia d'elaborar i presentar al Parlament de Catalunya en el termini màxim de sis mesos un estudi detallat dels ingressos obtinguts de les activitats turístiques i despeses que suporten els municipis, més que res per tenir escandallada el que era la realitat d'aquestes mesures o d'aquesta realitat, moltes vegades estacional, que no es contempla.

L'altre punt a què havíem arribat era l'acord que les conclusions a què s'arribi aquest informe estableixin, si s'escau, mesures de cooperació econòmica. Nosaltres demanàvem que es fes des del Pla únic d'obres i serveis, però també acceptarien qualsevol altra forma financera per tal de millorar la suficiència financera dels municipis turístics. Així com també, doncs, els recursos necessaris pel que fa a l'assumpció de les competències que determina la Llei de turisme de Catalunya.

I la Moció a què havíem arribat, d'acord amb el Partit Popular, que era un refós dels punts *c* i *d* de la Moció, era la d'establir les mesures necessàries per tal que els convenis de col·laboració entre les administracions locals i la Generalitat, previstos a la Llei de turisme de Catalunya, esdevinguin una realitat operativa després del desplegament de la mateixa Llei.

Una altra cosa era el segon apartat, el segon punt, on dèiem que consideràvem totalment insuficients les propostes de reforma de la Llei d'hisendes locals que promouria el Govern de l'Estat, pel que fa a la manca de reconeixement del que eren els municipis turístics.

Aquí també li passaré, senyor president, una esmena tècnica d'aquest apartat 2, perquè en el seu moment, quan es va presentar la Moció, encara era una proposta, aquesta reforma de Llei d'hisendes locals, però un cop s'ha aprovat, doncs, entenem que la paraula «proposta» hauria de quedar externalitzada del text. Per tant, doncs, anunciar-li aquesta transacció.

També dir que l'esmena que havia presentat Iniciativa per Catalunya ens semblava, pel sentit de la mesura, que no tenia cabuda perquè era una llei dintre de la mateixa Moció i que, per tant, doncs, jo diria que era agosarat presentar una esmena com aquesta i, per tant, jo diré que l'esmena d'Iniciativa no l'acceptarem.

Per tant, anunciar-li aquestes transaccions, la dels tres grups i l'esmena tècnica, i dono per defensada aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta és la primera vegada que un servidor no té sintonia amb aquest excel·lent col·lega i company que és el senyor Vigo. Ho lamento perquè la veritat és que tenim unes relacions personals i polítiques fantàstiques, i tinc un cert malestar perquè òbviament avui, molt a pesar meu, doncs, trenco aquesta tradició.

Amb la mateixa claredat que el senyor Vigo ho ha dit, nosaltres no votarem afirmativament la proposta del senyor Vigo ni la transaccional. Per què? És un problema que té cabuda o no té cabuda? No. El raonament nostre, que no és contingent, que no és esporàdic, sinó estructural, és el següent. Nosaltres pensem que el desenvolupament de l'economia tant industrial com de serveis ha de ser sostenible, i això és una tabarra que quotidianament hem de posar, perquè, si no, mai no es podrà aconseguir aquesta sostenibilitat tan fatigosa i tan pesada.

El discurs nostre és el següent: valors, drets, instruments i normes. Què vol dir això? El valor del medi ambient, els drets mediambientals, els instruments mediambientals i les normes mediambientals. Si té raó la Conferència de Niça 2000 quan deia que els valors i els drets són inseparables entre si, aprofitant aquest discurs jo diré que valors, drets, normes i instruments són també inescindibles. I ja sé que això és molt fatigós, ja sé que això és dur de pelar, però aquest és el nostre discurs, i és el discurs de la quotidianitat, perquè, si no, mai arribarem al plantejament nostre, que cada vegada té més aliats al món sencer –no dic que sigui en funció de nosaltres, no, en absolut–, que nosaltres compartim amb molta gent.

És per això que nosaltres hem plantejat el tema de l'ecotaxa, el tema de l'ecotaxa com a instrument i com a norma compatible, inescindible amb el valor mediambiental i amb els drets mediambientals.

Jo sé positivament que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè ho han dit tantes vegades, i el senyor Vigo també en particular, que l'ecotaxa és una cosa que s'ho miren amb simpatia, que ho van votar. Estupend, però per a determinats grups, els grups d'esquerra, quan es parla de l'ecotaxa, és la *bicha*, és una cosa realment monstruosa, fins a tal punt que, dintre de la legitimitat que té cada grup per fer el que pugui i el que cregui convenient, el Partit Popular, el Grup Popular planteja en una proposició no de llei, que no es va veure l'altre dia, el rebuig del Grup Popular a l'ecotaxa. Això és una cultura «legeferendària» i amb condicions? Això, de rebuig, rebutjar la guerra, solament, però l'ecotaxa? A mi em sembla, francament, que han fet vostès una ideologització amb tres duros de *calderilla*, que és el que val aquesta posició, amb relació a l'ecotaxa.

En definitiva, jo crec que no és cap utopia enfilar, posar fil quotidianament a un discurs –ho torno a repetir– que compatibilitzi el paradigma de valors, drets, normes i instruments. I, en aquest sentit, l'ecotaxa és un instrument important, un instrument que li atribueixen les perversitats més increïbles. I a certa Moció, que no repetiré, diu: «És que, és clar, les Illes Balears s'estan enfonsant», tal i tal. Doncs, a l'última evolució de l'ocupació les Balears hem sigut la comunitat autònoma on l'atur ha baixat menys. En definitiva, que s'ho mirin vostès, perquè no som l'únic país, en aquest sentit, que està plantejant i que té ja la seva ecotaxa.

Aleshores, si hem de fer cas al que diu el conseller Fernández Teixidor, quan diu: «Hem de repensar el turisme», doncs, jo crec que potser hem de trobar un mecanisme per deixar de maleir, deixar de refusar ideològicament l'ecotaxa, i entrar amb un discurs una mica, potser no tan apassionat com el meu, però sí més racional i no tan ideològic com el de vostès.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec, senyor López Bulla, que vostè ha fet un discurs més propi d'un partit verd, i únicament verd, que no pas tant com d'Iniciativa Verds, jo crec que, si en el moment de defensar la Llei de turisme de Catalunya nosaltres ja vam plantejar la impossibilitat d'acceptar la imposició d'un impost com el de l'ecotaxa, perquè el vam considerar injust, perquè grava doblement un mateix servei i perquè a més està mal configurat, en aquell moment vam expressar quines eren les nostres raons, que en aquests moments les reitero i les dono ja per explicades.

Crec que la seva intervenció ha estat molt lluny de defensar la proposta que ens feia el Grup d'Esquerra Republicana, amb el qual hem arribat a un acord en els primers punts de la Moció, sobretot en uns moments en què estem ja portant a terme o encetant la segona descentralització que comporta traspassar més competències als municipis turístics, però, que això s'ha de fer sempre amb la dotació pressupostària adequada que els permeti desenvolupar-les.

És per això que nosaltres hem considerat important fer aquest estudi que es plantejava dintre de la Moció d'Esquerra Republicana, que ens permeti analitzar quins són els ingressos i les despeses dels municipis turístics, sobretot en les temporades de més afluència de visitants. Ens semblava important que la Llei desplegui posteriorment els mecanismes financers a través dels convenis que els permeti fer efectius aquest equilibri pressupostari entre despeses i ingressos, i per això nosaltres hem acordat donar suport a aquesta proposta, fent les nostres esmenes, complimentant-les, suposo, i hem arribat a un acord transaccional.

Respecte al segon punt de la Moció, el nostre Grup no podrà estar-hi d'acord, ni el podrà votar favorablement

per diverses raons. La primera, perquè ja no es tracta d'una proposta de reforma, sinó que ja és una reforma ferma, en la qual el Govern de l'Estat va plantejar una reforma de la Llei d'hisendes locals, que és una llei bàsica, una llei que estableix el marc en el qual s'han de definir els municipis turístics, però això no treu que cada comunitat autònoma, en funció de les característiques del seu territori, pugui fer la definició de municipi turístic que consideri més adequada a les característiques del seu territori. I, per tant, considerem que no es tracta d'una reforma insuficient, sinó que és una reforma marc, que estableix un marc i que, després, haurà de ser complimentada, tant en la qüestió jurídica, quant a la definició de municipi turístic per les comunitats autònomes en funció de les seves característiques..., quant a la qüestió financera, segons la dotació pressupostària que cada comunitat autònoma decideixi atorgar-li.

Per això nosaltres ja manifestem el nostre suport a l'acord arribat en el primer punt de la Moció, i el nostre rebuig del segon punt de la Moció per considerar que és totalment incongruent amb la Llei ja existent i perquè, a més, creiem que és extemporània l'aplicació o el plantejament d'una reforma d'aquesta Llei que ha estat aprovada.

Per totes aquestes raons, votarem favorablement el primer punt i votarem en contra el segon.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaça

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor López Bulla, tinc una temptació només per... (*Veus de fons.*) No, ja ho sé. Ja ho sé que jo no li puc dir absolutament res. Hi estic plenament d'acord. Només dir-li que penso que s'ha equivocat de debat en aquesta Moció, perquè realment el tema de l'ecotaxa... (*Rialles.*) No em faci riure... El tema de l'ecotaxa no és el que tractàvem ara aquí. El discutirem moltes altres vegades, vostè ho sap, perquè aquest és un tema que, el tema del finançament dels municipis turístics s'ha debatut a bastament en aquest Parlament, i, evidentment, hi ha iniciatives presentades per part seva que van precisament en la línia d'aquesta Moció que havia presentat el Grup d'Esquerra Republicana. D'aquí que m'hagi sobtat que, anant en la línia del que vostè ha presentat en una proposició no de llei, avui, jo no li ho critico, vostè pot fer el que cregui que hagi de fer, però no té res a veure amb la Moció.

Dit això, evidentment, repeteixo que aquest serà un tema, doncs, recurrent, un tema del qual hem parlat molt i penso que en continuarem parlant.

I, en part, jo, senyores i senyors diputats, haig de reconèixer que aquest és un tema no resolt: el tema del finançament dels municipis turístics és un tema no resolt.

També és cert que el nostre Grup sempre s'havia manifestat..., o havia manifestat la voluntat que aquesta problemàtica es solucionés via la reforma de la Llei d'hisendes locals, aprovada recentment com deien, com s'ha dit aquí, pel Congrés dels Diputats. Però, malauradament, els nostres plantejaments pel que fa al finançament dels municipis turístics no s'han complert, o almenys no s'han complert d'acord amb les nostres expectatives.

Conscients, doncs, que aquest és un debat, com deia, que l'hem tractat diferents vegades, el nostre Grup ha presentat esmenes al primer punt de la Moció, a l'aparat *a*, una esmena molt similar a la que havia presentat també el Grup Popular, la qual s'ha recollit ja a l'esmena transaccional que hem pactat, i també el nostre Grup pensem que aquest punt *a* és importantíssim, de fer aquest informe d'avaluació sobre els ingressos i les despeses que comporten per fet de ser un municipi turístic, el que suporten aquests ajuntaments.

Pel que fa als punts *b* i *c*, les nostres esmenes estan també recollides en aquesta esmena transaccional que hem consensuat amb el Grup d'Esquerra i el Grup Popular, no fan res més, doncs, que trobar solucions, una vegada elaborat aquest estudi, trobar les solucions de finançament d'aquests municipis i també una vegada s'hagi elaborat el desplegament de la Llei de turisme de Catalunya, perquè em sembla que això també ho hem de dir: si no hi ha el Reglament de la Llei, també es fa difícil de poder aplicar el que es demanava amb la Moció.

Agraïm, doncs al Grup d'Esquerra Republicana que ens hagi acceptat aquests dos punts de la nostra esmena al primer punt, els quals com deia estan recollits en aquesta esmena transaccional.

Dir-li, doncs, que votarem favorablement el punt 1, i que, pels arguments que he donat al principi, que nosaltres tampoc hem quedat, d'alguna manera, satisfets amb les expectatives que ens havia creat la reforma de la Llei d'hisendes locals pel que fa al finançament dels municipis turístics, també votarem favorablement el punt 2 de la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent...

(*Veus de fons.*)

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Neras: vint-i-tres anys que governen i ara sembla que posarem fil a l'agulla en un tema que fa vint-i-tres anys que arrosseguem.

La Moció que han presentat vostès és oportuna. Hi està d'acord el nostre Grup fins l'extrem que no la vam esmenar. Ens semblava bé. Les transaccions, com que no modifiquen res, hi estem d'acord. Ara, el que hem de

manifestar és que en el tema que ens ocupa no ens hauríem de quedar estrictament en el fet de resoldre el tema del finançament dels municipis turístics per allò que fa de la qualitat i d'igualtat davant dels seus propis ciutadans, de dret del municipi.

Perquè el repte que tenim plantejat en el turisme és dotar d'excel·lència els municipis com a mesura imprescindible per incrementar la qualitat del propi producte turístic. Diu el sector, amb una frase que ho fa molt entenedor: «Un hotel de quatre estrelles reclama un entorn de quatre estrelles.»

Tota activitat turística s'acaba desenvolupant en un municipi. La qualitat dels serveis d'aquest municipi afecta directament la qualitat dels serveis turístics que es presten i com la percep el visitant. Com que el repte és guanyar la batalla de la qualitat i guanyar la batalla de la fidelització, tot el que fem en benefici d'uns millors serveis prestats via municipis va en benefici del nostre repte de fer un millor turisme de cara la futur.

Per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, manifestar que votarem favorablement la Moció en els termes de la transacció i en el punt que queda fora també.

El president

Molt bé. *(Veus de fons.)* Es pot pronunciar sobre les esmenes, senyor Vigo. *(Pausa.)* No cal? Molt bé, doncs trucarem a votació.

(La Sra. Mejías Sánchez demana per parlar.)

Sí, té la paraula, senyora Carina. Es deu haver sentit al·ludida, segurament.

La Sra. Mejías Sánchez

No, només és per demanar la votació separada del segon punt.

El president

Ja he captat, ja, quan...

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin ja en posició de votació perquè anem a votar en dos blocs. El primer, l'esmena transaccional que han firmat Esquerra Republicana, Convergència i Unió i el Grup Popular, i després votarem el segon punt, amb l'esmena tècnica incorporada.

Votem ara, primer, el punt número 1, que és aquesta transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació, el punt número 2, amb l'esmena tècnica també incorporada.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 109 vots a favor, 12 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies alternatives i renovables (tram. 302-00300/06)

El trentè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les energies alternatives i renovables, i la presenta l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, es prega sortir, a qui vulgui sortir, en silenci.

Anem a començar la intervenció. Té la paraula el senyor Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, la Moció que el Grup Parlamentari Popular els presenta és subsegüent a la interpellació que tractarem fa quinze dies aproximadament a propòsit de les energies alternatives i renovables.

Recordaran vostès, els qui varen seguir la realització del debat, que es varen produir molts punts de coincidència entre les apreciacions i reflexions que modestament vaig tenir l'oportunitat de fer i aquelles que va tenir a bé respondre el conseller del ram.

Raó per la qual crec que estem en situació de poder avançar de manera significativa, de manera eficaç, en aquest territori que el que pretén és l'increment dels ajuts que destina el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme al foment de la instal·lació d'energies renovables.

Jo, per una qüestió d'estricta economia processal, faré aquesta intervenció meva el més breu possible. Em limitaré, però, això sí, a transmetre'ls una certa inquietud que m'acaba d'arribar justament aquesta mateixa tarda, provinent de l'Associació de Productors d'Energies Renovables.

Acaben de passar-me un informe que ve, a tall del que els deia, molt, molt a la mida de les nostres reflexions. Diu aquest informe que Catalunya continua despenjada del desplegament de les energies netes, i, a més, blasmen aquesta circumstància pel fet que precisament Catalunya ha estat la comunitat capdavantera en la instal·lació d'aquestes energies, i que fóra bo que ens mantinguéssim en aquesta mateixa línia, que fóra bo que ho incrementéssim fins i tot, i fóra bo sobretot que de cara al futur ens plantejàssim la necessitat de desenvolupar-les amb la major eficàcia possible.

Raó per la qual no farà falta que insisteixi en els arguments que ja vaig dir en el seu moment; com deia, el que pretenem és incrementar els ajuts del Departament, desenvolupar el Pla d'energies renovables dins del Pla de l'energia de Catalunya en l'horitzó de l'any 2010, dotar l'Institut Català de l'Energia dels recursos econòmics, tècnics i humans necessaris perquè això es pugui dur a terme fefaentment d'acord amb les previsions.

Una cosa important que voldria subratllar, això sí, és la necessària coordinació en els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat; convé que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme disposi dels elements necessaris de vertebració en la materialització de totes aquestes accions per part dels altres departaments que d'una forma directa o indirecta tenen a veure també amb la qüestió.

Volem també endegar campanyes de divulgació i conscienciació ciutadana, adreçades als empresaris i als ciutadans per afavorir la generalització d'aquestes energies, facilitar l'accés de les persones interessades en la instal·lació d'energies renovables a la informació de què disposi el Departament. No sempre és així, fins ara no sempre havia estat així. No és que se'ls negués informació, sinó que no se'ls subministrava de la forma que nosaltres entenem més adient, que és, doncs, donant-los tots aquells elements que poden venir a facilitar cadascuna de les inquietuds i evitar que això sigui un plantejament universal per a tothom, la qual cosa fa difícil que determinades posicions molt concretes es puguin arribar a materialitzar.

Volem, per tant, també, una reducció dels tràmits administratius i establir les necessàries col·laboracions amb els municipis de Catalunya.

Bé, això és tot. Aprofito també aquesta intervenció per posicionar-me a propòsit de les esmenes.

Començo per les d'Iniciativa per Catalunya Verds, que he de dir que agraeixo, d'entrada, per l'interès que suposa quant a l'aportació a propòsit de la nostra Moció, però entenem que, en el seu conjunt, senyora Font, tenen entitat suficient com per nodrir una moció, diguem-ne, per si mateixes. En conseqüència em permetrà que li recomani que sigui d'aquesta manera com es considerin en la cambra.

I pel que fa a l'esmena de Convergència i Unió, li acceptaríem la segona part de la seva, és a dir, substituir el concepte d'«especialment pel que fa a les promocions de nous habitatges i establiments turístics...» pel de «prioritàriament», que ens sembla que és força adient, i millora fins i tot la nostra intenció i el sentit de la nostra proposta, però en canvi nosaltres ens volem mantenir en el redactat original quant a l'increment dels ajuts que destina el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme a l'Institut Català de l'Energia.

Això és tot, senyor president, senyores i senyors diputats.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. Pels grups que han presentat esmenes, per part d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. La veritat és que ja m'ho pensava, que no s'acceptaria la nostra esmena, perquè, de fet, és una esmena que té a veure amb un punt de la seva Moció amb el qual discrepem, i ja és prou con-

gut, perquè precisament no fa massa temps que nosaltres també vàrem fer una interpellació sobre temes energètics, i ja va poder quedar clar quins eren els posicionaments del nostre Grup, i quins eren els posicionaments del Grup Popular i també del Grup que dona suport al Govern.

De fet, com deia, hi ha un dels punts de discrepància, que és el segon punt de la Moció, en el qual es parla de desenvolupar el Pla d'energies renovables que s'ha fet de cara a l'horitzó del 2010. A nosaltres no ens agrada aquest Pla, perquè creiem que és molt poc agosarat, que no aposta suficientment per l'estalvi i l'eficiència, no aposta suficientment per reduir les emissions de CO₂, no aposta suficientment pel percentatge d'energies renovables que vostè reclama en tota la resta de la Moció, i, per tant, si no ens agrada aquest Pla, el que no podem és donar suport a un punt que diu que es desenvolupi precisament aquest Pla.

Per tant, senyor president, demanarem votació separada del punt 2. Nosaltres ens abstindrem, perquè, evidentment, sí que hi han elements que són importants i que s'han de tenir en consideració, però, com que no ens agrada, i nosaltres el voldríem molt més agosarat, doncs, aquí la nostra discrepància.

Ens sembla correcte que des del Grup Popular ara s'aposti tant per les energies renovables. Hi ha algun element que ens sorprèn, perquè no fa gaire que vàrem poder llegir, a través dels mitjans de comunicació, que les primes que es donen, aquestes de règim especial, doncs, precisament incrementen les primes que es donen a les plantes que tracten purins, i, en canvi, no s'incrementen les primes, al contrari, es disminueixen, les que van adreçades a l'energia eòlica, que també és una petició dels productors, eh? En aquest cas, s'ha fet més cas als productors de les plantes de purins que no pas als productors de l'energia eòlica. Quan, precisament, a nosaltres ens sembla que té molt més de desenvolupament sostenible l'energia eòlica que no pas la del tractament de purins, que no deixa de cremar gas natural, i, per tant, alliberar CO₂, tot i que faci un desimpacte ambiental. Però bé, com que no és ben bé el tema, doncs..., només contrastar aquesta, podríem dir-ne, contradicció que té el Grup Popular: el que proposa aquí al Parlament de Catalunya i el que s'acaba decidint quan, des de l'Estat, es decideixen les primes a les produccions en el règim especial.

Bé. A la resta de punts, com deia, nosaltres hi donarem suport. Ens sembla molt correcte que es demani que s'incrementin els ajuts. Ens sembla correcte que es digui que es facilitin els tràmits, perquè ja està bé que hi hagi gent que tingui la voluntat de fer l'esforç de desenvolupar energies renovables a casa seva, en els seus equipaments i que, en canvi, es trobin amb entrebancs. I, en definitiva, doncs, a la resta de la Moció, excepte en el punt 2, el nostre vot serà favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb molta brevetat, el nostre Grup Parlamentari votarà a favor de la integritat d'aquesta Moció subsegüent. Ens va agradar el to de la interpellació, creiem que hi va haver un intercanvi molt interessant de parers entre l'honorable conseller i el diputat interpellant i que aquesta Moció subsegüent respon justament a aquesta filosofia.

Agraïxo a la senyora Bet Font que bàsicament ens hagi donat pistes sobre quin és l'eix d'aquesta Moció, i l'eix de la Moció és bàsicament el punt 2, el punt 2 que diu que tenim una bona eina de treball, que és el Pla d'energies renovables, contingut en el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó 2010, i, a partir d'aquí, tota la resta és un desplegament d'allò que s'hi planteja. I, per tant, des d'aquesta perspectiva, nosaltres no podem fer cap altra cosa que donar-hi suport.

Aquesta és d'aquell tipus de mocions subsegüents que bàsicament ajuden a ratificar, en determinats aspectes, allò que el Govern ja fa. I davant d'aquesta realitat el Govern pot fer dues coses –el Grup Parlamentari que dona suport al Govern pot fer dues coses–: u, oposar-s'hi per dir que ja es fa, o, en aquest cas, nosaltres hi votarem a favor perquè considerem que és una bona eina, justament, per aclarir allò que hem de fer. Vostè, a més a més, en determinats aspectes ho millora, demana que el Govern s'hi impliqui més, i el Govern, des d'aquesta perspectiva, i el Grup de Convergència i Unió n'és receptiu, i, per tant, accepta aquest primer punt en forma de la transacció que el senyor Fernández Deu, doncs, ja ha apuntat, i que passo a la Mesa, passo a la Presidència.

Al darrer punt, simplement fer-hi una referència. Tenim una llei, de la qual vostè en té una certa paternitat, senyor Fernández Deu, que és la Llei contra la contaminació lumínica, eh? I, si s'hi fixa, el darrer punt bàsicament ve a reblar allò que en aquella Llei, ja aprovada per unanimitat, vam establir, i que el Govern, a través dels seus diversos departaments, doncs, ja està implemantant.

En conseqüència, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup hi votarà a favor.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Per manifestar bàsicament que compartim l'exposició que ha fet la senyora Bet Font, pel que fa a la filosofia d'aquesta Moció i pel que fa al posicionament respecte al punt 2, del qual també en demanaríem votació separada.

I simplement per manifestar la nostra sorpresa, donat que, reiteradament, tant en proposicions no de llei en comissió com en plenari, havíem presentat propostes en una línia molt semblant des del Grup d'Esquerra Republicana, i que, ara, tant des del Grup Popular com des

del Grup de Convergència i Unió havien estat rebutjades. Possiblement és que el canvi de conseller, doncs..., a més hi ha un canvi, diguem-ne, d'interessos..., d'interessos, s'entén en la política energètica del país, i que..., bé, sembla que d'una vegada per totes hi ha interès que la política energètica del país no la marqui Fecsa-Endesa i es marqui des de la Conselleria, la qual cosa celebrem. I que, per tant, doncs, es faci complir i es forci aquesta empresa subministradora de caire pràcticament monopolístic que actui en conseqüència, i, per tant, compri l'energia dels productors, siguin persones físiques o jurídiques, compri l'energia produïda per aquests productors i la incorpori a la xarxa de distribució.

Per tant, celebrem, doncs, aquest canvi de postura, tant del Grup Popular com de Convergència i Unió, i ens afegim, doncs, a aquest reguitzell de propostes que creiem que seran del tot interessants, havent de discrepar, evidentment, d'aquest punt 2, perquè no el compartim, com també ho ha manifestat la portaveu del Grup d'Iniciativa, no compartim la filosofia d'aquest Pla per a l'energia a Catalunya 2010.

Simplement era això el que volia manifestar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Jo, com el senyor Vendrell, vull mostrar la meva sorpresa i alhora la meva satisfacció perquè el Grup de Convergència i Unió accepti votar una moció que diu que demana al Govern «incrementar els ajuts que destina al Departament de Treball». Perquè, senyor Fernández Deu, jo entenc que la transaccional manté el verb «incrementar». (*Veus de fons.*)

Per tant, em congratulo que el Grup de Convergència i Unió accepti, senyor conseller, que fins ara no s'hi dedicaven prou recursos, cosa que nosaltres hem vingut denunciant reiteradament. I que, per tant, en el moment que ho van dir, per exemple, quan es van aprovar els pressupostos de l'Icaen: aquí aprovem incrementar els recursos que destina el Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, de l'Institut Català d'Energia, al foment de la instal·lació d'energies renovables, i demanem que el Govern els incrementi. Per tant, diem que el Govern destina pocs recursos, recursos insuficients, a aquesta finalitat. Em congratulo que el Grup de Convergència i Unió accepti aquesta insuficiència del Govern i que tots la puguem votar.

Jo també, igualment, m'agradaria que el Grup Popular hagués acceptat bona part de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb les quals ens sentim més còmodes; entre altres coses perquè ja hem manifestat reiteradament el nostre desacord amb el Pla d'energia a Catalunya en l'horitzó 2010, concretament amb l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, la qual instava el Go-

vern a presentar, dins el primer semestre de l'any 2003, la revisió del Pla d'energia. Nosaltres considerem que el Pla d'energia va néixer mort, que el Pla d'energia s'ha de revisar, no només incrementant aquests recursos que aprovarem avui, sinó en molts altres aspectes.

Bé és cert, senyora Bet Font, que aquest objectiu desitjable que vostès plantegen del 2010, que el 20% d'energia primària a Catalunya sigui renovable, també ens agradaria a nosaltres, però, fent números, ens resulta difícil pensar que podem superar l'objectiu que ens marca la Unió Europea, que és el 12%. A nosaltres ens agradaria que el Govern ens ratifiqués, cosa que no va fer l'anterior conseller –l'anterior conseller va fer exactament el contrari, va dir que no el compliria–, l'objectiu de la Directiva europea d'arribar al 12% de les energies renovables. Ho dic perquè no hi hagi ambigüitat en les meves paraules.

Per a la resta, ens agradaria, ho repeteixo, que el Grup Popular acceptés les esmenes d'Iniciativa per Catalunya; però, en tot cas, votarem favorablement el fet d'incrementar els ajuts, amb la petita esmena de detall a què m'he referit abans, i, atès que nosaltres també desitgem que es reformi el Pla de l'energia a Catalunya en l'horitzó 2010, a partir del 2 ens hi abstindríem.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. Senyor Fernández Deu, té la paraula.

El Sr. Fernández Deu

Sí, senyor president. No volia fer ús d'aquest torn de posicionament, però, en tot cas, jo crec que em convidada a fer-ho la reiterada sollicitud formulada per la resta de grups parlamentaris.

Jo, el que els voldria dir, senyora Bet Font, senyor Barceló, senyor Vendrell, és que per llei no es pot ampliar la capacitat d'una línia elèctrica, per exemple. La capacitat de les línies és la que és. Una altra cosa és que el Govern vetlli per tal que es donin les màximes facilitats de connexió a la xarxa elèctrica. Això és una altra cosa. I, en aquest sentit, li he de dir que, tant el Pla energètic de l'Estat com el del Govern de la Generalitat, contemplen un seguit de sotsestacions, per exemple, perquè tot això resulti possible. En fi, només era per donar-li satisfacció en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. Avisem a votació.

(Pausa llarga.)

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Farem la votació d'aquest text de la Moció en dues parts: primer votarem tot el text de la Moció, que en el

punt 1 s'hi incorpora la transacció arribada entre Convergència i Unió i el Grup popular, i farem tot el text excepte el punt 2, que se n'ha demanat votació separada.

Votem ara, primer, tot el text de la Moció, amb aquesta transacció incorporada, excepte el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 57 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya (tram. 302-00301/06)

El trenta-unè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques industrials a aplicar a Catalunya, i la presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló, que té la paraula. *(Remor de veus.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Barceló. Si us plau, senyores i senyors diputats, prego silenci... Té la paraula, senyor Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per presentar la Moció a la interpellació sobre polítiques industrials a aplicar a Catalunya. Considero que ja en el seu moment, en ocasió del debat que vam tenir amb el conseller de Treball i Indústria, va quedar clar per la nostra part el que diem des de fa temps: que considerem que el Govern –no ja l'actual conselleria, en general, el Govern–, des de, com a mínim, tota la legislatura, no ha tingut una política industrial, i la nostra tesi és que això ha perjudicat greument la situació que avui tenen, sobretot alguns sectors en crisi. Ho hem dit, ho hem reiterat i ens hi refermem, en aquesta tesi, tesi, per altra banda, defensada, recordo, en una recent entrevista, important entrevista, suposo que el conseller la coneix, al professor Josep Oliver en un diari de Barcelona, eh? Josep Oliver és un professor de la Universitat Autònoma de Barcelona que en unes recents publicacions, doncs, explicava el canvi de model entre un model català basat en costos, basat en una indústria basada en costos baixos, que s'hauria esgotat aquest model i que no hauríem aprofitat el període de bonança del 94 al 2001, per dir-ho d'alguna forma, o al 2000, al 2001 ja hi va haver un petit canvi de tendència, per fer les transformacions estructurals necessàries que es podien fer des de Catalunya, algunes no es podien fer des de Catalunya, però les que es podien fer des de Ca-

talunya, que anaven, fonamentalment, per a les majors, dit genèricament, les majors inversions en tecnologia, en infraestructures tecnològiques, en projectes de recerca, etcètera.

És per això que en el primer punt de la nostra Moció reprovem el Govern per la seva falta de política industrial, proposem reprovar el Govern per la seva falta de política industrial durant els darrers anys.

A partir d'aquí el que proposem és preparar algunes mesures, senyores i senyors diputats, preparar algunes mesures per avançar en la definició d'una política industrial. És a dir, no perdem el temps, i durant els mesos que queden que el Govern prepari què? Per exemple, un pla especial d'infraestructures científiques i tecnològiques; per exemple, un pla de recerca i innovació de Catalunya 2004-2007, pla de recerca i innovació; pla per a la societat de la informació 2004-2007, dissenyar un pla d'incorporació de les tecnologies de la informació a les empreses 2004-2007 –els diferents estudis ens demostren que el nivell d'incorporació de les tecnologies de la informació a l'empresa catalana és encara molt insuficient, no cal insistir en aquest tema, per altra banda prou conegut–, i dèiem, al final, preparar un conjunt d'indicadors del potencial innovador de la indústria. No tenim un quadre indicador, no tenim allò que en diuen un *tableau de bord* de la situació de la indústria, i el senyor conseller sap que el necessitem, perquè la majoria de països el tenen.

Per altra banda, proposem, proposàvem –aquesta proposta ha quedat una mica desfasada en el temps, ha quedat superada pels fets–, proposàvem ajornar la privatització del Laboratori General d'Assaigs i presentar un nou pla estratègic 2003-2006. Bé, ens hem assabentat que ja el concurs s'ha resolt. Per tant, aquest punt el retirariem.

Bé és cert que hem proposat als grups esmenants una esmena transaccional en què intentàvem introduir algunes condicions que la nova societat hauria de contenir, en el sentit, bàsicament –no la llegiré–, en el sentit de la nostra preocupació, que el conseller coneix a bastament. Ens preocupa que d'aquesta operació en resultés una situació de falta de competència, de falta de transparència, de falta de capacitat d'elecció, fins i tot d'abús de posició dominant, i això, que sabem que al conseller, tradicionalment, li preocupa des d'abans de ser conseller, a nosaltres ens preocupa molt, i instàvem el Govern a introduir aquestes cauteles, si era possible, en la fase contractual. En qualsevol cas, em limito a dir-ho. De moment, retirem aquest punt, perquè perd el seu sentit.

I en tot cas, acabo dient que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a preparar i a aplicar plans territorials urgents, i acabo dient que en aquest punt, precisament, incorporem, acceptem, l'esmena proposada per Iniciativa per Catalunya, que, en separar els dos sectors, doncs, el millora, perquè, efectivament, al tèxtil ja hi ha un conjunt de mesures, que és el que incorpora.

Agraeixo les esmenes presentades pel Grup Popular i pel Grup de Convergència i Unió, però, per la seva naturalesa i pel de què hem vingut parlant, no són accep-

tades, per la senzilla raó que la majoria són de supressió, i, com comprendran, doncs, no les puc acceptar. Senyor Fernández Deu, sap que he fet un esforç per incorporar-ne alguna, però no ha estat possible.

Amb això, per tant, demano el seu vot en aquesta Moció tan raonable, i estic convençut que comptarà amb la seva comprensió.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. Perdoni, un aclariment: vostè admet l'esmena d'Iniciativa per Catalunya al punt 4 i que...

El Sr. Barceló i Roca

Sí.

El vicepresident primer

...per tant, queda substituït per aquesta, però he entès també que retirava...

El Sr. Barceló i Roca

I retiro el punt 3...

El vicepresident primer

I retira el punt 3. D'acord.

El Sr. Barceló i Roca

...perquè no té sentit.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Barceló. Pels grups que han presentat esmenes, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, dos qüestions prèvies. Una: nosaltres interpretem la reprovació de què parla el punt 1 de la Moció del senyor Barceló no exactament al senyor Fernández Teixidó, que és *nuevo en esta plaza*, sinó al conseller Subirà, el responsable, i al conjunt del Govern. No dic això per cap motiu de cortesia, sinó per precisar exactament els termes en què un servidor planteja les coses.

I en segon lloc, no és que la meva...

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau –si us plau–, senyors diputats. Si us plau...

El Sr. López Bulla

¡Cómo rugen los leones! Es una cosa...

(*Rialles.*)

El vicepresident primer

No son leones, son diputados. (*Rialles.*) Endavant, senyor López Bulla.

El Sr. López Bulla

La segona qüestió és que la... (*Persisteix la remor de veus. Pausa.*) L'esmena que hem plantejat no és que enriqueixi el text del senyor Barceló, és que aclareix i reivindica, al mateix temps, el que vam aprovar aquí, fruit del consens entre el Grup Popular, Convergència i Unió i nosaltres, amb relació al tèxtil. No aclareix, sinó que situa l'actualitat d'això.

Així les coses, nosaltres votarem *in toto* aquesta Moció, perquè avui, també, és tan oportuna com sempre. Quatre situacions realment complicades que tenim: Nissan, Valeo, Samsung i el tèxtil, al qual em referiré després, que vénen a indicar la necessitat de mesures serioses i la imprescindible capacitat de negociació —mesures serioses, les que planteja la Moció—, i negociant, com, per exemple, està fent el sindicalisme confederal a Valeo en unes condicions molt difícils, i un servidor, que mai ha reivindicat aquí ni ha ostentat la seva militància en Comissions Obreres, no tinc més remei, avui, que dir el meu orgull amb la força que està plantejant el meu sindicat, el sindicat de Comissions Obreres, en l'acord que han firmat davant d'una part d'un sindicat realment irresponsable, que no és qualsevol dels que aquí directament o indirectament podríem tenir simpatia. Estic referint-me a la CGT.

Mesures serioses, he dit, i mesures de negociació. Tampoc es resoldran els problemes amb les dobles escales salarials, en absolut. Un servidor planteja que és millor la subindiació de salaris per a tothom que no la doble escala salarial, perquè la doble escala salarial condueix a la triple i a l'enèsima escala salarial, i la subindiació és subindiació per a tothom per un temps, i, després, reagrupar les forces. O sigui, que, en realitat, aquesta seria una posició més moderada, però jo crec que més ferma i més racional.

I negociant com s'està fent, també, al tèxtil, i, en aquest sentit, jo crec que ens hem de felicitar pel recent acord a què han arribat les federacions del tèxtil de Comissions Obreres i UGT amb la Patronal i el Consell Intertèxtil, en què plantegen qüestions de la necessària flexibilitat en els termes, no dic directes, però sí amb la filosofia que un servidor ha plantejat aquí moltes vegades, flexibilitat normada, flexibilitat amb drets, flexibilitat, diríem, capaç de potenciar i donar noves oportunitats.

Tampoc es resoldran els problemes amb la deslocalització salvatge, i és en aquest sentit on jo crec que el Consejo Intertextil Español ha de tenir molta cura, perquè a tothom l'han deixat una mica perplex les declaracions dels seus dirigents quan deien, recentment, tant al *Mundo* com a *Las Provincias*, i a diversos mitjans de fora d'aquí de Catalunya, que «el sector deberá adaptarse a la liberalización total», prevista per a l'any 2000, a través de la deslocalització d'empreses. D'acord. Això és una irresponsabilitat.

Crec, en qualsevol cas, senyories, que la nova ronda de negociacions amb el Consejo Intertextil i amb els sin-

dicats, doncs, donarà un nou rumb a tot això, i, en aquest sentit, estem esperant amb una certa impaciència que li toqui el torn al Consejo Intertextil, perquè, una vegada més, torni a comparèixer a la Comissió d'Indústria, i nosaltres, en aquest sentit, també hem plantejat que la resta de subjectes contractuals del sector tèxtil, en una altra compareixença —em refereixo a la patronal que negocia de veritat i als sindicats Comissions Obreres i UGT—, puguin comparèixer per explicar tanta i tanta novetat que tenen al seu sector.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

De l'escó estant, senyor president, si vostè m'ho permet. Senyor Barceló, ens ho posa una mica complicat, tot això, ens ho posa una mica complicat, perquè vostè mateix s'esmena a propòsit d'un fet que ja resulta incontrovertible: el tema del Laboratori General d'Assaigs vostè ja l'acaba de suprimir, tota vegada que és un fet que s'ha produït i que resulta irreversible. Per tant, aquesta extemporaneïtat també comporta un altre afegit, i és que no ens accepta cap ni una de les esmenes que nosaltres li hem plantejat. Per si això fos poc, resulta que amb l'acceptació de l'esmena del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds al que constituïa l'apellació a un interès específic per un sector que pot estar en aquests moments travessant una situació difícil hi afegeix, per exemple, aspectes com el control de l'acompliment de mocions pretèrites, o, fins i tot, un interès específic per sectors que, des del nostre modest punt de vista, requeririen una atenció específica, concreta, a través d'una iniciativa parlamentària que s'adrecés de manera puntual a cadascuna d'aquestes inquietuds.

Si vostè ho vol entendre, que estic segur que sí, nosaltres li hem d'anunciar que no podem donar suport a la seva Moció. Sap que em dol, que m'agradaria complaure'l, però, a propòsit d'aquestes reflexions que m'he permès de fer-li arribar, doncs, el nostre Grup Parlamentari s'hi pronunciarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. En nom del Grup de Convergència i Unió, que també ha presentat esmenes, té la paraula l'illustre diputat Joan Manuel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, senyor Barceló, manifestar-li la meua, la nostra, decepció i perplexitat pel contingut de la Moció, del primer punt de la Moció. De la seua intervenció, i me l'he repassat diverses vegades, no es desprèn que això hagués d'acabar amb una reprovació. Possible-

ment obeeix a una estratègia electoral o preelectoral de dir: «En qualsevol cosa que es presenti el primer punt sempre ha de ser la reprovació del Govern.» Però, possiblement, haurien de canviar d'estratègia, perquè això ja està molt vist, vull dir, ja fa diversos anys que ho utilitzen i, al final, aquí ja no cola, això ja no crida l'atenció de ningú.

El conseller, vostè ho recorda, ho recordem tots los que hi vam assistir, va contradir i rebutjar amb documents totes les seues xifres, les ràtios, los indicadors, els percentatges, tots els que van sustentar la seva interpellació. És més, el mateix conseller li va fer entrega d'estos documents, de les xifres reals, que contraduien –contradiuen– tota l'argumentació. Malgrat tot, vostè continua presentant una moció que les ignora completament.

Fins i tot, vostè, al final de la seva intervenció, després d'agrair que li donessin aquestes xifres reals i vertaderes, va dir, i això és literal, diu: «Li proposo, senyor conseller, que potser amb més temps, a la Comissió, seguim el debat que hem iniciat avui i que ens ha de portar a un diagnòstic correcte per iniciar un canvi de tendència, des del nostre punt de vista, en la política industrial.» Que es fes en comissió. Doncs bé, vostè, en contra del que va dir, doncs, ja s'avança, fa una sèrie de propostes, de preparar, elaborar o dissenyar plans que ja existeixen o s'estan revisant. I a tots vostè hi posa del 2004 al 2007, i, home!, dir que els prepari el Govern actual, doncs, jo li ho he d'agrair –li ho he d'agrair–, perquè vol dir que vostè confia que aquests plans que ara elaborarem ens fa confiança per elaborar-los perquè serem qui els aplicarà. Vull dir, si vostè no estigués d'acord en això, s'esperaria uns mesos, si tingués confiança en el seu èxit, i els faria vostè mateix.

Segurament, després de veure el primer punt, que és el de la reprovació, potser el més correcte hauria estat, doncs, ja no entrar en consideracions en la resta de la Moció, però també vam pensar que això podia ser interpretat com una estratègia per no entrar al fons de la qüestió, que és que vostè diu, deia i diu: «El Govern de Catalunya no té política industrial.» Escolti, això és fals –és fals–, ho sap tothom, ho sabem tots los que som aquí i, a més, ho saben tots los industrials del país. La política industrial del Govern sempre, i ara també, i de cara al futur, ha estat fonamentada en quatre grans eixos, que són l'aposta per la qualitat, la dimensió, la internacionalització i la innovació, que són les millors armes per lluitar contra el principal enemic que ara hi ha, que és la deslocalització. No podem lluitar contra el preu de la mà d'obra o els costos barats d'altres zones, algunes properes –el Magrib– i altres tan llunyanes com el sud-est asiàtic, o altres a mig camí, com és l'est d'Europa, no podem competir en el tema dels preus, hem de competir en qüestions com la qualitat, la dimensió, la internacionalització i la innovació. I li posaré un exemple, que veig que se m'acaba ja el temps. Li posaré un exemple d'un sector amb tecnologia puntera com és el de l'aeronàutica i l'aeroespacial, que l'any 2002, a Catalunya, va créixer més d'un 76% i que compleix els quatre eixos aquests fonamentals que inspiren la política del Govern.

El nostre Grup havia presentat, malgrat tot, tot un seguit d'esmenes per intentar millorar i per tal d'acotar el que és la política del Govern en funció d'alguna de les seves propostes. Per exemple, doncs, amb el tema del LGAI, vostè mateix, doncs, ja la va retirar perquè es veu que és..., en fi, és una cosa que ja està dada i benèida.

Hi havia un quart punt, al qual han presentat una esmena, doncs, que ha sigut motiu d'interès per part de tots els diputats que han intervingut, que era el tema dels plans territorials d'urgència per a aquelles zones que pateixen dificultats, i ho centrava en dos sectors: o sigui, el de l'automòbil i el tèxtil. La nostra esmena era més genèrica, volia abastar-ho tot, i ho volia abastar tot i era... Ho dic perquè aquesta ha de ser la línia principal d'actuació, la prioritat de la futura agència d'anticipació, en què tindran un paper molt important els agents socials, i així ho va manifestar el conseller. Per això li donàvem aquesta dimensió més àmplia: no centrar-se simplement en dos temes puntuals, que poden ser molt importants, però que en poden sortir d'altres.

Vostès no han volgut...

El vicepresident primer

Senyor Sabanza...

El Sr. Sabanza i March

...malgrat tot, la nostra bona voluntat que..., malgrat, doncs, haver començat la seva Moció per la reprovació, volguessin fer unes aportacions positives a la seva Moció, sentint-ho molt, i amb reciprocitat a la seva actitud, el nostre Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sabanza. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores. La meua amistat amb el senyor Miquel Barceló, avui, no..., em permetrà que sigui una mica dur amb ell... (*Remor de veus.*) Per què?

El vicepresident primer

Si us plau.

El Sr. Ferrer i Gironès

Perquè és un lector assidu de Francisco de Zamora, un espia del Govern espanyol que va venir aquí al set-cents a mirar la indústria i la manufactura. I avui jo també he fet d'investigador i he anat a la recerca de la seva intervenció en aquest Ple, i no he vist el verb «reprovar» en tota la seva intervenció. Els verbs són molt importants i jo crec que, parlamentàriament, hi ha l'hàbit o la consuetud que el que es diu a la interpellació després ha de constar a la Moció. (*Remor de veus.*)

Aleshores, jo he quedat sobtat, d'entrada, en veure que en la reprovació el verb «reprovar» no surt en cap moment de la intervenció. Per tant, per qüestions purament formals, no hi podem votar a favor.

Després, quan fa referència al punt 2, la hi votarem a favor, estem d'acord amb la recerca, amb la innovació, amb la societat de la informació i amb els TIC. El TIC de les empreses –que vostè anomena–, el sector TIC, i un dels objectius del Pla que ha de ser el desenvolupament del sector TIC a Catalunya. (*Remor de veus.*)

Nosaltres, a tot això, hi votarem a favor. El que li recomanem és que un altre dia en comptes del verb «preparar», perquè vostè diu: «preparar un pla d'infraestructures científiques, preparar un pla de recerca i innovació, elaborar un pla de la societat i dissenyar un pla», jo li recomano que un altre dia digui: «preparar, planificar, programar i executar un pla», perquè parlamentàriament jo he vist que els executius es fien d'aquestes paraules. I «preparar» significa només tenir la taula amb tots els elements disponibles per començar a planificar, cosa que es pot trobar que, vostè estant a l'ombra, es trobi que ho hagi de fer vostè! Perquè ells només li preparin damunt de la taula els elements. (*Remor de veus.*) I, aleshores, això va per llarg.

Per tant, jo li demano que un altre dia passi: «preparar, planificar, programar i executar».

El punt amb relació als indicadors, jo crec que vostè té absolutament tota la raó. Vostè sap, com jo, que els sectors que hi ha a l'economia –habitualment es parla del primari, que és l'agricultura, del secundari i del terciari. Però, darrerament, els economistes ja troben que manca el quaternari. I el quaternari ens vindria a ser l'índex que ens indicaria tota aquesta nova societat de la informació, aquesta qüestió dels ordinadors, de la informàtica i de la societat de la informació en general.

Aquesta qüestió nosaltres l'hem demanat reiteradament des d'aquesta trona, des d'aquesta tribuna; el Govern o ens ha fet mai cas, i demanem ara al conseller que, d'ara endavant, vostè que és schumpeterià ens posi ja quan faci els programes del Departament d'Indústria els índexs pels quals podem mesurar el desenvolupament.

Després –se'm posa això de color «ámbar»... (*Rialles.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

...tanmateix, jo li diria... (*Algú diu: «ambre»*)

El vicepresident primer

Senyors diputats, si us plau...

El Sr. Ferrer i Gironès

Aleshores jo diria que per a la qüestió del LGAI demanaria una cosa, ja que és present el conseller. Anem alerta amb la privatització. Jo sé que el LGAI té funcions de fer l'ITV, que diríem, de controlar l'empresa privada, però també té una gran funció, que és la d'ajudar els clústers industrials des d'un punt de vista públic. Jo crec que si això ho privatitzem, l'empresa privada no farà aquest esforç d'ajudar els interessos col·lectius.

Fixi's, senyor conseller, la Generalitat republicana, a l'any 30, va fer un equip d'enòlegs i els va enviar a les cooperatives vinícoles. Va fer un gran servei: va facilitar els enòlegs a les cooperatives que no..., gairebé en aquell moment no sabien què era, un enòleg. I això és el que nosaltres hem de fer amb moltes indústries, amb molts de sectors, que, possiblement, tècnicament, individualment, no ho faran, però que, col·lectivament, sí.

Per tant...

El vicepresident primer

Senyor Ferrer...

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president, nosaltres demanaríem, doncs, que el punt 1 de la reprovació, separat del punt 2, al qual nosaltres votarem a favor, conjuntament amb l'esmena del senyor López Bulla, que és el punt número 4.

Moltes gràcies a tots.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferrer. Senyor Barceló?

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president. No, per contradiccions amb el senyor Sabanza, molt breument, molt breument.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Barceló i Roca

Vostè ha tret un exemple que em va perfecte per il·lustrar la nostra tesi. El sector aeronàutic i de l'espai; vostè l'ha posat com un bon exemple. La nostra tesi és que el Govern no té política industrial, no l'ha tingut, i per això reprovem el Govern, no reprovem el senyor Fernández Teixidó. Reprovem el Govern i reprovem els anteriors governs. El clúster de l'aeronàutica i de l'espai a Catalunya el va promoure l'Ajuntament de Barcelona, no el va promoure el Govern de la Generalitat; mentre que al País Basc el va promoure el Govern del País Basc. I això il·lustra perfectament la falta de política industrial del Govern, i això és història, això és un fet, no és una opinió.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Segon, quan jo retiro el punt 3 sobre el Laboratori General d'Assaig queda molt clara la nostra opinió i la nostra preocupació, que és una preocupació molt seriosa; és una preocupació que el Govern faria bé de prendre's molt seriosament. El que el retirem és perquè deia la Moció, quan es va escriure, deia: «Ajornar la privatització del Laboratori General d'Assaig» i, malauradament, el Govern, durant aquest període de temps, ja ha fet la privatització. Per tant, és que gramaticalment no té sentit, però sí que la preocupació té un sentit, i li demanem al Govern que la tingui en compte.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Truquem a votació? Senyor Sabanza...

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, també per contradiccions. Dir-li que...

El president

S'imaginen un parlament sense contradiccions?, seria un parlament que no tindria sentit.

El Sr. Sabanza i March

...vostè parla d'un sector que ha tingut –ja li he dit jo– un gran creixement. De totes maneres, escolti'm, la política aeronàutica o aeroespacial del senyor Clos la coneix tothom. Gràcies.

El president

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus i rialles.*)

El Sr. Barceló i Roca

Senyor Sabanza, molt breument. Jo li recomano que parli de coses que conegui. Vostè desconeix absolutament aquest tema. Jo el convido..., jo el convido... (*forta remor de veus*) a informar-se sobre el clúster BAiE i jo mateix el puc informar.

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, gràcies. (*Forta remor de veus i alguns aplaudiments en un sector de la cambra.*)

Senyor Sabanza, no té la paraula per la raó següent. La primera intervenció a la qual vostè es refereix del senyor Barceló era en substitució del... (*Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada una part de la intervenció de l'orador.*)

Sí. Tenia dret a això. No els ha utilitzat, però tenia dret a això. I, després, en aquest torn de paraules, al primer que la demana per alegació se li dona sempre la possibilitat de resposta a l'altre, però tornar..., entrariem en una espiral, com vostè veu, molt incontrolada. No. I si fos d'un altre grup actuaria exactament igual, com vostè sap. (*Forta remor de veus.*)

Passem ara a la votació de la Moció.

El text de la Moció és l'original excepte el punt número 3, que ha estat retirat. I el punt número 4 està substituït per l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds. Aquest és el text. I es demana votació separada del punt 1 i, després, de tots els altres.

Comencem pel punt número 1 de la Moció.

Comença la votació. (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 48 vots a favor; 67 en contra i 9 abstencions.

A continuació, la resta del text de la Moció.

Comença la votació. (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 74

La sessió s'obre a un quart de nou del vespre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i dels consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 44/2002, del 22 de novembre, de mesures de reforma del sistema financer (tram. 212-00012/06 i 212-00013/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 44/2002, del 22 de novembre, de mesures de reforma del sistema financer (tram. 212-00012/06 i 212-00013/06)

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat de les propostes de resolució per a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 44/2002, del 22 de novembre, de mesures de reforma del sistema financer. Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(Pausa.)*

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyores i senyors diputats. Per quarta vegada en pocs mesos tornem a parlar de caixes d'estalvi...

El president

Perdó, un segon, senyor diputat. Només perquè tothom en tingui consciència, les intervencions seran de cinc minuts, com a màxim.

Pot començar.

El Sr. Carnicer i Vidal

Repeteix, doncs, senyor president. Per quarta vegada tornem a parlar de caixes d'estalvis, en poc temps en aquesta cambra.

En ares del temps de què disposem per a la defensa de la posició sobre el recurs d'inconstitucionalitat, que el nostre Grup s'hi proclama a favor i ha estat un dels signants de la proposta, no esmerçaré temps, evidentment,

a recordar els altres debats, a recordar les altres qüestions que s'han plantejat a l'entorn de la Llei de caixes.

Però sí que deixi'm fer, senyor president, una petita distinció. Fins ara, el debat que hem tingut a l'entorn de la Llei de caixes podia ser, era de diferents posicions polítiques a l'entorn de com s'havia d'organitzar el món de les caixes. Aquest era el debat que havíem tingut en les propostes de llei que havien presentat els diferents grups, en la Llei d'acompanyament, en diferents moments, doncs, que hem estat parlant de caixes al llarg, ho repeteixo, d'aquests mesos.

Evidentment, en aquests moments la nostra posició ja ha quedat prou clara i transparent: no estem d'acord en la proposta que han acordat entre el Partit Popular i Convergència i Unió, que ha mutilat, per una banda, les competències de la Generalitat, però, també, a més a més, ha desestabilitzat dues de les més importants caixes de Catalunya.

Per tant, aquest era el tema que teníem plantejat, era el tema que hem posat clarament sobre la taula al llarg d'aquests mesos, i, ho repeteixo, serveixen, a més, de recordatori en aquest moment.

Ara estem en un altre tràmit, estem en un altre punt de debat, no estem discutint el model de caixes que uns o altres considerarien millor. Ho repeteixo: com he comentat abans, per desgràcia, entre Convergència i el Partit Popular ja han fet un pas en aquest sentit que considerem nefast per al país, però no estem en aquest moment, estem en el moment de veure i de defensar quines són les competències de la Generalitat, quines són les competències de Catalunya, en aquest camp i com han estat tractades. Han seguit, en aquest element, el procés habitual, el procés de demanar un informe al Consell Consultiu, i el Consell Consultiu ha estat clar i transparent: hi ha cinc elements, l'article 9.1, que parla de la reelecció dels consellers generals, l'article 17.1, que parla de la reelecció dels membres del Consell d'Administració, la disposició addicional segona, que excepciona l'Església catòlica del compliment de la Llei, la disposició final quarta, que és la que declara els articles bàsics, i, finalment, la transitòria desena, que és una disposició que ve a derivar de les altres, que en totes el Consell Consultiu és clar i per unanimitat diu: «La regulació que ha fet l'Estat vulnera les competències de la Generalitat.» I, finalment, hi ha també un altre article, l'article 15, que és el que no s'hi regula l'edat, la fixació de l'edat dels setanta anys i les possibilitats de desenvolupament d'aquest aspecte, que, encara que sigui per un vot particular, també la meitat dels membres del Consell Consultiu que es pronunciaven sobre aquest tema van considerar que també podria ser inconstitucional, no tot el Consell, i pel vot de qualitat del president el Dictamen del Consell no el reconeix com a inconstitucional.

Per tant, estem davant de cinc punts clars per part del Consell Consultiu i un punt que, diguem, ofereix dubtes a la interpretació jurídica del Consell Consultiu. Per tant, retornant al sentit d'aquest Ple, el que estem discutint avui és si estem disposats o no a fer un recurs d'inconstitucionalitat per defensar les competències de la Generalitat. Aquest és el tema, no n'hi ha cap més.

Deixi'm, senyor president, que m'adreci especialment al diputats de Convergència i Unió: no sabem en aquest moment què votaran, i, per tant, fem presumpcions, però, en tot cas, si vostès voten en contra d'aquesta presentació, estaran votant en contra de defensar les competències de la Generalitat davant d'un dictamen que és clar sobre l'agressió que suposa per part de la regulació del Govern central.

Hem sentit en aquest mateix Ple en diferents moments, fa poc, el senyor Jaume Camps, quan parlàvem d'abocament de residus al mar, reclamar la necessitat de la defensa de les competències enfront del senyor Rafael Luna, en aquell moment. Ara és l'hora de la veritat, ara és l'hora que hem de passar de les paraules als fets, ara és l'hora que han de demostrar si posen per davant les competències de la Generalitat o tornen a posar, com han fet sempre en tot aquest procés, les seves conveniències polítiques, les seves conveniències conjunturals com a partit polític, per davant de la necessitat i de la defensa dels interessos de les competències de la Generalitat i del conjunt de Catalunya.

Aquest no és el nostre paper, nosaltres no volem fer-ho, i, per això, els proposem, senyores i senyors diputats, que votin a favor del recurs d'inconstitucionalitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Veus autoritzades de Convergència i Unió m'han expressat que votaran de manera contrària en el recurs que hem plantejat diversos grups parlamentaris. Quan el senyor Lladó en una polèmica amb el senyor Bargalló li deia que quan es parla d'autogovern a alguns els tremolen les cames, possiblement estava pensant en el seu grup, en el Grup de Convergència i Unió, i atès que vostès, afortunadament, no voten amb les cames, sinó amb els dits, doncs, possiblement, els tremolaran els dits a l'hora de votar de manera contrària aquest important document del Consell Consultiu.

Se suposa que el Consell Consultiu és un organisme rigorós, i ho és, que quan estableix una robusta literatura jurídica sap del que parla, i, en aquest sentit, doncs, la veritat és que una de les coses que més m'han impressionat és quan està parlant, el Consell Consultiu, també referint-se directament a això, del fet que amb relació a la Constitució hi ha una utilització expansiva de les competències estatals en matèria socioeconòmica per part de la legislació emanada de les Corts Generals, que ha reduït substancialment les potencialitats de les previsions estatutàries en aquest mateix domini; també mitjançant, diu, una manera de legislar que amplia el concepte de bases, que no queda restringit a les actuacions de tipus normatiu, sinó també als actes d'actuació, que diu el Dictamen del Consell Consultiu.

Aleshores, estem parlant d'autodefensa, en el sentit més noble de l'expressió, de coses nostres, de l'encaix

de Catalunya dintre de l'Estat i de com s'està configurant l'estat de l'autonomia, però és que dintre de les formulacions que fa el Consell Consultiu hi ha un subjecte, no institucional en el sentit polític convencional, que és el Banc d'Espanya, a qui també se li va la mà.

Senyories, jo crec que la posició més coherent, però no pas en clau d'autodefensa numantina, sinó en clau de defensar la Constitució, en clau de defensar l'Estatut d'autonomia, en clau de defensar els interessos legítims del nostre poble i en clau d'enfortir el que és l'Estat de les autonomies..., el Grup de Convergència i Unió no pot transcolorar-se en un plantejament ni abstencionista ni votar-hi en contra. A mi em fa vergonya que aquesta posició legítima que vostès fan, doncs, sigui del principal partit de Catalunya i del partit, diríem, que es diu nacionalista, i ho és, però que molt sovint no és adequadament coherent amb els seus plantejaments i amb els seus principis programàtics nacionalistes.

Senyories, ens trobem no davant d'un neocentralisme vulgar, ens trobem davant del fet que el vell centralisme, que estava en estat de latència, ha aflorat, i són massa, els adversaris d'aquest Estat de les autonomies, i no pas per un principi anticonstitucional abstracte, sinó perquè veuen que la situació se'ls escapa, que això ha anat massa lluny, i Convergència i Unió, el grup parlamentari, en comptes de defensar els interessos d'aquest poble, en comptes de cridar, també, a la ciutadania activa perquè de forma activa i intel·ligent defensés això, és capaç de dir: «No, ja ho farem com a Govern.» Nosaltres no posem en tela de judici que el Govern faci el que cregui convenient, aquí som en seu parlamentària, i aquí som en seu parlamentària, i és el Parlament qui d'una manera sobirana ha de defensar les competències de Catalunya, que són els interessos i els drets del poble de Catalunya d'una manera no autàrquica, sinó extrovertida, trobant el millor encaix amb l'Espanya de les autonomies.

En definitiva, senyories, jo crec que davant d'aquest vulgar i tosc «Santiago y cierra España!» és absolutament imprescindible..., no parlo d'una tancada de files a l'estil legionari, sinó de fer complir i d'ostentar orgullósament les nostres reivindicacions. Això és el que m'han ensenyat els meus mestres, un nascut a Ciudad Real, que es deia Cipriano García.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. La demanda de dictamen al Consell Consultiu que vam fer els tres grups signants era, com s'ha vist, fonamentada. Un cop més –ja seran, si no recordo malament, en aquesta legislatura onze vegades–, s'ha hagut de recórrer al Consell Consultiu per dictaminar si hi havia invasió o no de competències en lleis aprovades a Madrid, i, un cop més, nou vegades sobre onze, el Consultiu ha dit que sí, que hi havia invasió de competències. Lamentablement, de les

nou vegades, amb la d'avui, si no canvien el vot a última hora, hi haurà tres ocasions en què el Grup de Convergència i Unió, d'una forma absolutament incoherent, haurà barrat el pas a la demanda de recurs d'inconstitucionalitat des d'aquest Parlament. Va ser així en el cas de la LOU, va ser així en el cas de la Llei del sòl i, si la votació no canvia a última hora, sembla que serà avui en el tema de les caixes.

I estem parlant d'un sector sensible, d'un sector que, com el mutualista i el cooperatiu, forma part de la identitat, del teixit associatiu històric, del país i que no hi hagut la mínima sensibilitat de donar-hi suport a fons davant de les sistemàtiques invasions competencials que ha sofert al llarg d'aquests anys, des del mateix moment de l'aprovació de l'Estatut.

Ara, el suport al sector no ve només a la defensiva, sinó quan hi ha voluntat de dotar-lo, dinamitzar-lo i potenciar-lo. És evident que moltes de les sentències del Constitucional, amb les normes ambigües a què estem sotmesos, dictaminen a favor de la Generalitat, sempre que aquesta s'hagi avançat en la legislació. En aquest Dictamen que ens han fet, per exemple, no troben invasió en el tema de les quotes participatives, la llei catalana no en diu res, però, en canvi, la basca sí, mostra que quan hi ha voluntat i s'avança en terrenys que l'Estat no ha explorat es té sempre un punt d'avantatge, i això és el que no s'ha fet aquí habitualment. Per tant, alguns gols s'han colat a la porta perquè el porter ha quedat com un estaquirot al mig de la porteria i no s'ha avançat. I això, lamentablement, ha passat en sectors, ho repeteixo, claus del teixit associatiu, perquè la majoria de caixes, així com la majoria de cooperatives i la majoria de mútues, són a Catalunya.

Ho hem d'atribuir, això, a l'acord encara vigent amb el Partit Popular? Doncs possiblement, perquè, si no, no s'entén, i, és clar, no s'entén, sobretot, a dos mesos de presentació d'un fabulós projecte de nou estatut, que queda, a la pràctica, desmentit en el dia a dia parlamentari, quan en un tema en què després reclamarem no sé quines competències ens estem autolesionant les competències pròpies ni tan sols utilitzant les vies reglamentàries i legals per impedir que Madrid envaeixi les que tenim ara. Per tant, la fiabilitat d'aquesta proposa és nul·la quan es produeixen situacions com la que avui estem vivint, si és que es produeix aquesta votació, i la que vam viure fa uns mesos quan no es va voler recórrer contra la Llei de la LOU i no es va voler recórrer contra la Llei del sòl. Doncs alguna conseqüència té aquest pacte blindat que en alguns àmbits s'ha produït amb el Partit Popular. Per tant, doncs, els nous horitzons estatutaris, quan hi ha actituds com aquesta, si es confirma en la votació, seran pura pólvora electoral, pólvora mullada.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per manifestar la seva posició, en primer lloc, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que quan parlàvem de la Llei de caixes jo vaig dir que, i és veritat, no?, que d'això de les caixes no hi entenia massa, i, per això, ara estic una mica desorientat, perquè no sé exactament –no sé exactament– quin és el debat que estem tenint, no?, perquè, és clar, si un sent en el senyor López Bulla, amb tots els respectes, sembla que aquí hi hagi un tema d'una gran transcendència que el porti a cridar que «Santiago y cierra España!», i a mi m'és igual que Santiago *cierre* el que vulgui, i també em molesta molt el «desperta ferro!» Per cert, quan ho ha dit... (*Veus de fons.*) No, no, quan ho ha dit he mirat si portava aquell cartell de «no a la guerra», perquè dic: «Això no quadra.» Sort que no el portava. Aleshores, a mi em sembla que estem fent un gran tremendisme d'un tema possiblement discutible, d'un conflicte de competències –d'un conflicte de competències–, i, home!, torno a repetir una cosa que he dit molts cops: si hi ha conflicte de competències, és una fortuna, perquè vol dir que hi ha competències i la possibilitat de recórrer o no recórrer quan un preveu, pot pensar, i tal, que aquestes competències poden ser vulnerades, i això és legítim. Per tant, tampoc cal dramatitzar ni mobilitzar tot Catalunya, per cert, pels anys de duració dels membres dels consells d'administració de les caixes d'estalvi, és una mica ridícul.

I, home!, com un també és una mica ignorant i es cansa aviat perquè ja és gran, jo, normalment, de les pàgines d'esport no passo, i, aleshores, difícilment arribo a aquestes de la borsa i a aquestes coses tan complicades, no?, però, home!, senyor Martí Carnicer, dir que això desestabilitza les caixes de Catalunya també és posar-hi molta imaginació, sincerament, perquè que el consell d'administració tingui dotze anys de vigència o en tingui quatre, o es pugui repetir o no es pugui repetir, desestabilitza les caixes de Catalunya, sincerament, és posar-hi molta imaginació.

Em sembla que estem parlant d'una cosa molt més senzilla, que és això, de si es pot o no es pot, de si la Generalitat, el Parlament, pot o no pot regular després de la Llei de caixes els anys de mandats que han de tenir els membres del consell d'administració.

I, en primer lloc, és un tema tècnic discutible, i, en segon lloc –i, en segon lloc–, és un tema en què si algú considera que hi ha conflicte de competències, es pot presentar o no un recurs. Nosaltres considerem que no i hi votarem en contra, però tampoc, hi insisteixo, no dramatitzem, perquè, al final, el que diu la Llei de caixes a nivell estatal és un marc ampli que permet al Govern de la Generalitat, que permet al Parlament de Catalunya, regular sobre aquest marc, no tanca ni marca, parla de màxims, tant de reeleccions com d'anys, i, com que parla de màxims, jo puc regular. Un altre pot pensar que no, que no ho pot fer. D'acord –d'acord. Nosaltres pensem que hi ha un marc. Per cert, un marc que no hi havia a la Llei de l'any 85, que aquesta sí que el Tribunal Constitucional la va tombar, però això és un altre problema –però això és un altre problema–, eh? No, ho dic perquè, és clar, de vegades, les coses semblen exactament el contrari del que són, eh? La Llei té un marc, altres lleis no tenien marc.

Per tant, nosaltres considerem, en primer lloc, que no hi ha una vulneració de competències i considerem, també, sincerament, després de sentir algunes intervencions –un cop més he de dir que la del senyor Huguet m'ha semblat sensata–, després de sentir algunes intervencions, que no exagerem els temes i siguem bastant seriosos.

Nosaltres, senyor president, com he dit, votarem que no a la presentació del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, primer que res, senyor López Bulla, ni em tremolen les cames, ni les mans, ni la boca. Li ho dic perquè ho ha dit en un to amb què podria, fins i tot, preocupar molts membres de la cambra. Ja li anticipo que ni jo ni, segurament, cap dels meus diputats, o dels diputats del meu Grup, passarem per aquest tràngol, perquè el tema crec que, des del nostre punt de vista, el tenim clar, i l'assumim no des de la perspectiva d'un debat, com vostè quasi plantejava, sobre l'estat de l'autonomia, eh?, sobre un debat, diríem, més senzill.

I en aquest debat començaré per dir al senyor Martí Carnicer, que és el primer portaveu que ha defensat aquest recurs o aquesta proposta de presentar recurs d'inconstitucionalitat, per dir-li, senyor Martí Carnicer, que, precisament vostè, vostè i el seu Grup Parlamentari, el seu partit, crec que són els primers o els menys indicats per a donar-nos lliçons en la defensa de les competències de la Generalitat en matèria de caixes d'estalvi –en matèria de caixes d'estalvi–, perquè, si no se'n recorda, li ho recordaré jo: quan en la primera Llei de caixes d'estalvi a nivell espanyol, que va fer el Partit Socialista l'any 85, el Consell Executiu de la Generalitat va presentar-hi un recurs d'inconstitucionalitat, i cinquanta-quatre o cinquanta-cinc diputats també ho van fer –que, per cert, l'invito que també provin aquesta via, perquè la tenen lliure, no els ho impedeix ningú–, i el Tribunal Constitucional, no com ara el Consell Consultiu, que ha detectat, vostè ha dit, cinc aspectes de la Llei –escolti, li dic que dels cinc es transformen en dos, i dels dos a Catalunya n'afectaria un, això d'entrada–, però és que el Tribunal Constitucional en aquella Llei no en va veure ni un, ni dos, ni tres, en va veure diversos, més de cinc, i, tot i que el Tribunal Constitucional, segurament, li mereix el mateix respecte que el Consell Consultiu, vostès, el Govern socialista, amb ministres catalans al Govern, no es van dignar ni a modificar aquella Llei que havien preparat per adaptar-la al recurs del Tribunal Constitucional, no se'n van preocupar. Hem hagut de ser nosaltres, precisament, ara, i amb el Govern del Partit Popular, que hem pogut modificar i adaptar la Llei, precisament, sobre caixes d'estalvi a nivell espanyol i també, evidentment, a ni-

vell català per adequar-ho a aquella resolució, i, en tot cas, permetre que aquí a Catalunya nosaltres també poguéssim legislar, i així ho hem fet. De fet, la modificació que vam portar el mes de desembre ens ha permès resoldre absolutament, fins i tot, el problema que avui podria plantejar dubtes d'inconstitucionalitat, perquè del que estem parlant exclusivament, perquè si algun diputat, evidentment, no ha tingut temps o no s'ha interessat per aquest tema..., del que estem parlant exclusivament és per veure si la reelecció –la reelecció– dels membres de l'assemblea i del consell d'administració està bé que la fixen amb un màxim de dotze anys i si ha de ser una sola vegada de reelecció o més. Doncs miri, la Llei parla d'una sola reelecció i un màxim de dotze anys. Doncs nosaltres, el Parlament, ja d'entrada, va aprovar en la modificació que vam tindre el mes de desembre que serien tres mandats; vam posar un màxim de quatre, quatre anys, quatre per tres, dotze. Per tant, tenim, en aquests moments, més marge de maniobra que el que teníem abans, entre quatre i sis anys, com vostè sap, el mandat; hem assumit el de quatre, i això vol dir que ens permet fer, no una renovació, tres. Per tant, lliçons en aquest tema de defensar les competències de la Generalitat per part de vostès en matèria de caixes d'estalvis, res, i, en tot cas, nosaltres, amb tota humilitat, entenem, sincerament, que l'únic precepte discutible, perquè suposo que, com que ningú ho ha fet, no volem discutir la repercussió que pot tindre en les caixes, diríem, que estan tutelades per l'Església catòlica aquí a Espanya, aquí a Catalunya no ens afecta... Per tant, no cal discutir-ho. Per tant, ens quedem amb aquest, diríem, aspecte que, ja ho dic, nosaltres n'hem pogut sortir ja ara, i el dia que volguéssim canviar, de mutu acord o amb un consens ampli, la Llei de caixes d'estalvis de Catalunya estic segur que la Llei actual que tenim a tot l'Estat i que hem pactat Convergència i Unió i el Partit Popular ho permetrà.

Per tant, ni un debat de l'Estat de les autonomies, ni ens tremolen les cames, ni ens tremolen els dits, senyor López Bulla. Hi votarem en contra amb tota tranquil·litat, perquè estem convençuts que avui, amb la Llei que estem debatent, no s'ha reduït ni s'ha modificat, ans al contrari, s'ha augmentat, la capacitat d'autogovern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor López Bulla?

El Sr. López Bulla

Per contradiccions amb el senyor Vendrell, però abans de res volia demanar excuses perquè li he fet una interrupció quan vostè parlava, i això, la veritat, no em fa gràcia; lamento, eh?, haver-lo interromput.

La contradicció és que vostè, que m'ha sentit molt bé, ens atribuïa aquí a l'oposició que érem els partidaris del «Santiago y cierra España!» Vostè sap que jo he parlat del fet que Santiago Matamoros són vostès. Ara, és normal que vostès, doncs, hagin banalitzat aquest discurs, perquè no passant dels titulars de la premsa esportiva, doncs, és normal que arribi a fer aquestes interpre-

tacions, i, sobretot, si el centralisme és congènit en vostè, és normal que no ens entengui.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

Jo crec que aquí no hem vingut a banalitzar cap discussió, ni hem vingut a desproporcionar determinats continguts...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López Bulla

...del Consell Executiu, sinó el que diu realment el Consell Executiu, la matèria de fons.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

(El president dona la paraula al Sr. Vendrell i Bayona.)

El Sr. Vendrell i Bayona

Si això funciona, per contradiccions, senyor president.

El president

Sí.

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor López Bulla, segurament, com que estava enfeinat a interrompre'm i potser perquè jo m'he explicat molt malament, li he dit que a mi no m'agrada ni «Santiago cierra España!» ni «desperta ferro!» Això és el que li he dit, i que, per tant, no m'agraden les «soflames». Això és el que li he dit, siguin les que siguin.

El president

Moltes gràcies. Truquem a votació. *(Pausa llarga.)* Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar, i voldria advertir-los que perquè aquest acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat fos aprovat es necessitaria la majoria absoluta, és a dir, 68 vots o més.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de nou del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 75

La sessió s'obre a tres quarts de nou del vespre i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2002, del 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica (tram. 212-00014/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2002, del 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica (tram. 212-00014/06)

El punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2002, del 14 de novembre, bàsica reguladora de l'autonomia del pacient i de drets i obligacions en matèria d'informació i documentació clínica.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps, en nom de Convergència i Unió.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, es prega que qui vulgui sortir de l'hemicicle ho faci en silenci. Comencarem aquestes intervencions. Té la paraula, senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president, amb tota rapidesa, perquè el temps és molt limitat. Fa temps algú es preguntava: «És veritat això de la regressió autonòmica? Va seriosament? En què ho noten?» Mirin, aquí en tenen un bon exemple. El Parlament de Catalunya fa una llei pionera a l'Europa del sud, no a Espanya, no a Catalunya, a l'Europa del sud, una llei absolutament innovadora, l'anomenada «del testament vital».

Llavors el senyor Ramon Espasa, que és home de bona fe i innocent, diu: «Portem-la a Madrid perquè el que és bo per a Catalunya també és bo per a Espanya.» I tots li fem costat. I allà se'ns la queden, ens l'afusellen, la declaren bàsica, i llavors ens quedem sense llei catalana, sense desenvolupament parlamentari i sense, per exemple, el registre de testaments vitals. Negoci rodó.

Llavors nosaltres interposem recurs d'inconstitucionalitat, avui ho decidim, i jo espero que tots s'hauran llegit el Dictamen. És un dictamen espès –espès. Deixa clares coses collaterals, per exemple, deixa clar tot el que és la normativa bàsica i orgànica, la terrible limitació del Tribunal Constitucional en el moment d'examinar quin és el paràmetre per fixar una llei bàsica; deixa molt clar, per exemple, que les institucions de dret civil català no són exactament aquelles que antigament estaven en la Compilació, sinó matèries connexes.

Però, de tota manera, no m'hi estendré perquè no vull perdre el temps i deixar-me una cosa important: per primera vegada en tota la història parlamentària d'aquest Parlament, el recurs d'inconstitucionalitat es planteja també amb una sol·licitud de recusació; recusació, em dol dir-ho, perquè jo vaig ser alumne seu en els anys seixanta, i en aquells anys era home progressista... (*Veus de fons.*) El senyor Jiménez de Parga, exactament. Per cert, no he vist els adhesius de «No a Jiménez de Parga»; vostès que hi són tan aficionats i que fan aquestes votacions exòtiques al Congrés, seria bo que portessin un adhesiu també.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

És clar, vostès han d'entendre que el senyor Jiménez de Parga és un home que està inhabilitat per ser àrbitre. Les bestieses que ha dit respecte a les nacionalitats històriques, a la confusió terrible entre nacionalitats i regions, l'inhabiliten, l'inhabiliten com a àrbitre. És un home que hauria de renunciar; si no renunciés, l'haurien de cessar, i si no el cessen, l'hem de recusar. L'hem de recusar perquè no pot ser que un senyor que pensa i diu les bestieses que diu pugui realment arbitrar la solució d'un recurs d'inconstitucionalitat. És jugar..., és ser jutge i part; jutge i part d'una part, de la part antiautonòmica. Com trobem a faltar aquell sentiment catalanista d'en Viver i Pi-Sunyer! Quina pena que no hi sigui! Quina llàstima que el Tribunal Constitucional, que hauria de ser àrbitre imparcial –sí, sí, van marxant, van marxant..., que hauria de ser àrbitre absolutament imparcial, sigui només l'àrbitre d'una..., de foragitar les competències autonòmiques! Autèntica llàstima!

Per això, senyor president, nosaltres votarem a favor de la interposició del recurs.

Votarem també a favor de la recusació del senyor Jiménez de Parga, en aquest recurs i en tots els recursos en els quals es jutgi quelcom que nosaltres reclamem al Tribunal Constitucional. I algú deia: «Home, és que vostès exageraven quan van plantejar al Congrés dels Diputats una moció semblant a la que hem presentat en aquesta cambra demanant la recusació del senyor Jiménez de Parga, perquè, és clar, vostès ho demanen per a tots els recursos. No tots els recursos són...» Com que no tots els recursos? El 99% dels recursos que es plantegen al Tribunal Constitucional són precisament

per discutir competències entre l'Estat i una comunitat autònoma, que és el que el senyor Jiménez de Parga encara no s'ha llegit de l'article 2, 3 i companyia de la Constitució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Camps. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el temps és breu i el senyor Camps ja m'ha fet una part de la feina en recordar l'iter legislatiu de la Llei.

Per tant, jo, salvant el millor criteri contingut en el Dictamen del Consell Consultiu i el que finalment exposaran els serveis jurídics de la cambra, per tant, no entraré en l'anàlisi doctrinal dels punts que el Dictamen i els grups parlamentaris hem detectat com a inconstitucionals.

Voldria fer només dos pinzellades, una general sobre la Llei i una altra sobre la recusació.

Sobre la Llei cal fer-hi una triple crítica molt forta i molt dura, m'atreveixo a dir. En primer lloc, al grup Popular, al Grup majoritari en el Congrés, una manca absoluta de cortesia parlamentària, entesa en el sentit més ampli de la paraula. Una llei que és vampiritzada, d'aquest Parlament, en el seu preàmbul no cita en cap moment una de les fonts fonamentals de la que acaba sent la Llei estatal que ara, per la via de l'aplicació indiscriminada del 149.1.1 i 149.1.16, es converteix, tota ella, en bàsica sense saber quines coses s'han de referir al 149.1.1 i quines al 149.1.16.

Però en segon lloc –en segon lloc–, caldria dir que aquesta Llei, independentment dels articles més clarament inconstitucionals, és una llei d'una exhaustivitat i d'una proximitat absolutament, si m'ho permeten senyores i senyors diputats, allucinants.

No tinc temps per posar-los-en exemples, però en posaré només un. Quan es diu que la igualtat jurídica de partida en els drets fonamentals i drets constitucionals és el que empara l'article 149.1.1, o quan es diu que des de la matèria base de sanitat, que està reservada a l'Estat, es pot legislar, un pot creure que això implica una seguretat jurídica de partida però que permet un desenvolupament normatiu per part de les comunitats autònomes, o l'hauria de permetre.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però, senyores i senyors diputats, quan s'arriba a la uniformitat, no ja només jurídica, sinó també administrativa, i no ja administrativa, sinó també clínica..., per exemple, es descriu i es declara com a bàsic com ha de ser una història clínica, o sigui, no estem ja en el terreny jurídic, no estem en el terreny administratiu, estem en el terreny del quefer professional. I això es declara bàsic! Es declara bàsic com s'ha de fer l'alta d'un hospital! I després a la transitòria han de recordar que això que ara és bàsic, i, si no, l'Estat tremolarà, abans es

regulava, fins a l'any 86, que és on es remet la transitòria, per una disposició..., per una ordre ministerial. És a dir, passem, amb el Partit Popular, d'ordres ministerials a preceptes bàsics, apellant als drets fonamentals o apellant a les bases de la sanitat.

I, finalment, és una llei que no ha entès..., i això potser és el que em dol més, com un –un– dels pares de la criatura, que no ha entès l'esperit que tenia la Llei catalana. La Llei catalana desenvolupava uns drets nous –aquest dret al consentiment informat, al rebuig de tractaments, al dret a la mort digna–, drets que són innovadors, complicats, difícils d'articular, difícils d'articular amb la legalitat vigent.

I la Llei catalana, amb molt de sentit comú, amb molt de seny, no imposava cap mena de sanció. Era una llei normativa, una llei que volia canviar comportaments, els dels pacients i els dels metges, i l'últim que volia era que això es convertís en una font de litigiositat.

Doncs, heus aquí que la Llei vinguda de les Corts Generals, per mor de la majoria absoluta del Partit Popular, introdueix la litigiositat en aquesta Llei tan important, i declara que si el pacient i el metge no es posen d'acord l'hospital podrà recórrer al jutge. I diu com, i quan, i de quina manera ha de recórrer al jutge, i, si no, se li ha de donar l'alta forçosament.

És a dir, una cosa que és..., estem parlant del dret a morir dignament, del dret de la informació, del dret a rebutjar tractaments..., es converteix en un tractament administratiu, en un tractament litigiós i penal.

I aquí comet la Llei espanyola... –i encara que el Dictamen no ho diu, jo vull dir-ho des d'aquesta tribuna perquè a qui correspongui, si ho troba oportú, ho introdueixi també com a element d'inconstitucionalitat–, incorre en una altra greu inconstitucionalitat, per no haver entès l'esperit de la Llei catalana: declara, la Llei que ara tractem de portar al Tribunal Constitucional, que les sancions que es puguin aplicar en el cas que no es compleixi el que preveu la Llei, siguin les de l'antiga Llei general de sanitat. És a dir, un tractament penal referit a uns tipus que existien quan encara no existia la Llei que estem considerant. És a dir, un error «garrafal» –un error «garrafal»– que jo crec que converteix clarament en inconstitucional, per suposat, el precepte, la disposició transitòria sisena i, molt probablement, bona part de la Llei.

I, finalment... –veig que he d'acabar–, senyor diputat, senyor Jaume Camps, nosaltres també votarem a favor de la recusació del senyor Jiménez de Parga, però hi votarem a favor amb plena convicció, en el lloc i en el moment en què s'ha de fer, no amb pólvora del rei com vostès van voler fer en el Congrés dels Diputats, saltant-se la normativa de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espasa i Oliver

...–acabo–, de la Constitució espanyola.

Avui, i sobre un contenciós concret, sobre un litigi concret, aquest que interposarem si la majoria vota, nosaltres recusarem el senyor Jiménez de Parga. El que vostès fan és utilitzar pólvora del rei, però pólvora que, senyors diputats, està molt mullada i ja no els explota.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat... (El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.) Perdó, sí, senyor Jaume Camps?

El Sr. Camps i Rovira

No, senyor Ramon Espasa, no és un tema de pólvora del rei, és un problema de coherència. Votin el mateix aquí que allà. Que és el PSC, que són els diputats integrats en el grup del PSOE, que són els mateixos, home! Les diputades i els diputats han de votar el mateix per pura coherència, home!

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre... (Pausa.) Home, no, no la demanin per ell... (El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.) Ah! Molt bé.

(Veus de fons.)

El Sr. Espasa i Oliver

Des de la tribuna, senyor president. Simplement dir a la cambra que no podem argumentar, pel poc temps que vull utilitzar, que no és el mateix, senyor Camps; està faltant greument a la veritat. (Pausa.) Llegeixi's el *Diari de Sessions* de la sessió de dimarts passat, com he fet jo, i veurà que no es deia el mateix en absolut –deia llavors Convergència– del que diuen ara. Llavors Convergència, com he dit abans, gastava pólvora del rei i pólvora ben mullada.

El president

Moltes gràcies. Crec que ha arribat la seva hora, senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Bé, gràcies. Senyors diputats, bé, a aquestes alçades del debat, suposo que no haurà passat desapercebut a ningú que estem debatent, juntament amb la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat, una qüestió tan important, i que a més a més no té precedents en aquesta cambra durant pràcticament vint anys de la seva existència, com és la petició, juntament de presentació del recurs, que simultàniament també es recusí, en aquest cas, el magistrat i alhora també president del Tribunal Constitucional, senyor Jiménez de Parga, i, per tant, demanar que s'abstingui de conèixer eventualment sobre el contingut d'aquest recurs, cas que arribi, com esperem, al Tribunal Constitucional.

De fet, aquesta és una sol·licitud que fem els mateixos grups que demanem la presentació d'aquest recurs, inclòs el Grup Socialista, encara que jo també lamento profundíssimament l'actitud que els diputats socialistes

van tenir fa quaranta-vuit hores al Congrés. Veig que mantenen invariable el seu criteri de demanar la recusació del senyor Jiménez de Parga, però encara em sembla sentir el senyor, em sembla que es diu López Aguilar, no?, que apellava no només al «seni» català, sinó que parlava directament de la necessitat de tots plegats tenir prudència, templança, proporció...

Doncs, bé, jo crec, sincerament, que el sentit de la proporció, en aquest cas, està perfectament justificat, i és totalment proporcionada la petició no només de dimissionar, sinó de recusació, perquè aquest senyor, a través d'una reflexió amb veu alta, diguem-ne, de dubtós crèdit històric, a més a més amanida, com vostès recordaran perfectament, amb un acudit de mal gust sobre la higiene de l'any 1000, doncs, aquest senyor, a la saó president del Tribunal Constitucional, i encara ara, es va permetre de deslegitimar obertament –obertament– les comunitats històriques.

Però encara una mica més enllà, el que aquest senyor va fer va ser discrepar, des de la presidència del dit alt Tribunal, de la diferenciació constitucional entre nacionalitats i regions. Jo, que no hi crec, en aquesta distinció, la veritat és que m'hi agafo com un ferro roent, però el qui s'hi ha d'agafar és el màxim intèrpret i el màxim àrbitre de la Constitució, que és el president del Tribunal Constitucional. I és aquesta una distinció que, com a mínim, vint anys més tard de l'aprovació de la Constitució, com a mínim, ens serveix per defensar encara avui la pluralitat històrica dels diferents territoris de l'Estat.

Bé, les paraules del senyor Jiménez de Parga, sincerament, en aquesta ocasió no crec que es puguin despatxar com altres vegades, perquè en podríem citar molts, de precedents, com un estirabot més, com un exponent més d'aquesta, diguem-ne, irrefrenable incontinència verbal a què ens té acostumats el personatge, fins i tot quan es va voler explicar –quan es va voler explicar, l'endemà–, recordaran vostès que lluny de retractar-se va reincidir en el menyspreu, perquè va qualificar els nacionalistes no només d'irracionalistes, sinó que pràcticament els va dir que eren uns sentimentals i uns il·lusos.

Bé, jo crec que és obvi que el president del Tribunal Constitucional ni li correspon interpretar a la seva manera la història ni li correspon tampoc proposar canvis en el model d'organització territorial de l'Estat ni proposar la reforma de la Constitució, com va fer, ni tan sols, i això ho trobo encara més greu, aventurar temeràriament opinions i, per tant, prejulant la decisió d'una sentència del Tribunal al voltant del judici sobre la il·legalització de Batasuna.

Bé, jo crec que la Llei orgànica –i abans s'ha dit, reiteradament– li diu al president del Tribunal, entre altres obligacions, que, no només ha d'ostentar la representació d'aquest Tribunal, sinó que és obligat a exercir les seves funcions com a magistrat que és, també, no només amb la deguda imparcialitat, sinó que, a més a més, amb la dignitat inherent al càrrec. I escoltin-me, no és digne, no només les referències i les reflexions que va fer al voltant de les comunitats històriques, sinó, per exemple –i un mitjà de comunicació ho recordava no fa massa–, no és digne tampoc ofendre la condició de les

parelles homosexuals que desitgen adoptar fills. Jo trobo, francament, que aquest motiu per si sol no només obliga que el propi president del Tribunal dimiteixi, sinó que, si no es posen en marxa els mecanismes per al seu cessament, evidentment, sigui recusat. El senyor Jiménez de Parga s'ha convertit, en aquests moments, en un personatge grotesc, jo diria que gairebé hilarant per a molts dels que estem aquí, però hi ha una cosa encara molt més preocupant que això, que és que amb les seves expressions el que ha fet és alterar, modificar la confiança que tots, si és que en teníem alguna, havíem de dipositar en un òrgan jurisdiccional tan important com el Tribunal Constitucional que, entre altres coses tan importants, ha de dirimir els conflictes de competència entre l'Estat i les comunitats autònomes.

Entrant en el tema del recurs –i, evidentment, no tinc temps suficient com per entrar en les qüestions que planteja el Dictamen del Consell Consultiu–, jo diria que, al fil del que deia abans el senyor Camps, nosaltres –i ho dic amb el degut respecte–, el nostre Grup Parlamentari no ha estat mai amant, diguem, d'aquesta vocació altruista, no?, d'allò que el que és bo per a Espanya és bo per a Catalunya, i a l'inrevés. De fet, en aquesta ocasió jo crec que s'ha demostrat de forma evident i ben palmària, no? Dos grups, dos grups de senadors, el Grup de l'Entesa i el Grup de Convergència i Unió ho van proposar al Senat, no només la iniciativa personalíssima del senyor Espasa.

Dos grups de senadors catalans van proposar que l'Estat legislés; és a dir –com ho ha dit vostè? –, els vam estendre la mà o els hi vam ensenyar la poteta i gairebé, ras!, ens la van arrencar, no? És a dir que, en aquest cas, els vam ensenyar la Llei i se l'han quedada sencera. I, de fet, això ens demostra, de cara al futur, que hem d'adoptar moltes més precaucions que les que hem tingut, no?

Jo crec que la Llei aprovada –algú ho ha dit a les Corts Generals–, si algú ha tingut l'interès i l'atenció de llegir-la, és –algú ho ha dit, també– tan prolixa, és tan, tan exhaustiva que ha aconseguit que el concepte aquest doctrinal tan confús i tan interpretat de legislació bàsica, no només ho abraça tot, sinó que ho contamina absolutament tot. És a dir, en aquest cas, podríem entrar a discutir, i és un tema debatut, una qüestió gens pacífica, si ho volen, que aquesta Llei és parcialment bàsica, i és cert que hi ha algun element que entronca i que lliga i que té alguna connexió amb l'article 149 de la Constitució, com deia el senyor Espasa, però el que no és de rigor és que aquesta Llei el que ha fet és laminar, disminuir, deixar en la mínima expressió i, per tant, sense cap virtualitat la nostra Llei i la d'altres comunitats autònomes que, fent, en aquest cas, cas del que havia legislat aquest Parlament, també havia fet. És a dir, el que va a començar com una espècie de jocs florals, cortesans, de vellut, tots bons germans, ha acabat gairebé com una «corrida», però una «corrida» de toros; com una «corrida» de toros en què no només ens han torejat, sinó que en definitiva, el desenllaç ja sabem quin ha estat, ens han, doncs, estocat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Camps, *moraleja*: no portis al Senat el que aquí has aprovat. A veure si ho aprenem. No sé com ho diria, *moraleja*, això en català, però així ho aprenem d'una vegada.

El president

Perquè pot sortir escuat...

El Sr. Ribó i Massó

Nosaltres ens hem llegit molt atentament el Dictamen. No és un dictamen senzill, ni és un dictamen clar. No és un dictamen del tot consolidat, per dir-ho amb tota estima cap al Consell Consultiu, en alguns aspectes creiem que haurien d'haver anat més lluny en l'anàlisi jurídica. Els vull fer esment que és un dictamen que porta tres vots particulars, cosa no gens sovintejada; podríem dir que un era cantat, si continuem amb aquell joc absurd de col·locar els membres del Consultiu a l'ombra de cada partit que l'ha proposat, però hi han dos altres vots particulars que són de persones de gran capacitat jurídica i que val la pena que s'analitzin. Tots tres són de gran capacitat jurídica. I els altres dos ho són, també, i no són fàcilment descartables amb aquella argumentació que abans he dit.

El que em sembla que..., hi hauria acord, excepte en el cas del senyor Borrell, que hi ha hagut una declaració ampliant l'àmbit de qüestions bàsiques en una matèria on no calia. Deixo ja de banda el tripijoc, al qual s'han referit abans els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. No solament no calia, sinó que, a més, com diu la mateixa Llei, es deixa en la imprecisió. Hi ha una clara vulneració del principi de seguretat jurídica quan no es determina, no s'especifica amb claredat en cada títol competencial allò que es vol fer bàsic i, de nou, s'entra en el que sí que hi ha una pila de sentències del Constitucional que rebutgen què és un reglamentisme i un detallisme, que va molt més enllà de qualsevol concepció bàsica.

I queda, per últim, el tema en el qual el Consultiu no s'atreveix, i nosaltres no hi entrarem, que és si calia o no haver fet una llei orgànica per regular aquestes matèries.

En segon lloc, volem pronunciar-nos sobre la recusació del president del Tribunal Constitucional. El senyor Camps, com tots els que hem passat per Derecho Político, hem tingut de professor a Don Manolo, eh?, quan es passejava per la tarima, amb les seves esplèndides lliçons sobre el que aleshores se'n deia *derecho político* per raons dictatorials. Molts de nosaltres hem tingut de president de tesi, de president de tribunal de tesi doctoral, eh?, on trèiem aquells *sobresalientes con fraude*, que se'n diu ara. Però, no està renyit amb aquesta estima, recordatori històric personal, dir que el senyor Jiménez de Parga com a president del Tribunal Constitucional ha quedat inhabilitat.

Jo voldria precisar que el debat a Madrid, senyor Camps, era una mica estrafolari. Vostès van plantejar una moció en la qual demanaven que en tots els recursos que poguessin fer cinquanta diputats se'ls recusés. Primera qüestió, vostès no els tenen cinquanta diputats, per tant, la càrrega..., i no es previsible que en el futur els tinguin, no?, la càrrega del tema es traslladava o cap aquí o cap allà, i encara no he sentit cap crítica del seu Grup que cap allà tampoc els la van votar. Per tant, està molt bé que intentin traslladar la càrrega a altres, i per tots els recursos, i no exagerem, senyor Camps, que vostè és molt rigorós: el 99% dels recursos que arriben al Constitucional no són sobre matèries autonòmiques. (*Veus de fons.*) No, ni el setanta ni el seixanta, eh? O sigui, no anem a aquesta exageració de... No cal, tenim tanta raó, senyor Camps, vostè i jo tenim tanta raó per demanar la inhabilitació de don Manuel Jiménez de Parga que no ens cal anar a aquest tripijoc.

Miri, vostè ha citat el Carles Viver i Pi-Sunyer; pot citar el Pedro Cruz Villalón, president i vicepresident de l'anterior Tribunal Constitucional; mai han fet una sola conferència pública donant opinió sobre la constitucionalitat de les temàtiques, ni una sola vegada, i poden repassar totes les altes corts constitucionals d'arreu de les democràcies i trobaran la mateixa pauta, primera qüestió –primera qüestió–, no pas d'elegància o d'estètica, de coherència. Imagini's l'àrbitre del partit que abans de començar el partit diu: «Ara jo crec que hi haurà un *penalty* en aquella àrea i expulsaré tants jugadors.» I perdonin que ho rebaixi a aquest nivell. Això és ja nul, però això és nul d'actuació institucional –primera qüestió. I el senyor Jiménez de Parga s'ha prodigat no per les declaracions sobre qui es banya o es deixa de banyar, no?, s'ha prodigat amb moltes declaracions, començant pel lehendakari d'Oklahoma, que no és res més que posar més llenya al foc en un conflicte sobre el qual tots ens hauríem de comprometre a resoldre, començant pel president del Tribunal Constitucional.

En segon lloc, la Llei orgànica del Tribunal Constitucional preveu mecanismes per inhabilitar els seus membres, es digui president, vicepresident o magistrats, hi han mecanismes. Convergència i Unió, en aquest Parlament, va entrar un document que tenia un aspecte, al nostre entendre, modestament entendre, que era absurd. Demanaven que el Parlament instés el Tribunal Constitucional a fer plegar el seu president. Escolti'm: creiem en la separació de poders o no?, i creiem també en els àmbits competencials. Un absurd. Crec que després, crec, s'ha rectificat, però ho dic com un exemple d'on pot portar de vegades la pèrdua d'autoritat –la pèrdua d'autoritat– quan tenint la raó poden més les ganes que no pas el rigor jurídic i polític, i no em facin separacions de caràcter tecnològic entre aquests dos àmbits.

Nosaltres creiem que és ajustadíssim el que es diu en aquest text. Per aquest recurs, si prospera la seva presentació, per aquest recurs cal recusar l'actual president del Tribunal Constitucional, i ja veurem amb altres textos que estan en marxa en aquesta cambra si adoptem com a criteri, que crec que tenim tota l'autoritat de fer-ho...

El president

Senyor...

El Sr. Ribó i Massó

...que per tots els recursos que planteja aquesta cambra, demanem, mentre sigui magistrat del Constitucional, la seva recusació, ell mateix s'ha inhabilitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

... i dit –acabo president–, i dit amb tota l'estima del món, la mateixa a què pot apel·lar amb raó en Jaume Camps. Ell mateix s'ha inhabilitat. És un personatge molt trempat, és un personatge molt simpàtic, no és un reaccionari, no és, ni molt menys... No, no ho dic per vostè, ho dic per la gent que l'ha titllat així. No cal ara començar a fer croades, és el típic exemple del centralisme carpetovetònic, que, malgrat que pugui tenir actituds progressistes, com va tenir contra la dictadura franquista, li pot més ara aquest centralisme carpetovetònic, «ni lo granadino», que no pas el gran honor de presidir un tribunal tan important com és el Constitucional.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Sesnilo i Rius demana per parlar.*) Senyor Sesnilo, em demana la paraula?

El Sr. Sesnilo i Rius

(*Per raons tècniques no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del Sr. Sesnilo i Rius.*) ...benvolença a una al·lusió que ens ha fet el senyor Ridaó, per dir una cosa que em fa l'efecte que tothom hi estarà d'acord, i seré molt breu, si vostè m'ho permet. Em consta que el senador Espasa, diputat d'aquesta cambra –ho tenia per fer-ne una referència–, simplement dir que pel nostre Grup en el Senat el ponent de la Llei va ser el senador Jaume Cardona, recentment traspassat, que, sabent que estava a la seva fi pròxima, en va fer una defensa magnífica –em sembla que el senyor Espasa ho corrobora– i que va defensar les nostres competències fins allà on li va ser possible, i em semblava que la nostra cambra podia retre en aquest moment un petit homenatge a la seva figura.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputada la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, disposem de molt poc temps, i el Grup Popu-

lar sí que té molt interès a centrar el debat en quines són les qüestions que motiven que no donem recolzament a la interposició de recurs a la Llei 41/2002.

No puc deixar, però, de dir, ho hem dit ja moltes vegades, no em costa gens tornar-ho a dir, que el Partit Popular i el Grup Parlamentari Popular considera completament desafortunades les paraules del president del Tribunal Constitucional. Són paraules no només desafortunades, sinó que són paraules en què manca la prudència i la cura que ha de tenir qualsevol manifestació d'una persona que ocupa una tan alta magistratura, però, és clar, magnificar aquestes declaracions i voler-les lligar amb aquella proposta que hi havia en aquest mateix Parlament de quina ha de ser la fórmula amb què s'han d'escollir els membres del Tribunal Constitucional, doncs, sincerament, no s'hi val –no s'hi val–, perquè vostès saben perfectament que el senyor Jiménez de Parga fa anys que està en el Tribunal Constitucional, i vostès poden tenir una ombra de dubte respecte al que és la independència subjectiva del senyor Jiménez de Parga, però del que no en poden tenir cap és respecte a la independència objectiva, perquè ha estat en el Tribunal Constitucional i vostès poden mirar quins han estat els pronunciaments del senyor Jiménez de Parga quan li ha tocat exercir les seves funcions.

Per tant, jo crec que el que s'està fent és intentar aprofitar unes declaracions del senyor Jiménez de Parga i magnificar-les, perquè, hi insisteixo, mirin vostès quina ha estat la independència objectiva del senyor Jiménez de Parga i no aquesta ombra de subjectivitat, i, hi insisteixo, ho estic dient sense defensar-ho en absolut, estant en contra de les paraules que va pronunciar. Però tinc molt interès a expressar els arguments del Grup Popular per votar en contra a aquesta presentació, interposició de recurs. El que estem debatent és interposar recurs a determinats articles, en la mesura que es declaren bàsics, i, per tant, cal analitzar-los.

Pel que fa a l'apartat 1, de l'article 11, regula la situació d'una persona major d'edat que, en plena capacitat i plenament lliure, manifesta anticipadament la voluntat amb relació als tractaments mèdics que se li han d'aplicar quan no estigui en condicions de poder-ho decidir. El precepte estableix, per tant, una regulació clarament lligada al dret a la informació i al consentiment informat, en el sentit de ser una excepció al règim de prestació del consentiment de caràcter previ. I, per tant, recorda, amb molt d'encert, el vot particular del Dictamen del Consell Consultiu, quan fa una remissió als treballs de la Comissió de Bioètica de Catalunya, en els quals es recull que els centres assistencials han d'oferir ajut per a la redacció del document de voluntats anticipades mitjançant professionals amb els coneixements i la formació necessària per donar aquesta orientació.

Aquest caràcter excepcional que els deia més aquests treballs de la Comissió de Bioètica de Catalunya porten a concloure, tal com fa el vot particular, que l'article 14, apartat 1, s'enquadra en l'àmbit de la sanitat i de la protecció del dret a la salut i, més concretament, a les situacions en què afecta la dignitat de la persona, els drets fonamentals a la vida i a la integritat física i moral. És clar, per tant, que aquest article, aquest apartat afecta els

articles 10, 15 i 45 de la Constitució, en tractar drets fonamentals a la vida i integritat física i moral i a la dignitat de la persona. I, per tant, són competències de l'Estat, i aquí rau la constitucionalitat de la declaració d'aquest article com a bàsic.

El punt 2 o el segon cas que contempla el punt 1, de l'article 11, és aquells supòsits en què la persona ha decidit elaborar un document fixant les finalitats científiques o terapeutes que han de tenir com a destinació els seus propis òrgans o les despulles. Vull recordar que actualment aquesta matèria està regulada a la Llei 30/1979, de 27 d'octubre, sobre extracció i trasplantament d'òrgans i també a la Llei 25/1990, de 20 de desembre, del medicament i en el Reial decret 41/1996, d'1 de març, que regula les activitats relatives a la utilització clínica dels teixits humans.

I vull recordar que la Sentència del Tribunal Constitucional 80/1984, de 20 de juliol, diu que correspon a l'Estat la regulació de l'extracció i trasplantament d'òrgans, perquè així resulta de la seva incidència en l'àmbit dels drets de la personalitat.

Es fa referència en el text del Dictamen del Consell Consultiu com a argument, i no puc deixar d'esmentar-ho, a l'article 123 del Codi de Successions de Catalunya i diu que en la memòria testamentària també es pot disposar sobre la donació dels propis òrgans, però la competència de la Generalitat és una competència de formalització, com es confirma en el fet que hi ha un altre mecanisme en la Llei 21/2000, de 29 de desembre.

Per una altra banda, l'objecte de l'article 14 és garantir al màxim la correcta assistència mèdica del pacient i, per això, estableix l'obligació que tots els centres del sistema sanitari conservin la seva història clínica en determinades condicions: seguretat, correcta conservació, capacitat per recuperar la informació. Es tracta, doncs, d'una obligació de caràcter genèric pel que fa als criteris de conservació, i, per tant, respecte al repartiment competencial, en permetre a les comunitats autònomes, en permetre a Catalunya establir totes les normes adequades per organitzar i custodiar les històries clíniques.

En aquest sentit, és rellevant que els apartats 1 i 4, de l'article 14, hagin estat considerats constitucionals quan, precisament, el punt 2 es basa també en aquesta capacitat de coordinació i per pura lògica s'hauria d'haver considerat també constitucional.

Pel que fa a l'apartat 4, de l'article 17, fixa garanties per preservar la correcta assistència sanitària del pacient i el seu dret a la salut. (*Remor de veus.*) Té, per tant, un contingut que va més enllà d'aspectes purament organitzatius i que estan actualment recollits a la Llei general de sanitat, que ja tenen caràcter bàsic, i, per tant, són declarats també bàsics en aquesta Llei.

Pel que fa a l'article 21, apartat 1, la seva finalitat és garantir que quan el pacient es negui a un tractament mèdic, se li apliquin altres tractaments alternatius que contribueixin a millorar la seva salut.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo, senyor president. El caràcter de norma bàsica es deriva del dret dels ciutadans a la salut en condicions d'igualtat. I, per tant, entenem que també aquest article ha de ser declarat bàsic. I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem en contra de la interposició d'aquest recurs.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Anem a cridar a votació.

(Remor de veus. Pausa.)

Voldria recordar a les senyores i als senyors diputats que per aprovar aquest acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat es necessiten seixanta-vuit vots o més, majoria absoluta.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 104 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i deu minuts.